

СЮЗЪН СИМЪНС ПРИНЦЕСА СЕСИЛ

Превод от английски: Валентина Атанасова, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

Тя беше гола. Всъщност и той.

Лежах в малка слабо осветена стая в тясно скърцащо легло — дали наистина се клатеше, или на него му се виеше свят? — и преплетените им тела бяха покрити само с тънък чаршаф.

Кожата ѝ бе бяла, не бледа или просто светла, а със снежната белота на козето мляко, което бе пил у дома.

Където и да бе това място...

Беше свършено гладка — като красиво изваяна статуя от слонова кост. Ръцете ѝ бяха дълги и тънки. Изящните ѝ китки се плъзгаха хладно по изгарящата му плът. Докосна го — първо по веждата, а след това по брадичката, по рамото, гърдите — и плавно достигна до бедрото му. Не би ѝ позволил да спре. Искаше този миг да продължи вечно.

Той протегна ръка и я погали. Беше толкова нежна и гладка, колкото изглеждаше.

Целуна я. Отначало устните ѝ останаха хладни и го накараха да почувства облекчението, което би му донесла глътка студена вода в горещ летен ден. След това сякаш се превърнаха в изгарящ огън. Беше омаян, изцяло погълнат от неутолим копнеж за нея.

Тя въздъхна тихо и простена от възбуда. Той чу как собственото му стенание ѝ отвърна.

Плъзна ръка между дългите ѝ стройни крака и се опита да ги разтвори. Наведе се над нея и докосна устните ѝ с целувка, а след това се спусна към зърното на свършената ѝ гърд и продължи надолу по нежната кожа на корема ѝ.

Всичко това бе ново за нея. Той бе разбрал. Беше джентълмен и трябваше да ѝ разкрие тайнството... и щеше да го направи след нежните целувки и ласки.

Някъде се чу отваряне на врата.

Прозвуча женски писък, а след това — гневен мъжки глас.

Звуците отекнаха зад него.

Не желаете да го безпокоят в този момент. Погледна назад и усети как нечийи груби ръце го сграбчиха. Някой ги раздели.

Беше изтръгнат от леглото и изправен. Силни и жестоки лапи извиха ръцете му назад. Няколко жени увиха нейното голо тяло в чаршафа и я обсипаха с утешаващи ласки.

Гласовете ставаха все по-гневни.

Някой вдигна кол, бастун или парче дърво — явно доста голямо — и го стовари върху раменете му. Той преви колене.

Тази гледка я накара да изпищи и да протегне ръце към него.

Беше ужасена.

Видя как красивите ѝ очи се наляха със сълзи. Беше принуден да се облече. След това бе повлечен по тесен коридор.

Заговори плътен мъжки глас.

Блъсна я към него. Той почувства, че цялото ѝ тяло трепереше, и разбра, че бе от страх. Искаше да я утеши, да ѝ каже, че всичко ще отминe.

Не му позволиха.

Усети как някой докосна гърба му с острие на меч и чу заповед да отговори. Тя му подаде нещо.

След това отново бяха разделени. Тя бе отведена от приятелите си, които явно съвсем не бяха дружелюбно настроени към него, а той бе повлечен в друга посока. Едва успя да извика:

— Ще те намеря... кълна се.

Една врата изскърца и някой го блъсна в помещението.

Мрак.

Вътре цареше непрогледен мрак.

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, 1879 г.

Почти беше обезумял.

Джеймс Грей, тринадесетият граф на Грейстоун, се надигна рязко в леглото. Беше гол и плувнал в пот. Влажните чаршафи бяха омотани около краката му.

Задушаваше се. Бореше се за глътка въздух, която би изпълнила измъчените му дробове с кислород. Сърцето му биеше неудържимо. Чувстваше нетърпима болка в слепоочията. Вдигна ръка и разтри областта зад ухото си. Усети познатата подутина.

Пое дълбоко дъх, а след това бавно издиша. Повтори още няколко пъти, докато дишането му се нормализира и пулсът му постепенно се успокои.

Джеймс примигна и се загледа в сенките зад слабата жълтеникава светлина на нощната лампа. В него започна да се надига твърде познатото чувство на ужас.

Къде се намираше?

Това не бе неговото легло. Не бе неговата спалня. Мебелите бяха съвсем други. Дори не бе неговият дом, беше убеден в това. Със сигурност не беше в Грейстоун Аби, което означаваше, че бе извън Девън.

— Тогава къде, по дяволите, се намирам? — запита се той с пресипнал от съня глас.

Внезапно осъзна отговора. Намираше се в Лондон. Беше почетен и единствен гост в Корк Хаус, великолепно имение Мейфеър, собственост на Майлс Сейнт Алдфорд, маркиз на Корк и съпруг на неговата племенница Алиса, която преди няколко месеца бе станала лейди Корк.

Да, сега си спомняше. Беше отседнал в една от най-забележителните къщи в Лондон. Тя бе разположена в най-новия квартал и представляваше внушително здание с удивителна

архитектура, богато подредено с изящни мебели и творби на класическото изкуство.

Лежеше в легло със странна гравюра на таблата, което някога бе принадлежало на император Карл Велики. Майлс и Алиса бяха купили тази прекрасна антика по време на сватбеното им пътешествие във Венеция през миналата есен. Джеймс би се заклеел, че долавя мириса на екзотични масла и балсами от отдавна отминало време и далечно място, чиято история бе гравивирана върху рамката.

Той се наведе над старинната рисунка и затвори очи за миг.

Отново бе сънувал.

Дали бе сън, или това, което италианците наричаха „incubo“, а португалците „pesadelo“? Джеймс говореше малко френски, имаше слаби познания по италиански и никакви по португалски.

Защо в съзнанието му изплуваха думи от езици, които не владееше?

Това бе още един от въпросите, свързани с неговото минало, на които не можеше да си отговори.

Джеймс Грей освободи краката си, отметна завивките, изправи се и тръгна през луксозно обзаведената, но не твърде уютна стая. Застана до редицата прозорци с изглед към градината зад Корк Хаус.

След няколко часа щеше да се съмне, но сега навън все още тегнеше мрак. Той едва успя да различи внушителната ограда около градината, както и самата нея. Но си спомняше, че при пристигането си в Лондон бе забелязал, че дърветата и храстите бяха вече разлистени и скоро щяха да разцъфнат първите рози. Нищо не би могло да се сравни с английска розова градина през пролетта.

*„О, да бъдеш в Англия,
щом април настъпи.“*

Той произнесе на глас стиха на Робърт Браунинг.

Бяха изминали петнадесет години, откакто Джеймс Грей за последен път бе посрещнал пролетта в родината си. Но тази година щеше да прекара месец април в Англия.

Беше си обещал това. Но кога го бе решил? Не знаеше.

С въздишка на разочарование Джеймс прокара пръсти през заплетените влажни къдрици на тила си. Браунинг бе писал също: „Ще се събудиш, ще си спомниш и ще проумееш“.

Той се бе събудил, но не си бе спомнил нищо и нямаше изгледи скоро да получи просветление. Защо винаги в сънищата си виждаше едно и също лице? Съществуваше ли тя? Или образът ѝ бе плод на неговото въображение?

Красивата гола жена не бе единственото видение, което го преследваше. Нощ след нощ отново изживяваше ужаса на някакъв тъмен затвор. Сякаш го обгръщаше безкраен мрак, така непрогледен, че той не можеше да види дори собствената си длан.

Нощ след нощ внезапно се будеше и няколко мъчителни мига се питаше кой точно бе той, къде се намира и какво му предстои. Затова винаги оставяха запалена лампа до леглото му.

— За бога, Грейстоун, престани да мислиш за миналото, преди да си се побъркал — извика Джеймс на себе си и след това избухна в неудържим ироничен смях.

Разбира се, че знаеше кой бе и какво го очакваше. Истина ли беше това?

От миналото лято, когато почти бе възвърнал паметта си, с изключение на една година, от която му се губеха твърде много моменти, беше разговарял с местния лекар в Девън няколко пъти.

— Време, лорд Грейстоун, нужно е време — беше казал Аристотел Смит при последния им разговор относно неговата амнезия.

Джеймс не се бе доверил на никого, дори на добрия лекар, за виденията от кошмарите и за безсънието си.

— Колко време?

Любезният доктор го бе потупал по ръката и замислено бе отбелязал:

— Вие сте млад и нетърпелив.

Джеймс наистина бе нетърпелив, но съвсем не се чувстваше млад. Сякаш бе старец.

— Колко време? — беше попитал отново.

Докторът бе свил леко приведените си рамене и философски бе отвърнал:

— Кой би могъл да каже?

Кой наистина?

Всичко му се струваше нелепо, особено местните светски изяви, които старателно избягваше. Нямаше настроение да обяснява на всеки любопитен гост, който се интересуваше за здравето му: „Благодаря, добре съм, въпреки че страдам от рядка форма на амнезия. Мисля, че по пътя от Индия към дома преди две години някой ме е ударил по главата. Впрочем бихте ли искали да видите доказателствата за това — ужасната подутина на главата ми? Или може би грозния белег на рамото ми? Вярно е, че бях тръгнал за Англия, за да наследя титлата и положението на по-големия си брат след внезапната му смърт от треска. Скоро след като корабът ни тръгна от Бомбай, започна ужасна буря. Не зная какво се е случило след това. Мисля, че съм паднал зад борда. Не си спомням“.

Но в сънищата си спомняше.

Дали младата жена наистина съществуваше? Или сам бе сътворил образа ѝ, за да съхрани своя разум през дългите месеци, които бе прекарал... къде? Къде бе преживял това време?

Джеймс стисна в юмрука си ивицата кожа, която винаги носеше на врата си.

При внезапното си завръщане в Уест Кънтри през юни бе представлявал жалка гледка. Дълго се бе прехранвал с просия и с това, което бе успявал да откъсне по пътя. Беше се превърнал в изпит призрак. Дрехите му бяха станали окъсани дрипи. Тогава не притежаваше нищо друго. Нямаше пари. Нямаше дори име. Всъщност няколко месеца бе назовавал себе си „отшелника“.

Все пак благодарение на някакъв инстинкт или спомен, който бе запазил в подсъзнанието си, бе успял да се добере до Грейстоун Аби, до дома, в който бе отраснал.

Дом.

През последната година тази дума бе добила за Джеймс Грей нов, дълбок смисъл. Това бе първата пролет от деветнадесетата му година насам, която щеше да прекара в Англия, и би предпочел да остане в провинцията, където бе живял като дете. Но не можеше да пренебрегне дълга си.

Или по-скоро не можеше да пренебрегне волята на кралица Виктория.

Беше получил писмо, което, разбира се, бе написано от придворна дама. То бе донесено в Грейстоун Аби от специален куриер.

Посланието бе официално, кратко и напълно ясно:

„Нейно Величество кралицата би се радвала на присъствието на лорд Грейстоун на бала и последващите приеми в чест на Нейно Сияйно Височество Сесил — принцеса на Сейнт Саймън, братовчедка на Нейно Величество и Негово Кралско Височество Албърт Едуард — принц на Уелс, по случай пристигането ѝ в Лондон за настъпването на пролетта“.

Той долови в тези думи скрит смисъл и сякаш почувства строгия поглед на повелителката, явно кралицата би се разсърдила, ако той реши да не приеме поканата. Това би било неразумна и твърде дръзка постъпка.

Джеймс Грей знаеше, че има много недостатъци, но глупостта не бе сред тях. Затова бе пристигнал от Девън предишния ден и бе отседнал в Корк Хаус.

Остана до прозореца бог знае колко време, загледан в непрогледната лондонска нощ. Когато най-сетне извърна глава, часовникът над камината показваше три часа.

Останалата част от света все още спеше. Дори прислужниците щяха да станат едва след час-два, за да тръгнат с тихи стъпки по празните коридори, да забършат украшенията и да запалят камините. Но Джеймс бе напълно буден. Знаеше, че не би могъл отново да заспи тази нощ.

Отвори широко прозореца и вдиша дълбоко, изпълвайки дробовете си. Влажният въздух бе пропит с миризмите на града и уханията на цветята. Той закрачи нервно между прозореца и камината.

В провинцията поне имаше начин да разсее призрачните видения. Ставаше от леглото, нахлузваше панталони и риза, обуваше ботушите си, понякога намяташе и сако и се отправяше към конюшните.

Първото решение, което Джеймс Грей бе взел, след като бе наследил титлата граф Грейстоун, бе да наеме нов иконом за Грейстоун Аби, понеже от няколко години преди изчезването му имението не бе имало добър управител. Но веднага след това бе решил да си купи кон.

Най-сетне бе успял да открие подходящ. За спомен от близо петнадесетте години, които бе прекарал в Индия, той бе нарекъл великолепия жребец Амристар — в чест на свещения град на сикхите.

В неспокойни, безсънни нощи като тази Джеймс яздеше из земите на имението, което бе собственост на фамилията Грейстоун от векове преди кръстоносните походи. Тази древна земя сега бе негова. Вятърът развяваше косите му и дългата буйна грива на Амристар. Човекът и конят ставаха едно цяло. Свежият въздух разплиташе нишките на обърканото му съзнание и разсейваше мрака в душата му.

Но в тази нощ това бе невъзможно.

Амристар спеше спокойно в конюшната, зорко надзираван от най-добрия конегледач в Грейстоун Аби, а Джеймс бе далеч в големия град, затворен в Корк Хаус.

Искаше му се да не бе получавал тази задължаваща покана от кралицата, да може да постъпва според собствените си желания и да не изпитва мъчителното чувство, че се намира в затвор. Това не бе просто неприятно усещане, а ужас, дори страх, свързан с кошмарните сънища, в които се виждаше заключен в пълен мрак. Само да можеше да си спомни онези моменти от своя живот, които липсваха в паметта му. Да можеше да получи поне малка утеха.

— Проклятие! — извика Джеймс и стовари юмрук върху масичката.

След няколко мига чу отчетливо почукване на вратата.

— Влез — гневно процеди той.

На прага застана неговият лакей Гудинаф.

— Позвънихте, милорд?

Джеймс се намръщи.

— Не, не съм позвънил.

Младежът помисли няколко мига как да се изрази.

— Почукахте, милорд?

Той изръмжа:

— Не, не съм почукал.

Гудинаф беше мъж, чието лице изглеждаше приятно, дори когато бе леко намръщено.

— Вие... ударихте, милорд?

Джеймс най-сетне отстъпи, но истината бе, че не беше имал намерение да вика своя прислужник, фактът, че бе дошъл, означаваше, че между тях бе възникнало недоразумение относно задълженията на Гудинаф. Това бе съвсем обяснимо. Той работеше при него само от месец.

Джеймс прочисти гласа си.

— Много скоро, Гудинаф, ние с теб трябва да обсъдим при какви обстоятелства ще ми бъдат нужни услугите ти и при какви не.

Гудинаф наостри слух.

— Не би могъл да възникне по-подходящ момент от сегашния, милорд.

Естествено бе прав.

Джеймс забеляза, че външният вид на лакея му е напълно изряден, както обикновено. Беше облечен с елегантен черен костюм, риза с колосана яка и старателно лъснати черни обувки. Косите му също бяха добре пригладени. Това не бе малко постижение за невероятно краткото време, което бе имал, и за среднощния час.

Любопитството накара Джеймс да попита:

— Как постигаш това, Гудинаф?

— Кое, милорд?

Той широко размаха ръка.

— Как успяваш да поддържаш външния си вид винаги така...

— Безупречен? — Младежът притежаваше доста пъргав ум и веднага намери точната дума.

— Да.

— Това е плод на дълги и усиленни тренировки, милорд.

Джеймс потърка брадичката си.

— Къде се крие тайната на успеха?

Получи незабавен отговор:

— Овладейл съм най-ефективния метод да организирам действията си така, че да успявам да се облека за най-кратко време, при това със завидно добър резултат.

За бога, той говореше сериозно! Джеймс едва сдържа усмивката си.

— Значи изучаваш методи за постигане на бързина и ефективност.

Без излишна скромност събеседникът му отбеляза:

— Както и множество други неща.

Джеймс го насърчи да продължи:

— Множество?

— На първо място, човешката природа, милорд.

Темата му се стори твърде обширна.

— Друго?

— Щом се интересувате, милорд, огнестрелните оръжия.

— Пистолети и прочие?

Гудинаф кимна:

— Именно.

Очевидно новонаетият прислужник би могъл да се окаже доста ценна компания.

— Друго?

— Тютюна.

— Не знаех, че пушиш, Гудинаф.

— Аз не употребявам тютюн, милорд. Само го изследвам.

— Защо?

— Тютюнът и пепелта му често биха могли да се окажат важно доказателство на мястото на някое престъпление.

Джеймс бе заинтригуван.

— Често ли попадаш на места, където са били извършени престъпления?

— Не, милорд.

— Значи правиш изследванията си от чисто научен интерес?

— Точно така, милорд.

— Какво друго изучаваш?

— Отровите.

— Предполагам, от същото любопитство, което те кара да изучаваш тютюна — каза Джеймс.

Младежът кимна:

— Смятам, че притежавам усета на хрътка, милорд.

— На хрътка?

— Детективски усет. Но, разбира се, съм само любител.

— Не ми кавай, че си от онези, които всяка седмица бързат да си купят поредния евтин детективски роман.

Гудинаф изсумтя:

— Уверявам ви, че не, милорд. Но признавам, че съм чел разказите на американския писател Едгар Алън По, както и тези на нашия сънародник мистър Уилки Колинс, от чиито творби лично аз харесвам най-много „Жената в бяло“.

Джеймс почувства, че кожата му настръхва, и неволно потрепери.

— Студено ли ви е, милорд?

Джеймс Грей внезапно осъзна, че все още стои гол в средата на спалнята. Посегна към халата си и в същия миг Гудинаф се озова до него, за да предложи помощта си.

— По-скоро съм уморен — призна той. — Отдавна съм буден. Не можах да заспя отново.

— Изучавам и безсънието, милорд.

— Наистина ли?

Явно съществуваха малко неща, които Гудинаф не бе изучавал.

— Особено съм впечатлен от изводите на Вилхелм Вунт, който наскоро откри психологическа лаборатория в Германия и се посвети на изследвания, свързани с проблемите на съня.

— До какви изводи е стигнал Вунт?

Гудинаф отвърна без заобикалки:

— Главната причина за безсънието е здравословен или психически проблем.

Джеймс знаеше това.

— Вунт и колегите му събират научна информация и за сънищата, които според тях биха могли да причинят известни смущения в биологичния режим на човека.

Джеймс внезапно изпита неудобство и побърза да смени темата:

— Реших да се поразходя в градината, Гудинаф.

— Сега ли, милорд?

— Сега.

— Бихте ли искали да ви придружа, милорд?

— Не.

— Ще ви приготвя подходящи дрехи.

Джеймс поклати глава:

— Не е необходимо. Сам ще се погрижа. Ако обичаш, върни се в стаята си и спокойно си легни. Няма да имам нужда от услугите ти до сутринта.

— Както желаете, милорд. — Гудинаф се спря на прага. — Ще ви донеса ключа.

— Какъв ключ?

— Градината е частна собственост, милорд, и постоянно е заключена. Само господарите на Корк Хаус и съседната Гест Хаус — Гудинаф посочи сградата отсреща, чийто покрив се виждаше през прозореца — имат ключ за портите.

— Тогава на всяка цена ми го донеси.

Джеймс съблече халата си с рязко движение и бързо нахлузи меки поизносени панталони, широка риза и любимите си ботуши за езда. Имаше право да облече най-удобните си дрехи. В края на краищата нямаше кой да го види.

След няколко минути той слезе по стълбите, промъкна се през задния вход на Корк Хаус и пое по каменистата пътека, която водеше към градината. Пъхна ключа в ключалката и го завъртя.

ВТОРА ГЛАВА

Тя почувства, че се задушава.

Причината за това бе сънят. Отново бе имала същите видения. Бяха се появили неочаквано, против волята ѝ и бяха я изпълнили с непреодолим копнеж и някакво мъчително чувство, от което дъхът ѝ спираше.

Не можеше да си поеме въздух. Цялото ѝ тяло трепереше. Сърцето ѝ биеше така силно, сякаш всеки миг щеше да изскочи. За бога, чувстваше се като диво животно, хванато в капан, което със сетни сили се мъчи да се освободи.

Сесил се надигна в огромното легло с балдахин и втренчи поглед в мрака. Светлина.

Нямаше никаква светлина.

Потърси слепешком сребърния свещник, който бе поставен някъде върху нощната масичка. Ръцете ѝ бяха леденостудени и не преставаха да треперят. След множество безуспешни опити най-сетне постави свещта, запали клечка кибрит и я доближи до фитила.

В тъмната като гробница спалня затрептя малък кехлибарен пламък.

Сесил се опита да преглътне, но почувства, че гърлото ѝ е пресъхнало. Взе кристалната гарафа, наля си вода, като неволно изсипа половината върху изящната покривка от белгийска дантела. Повдигна чашата към устните си и жадно отпи няколко глътки. След това вдиша дълбоко и бавно издиша.

Трябваше да престане да се самозаблуждава. Този сън — или по-скоро кошмар, я измъчваше все по-често. Всъщност всяка нощ, откакто бе пристигнала в Лондон, сънуваше едно и също, а оттогава бе изминала почти седмица.

Защо поредицата страховити събития се повтаряше отново и отново всяка нощ, щом затвореше очи?

Причината бе явна: мисълта за това колко близо бе до него тук, в тази страна, в този град, я изпълваше с ужас.

Очите на Сесил се напълниха със сълзи.

Може би не трябваше да идва. Може би сложният план, който бе съчинила, за да убеди своята братовчедка Виктория да я покани през пролетта, беше грешка.

Но бе твърде късно да промени решението си. Освен това Сесил знаеше, че няма избор. Беше длъжна да дойде, защото именно тук, в Лондон, щеше да намери отговор на всичките си въпроси.

— Събери кураж и ще успееш — прошепна Сесил в тъмнината.

Трябваше да успее. Длъжна бе пред себе си.

Залогът бе твърде висок: от това зависеше съдбата на любимото ѝ владение Сейнт Саймън, свободата на жителите му, светлата памет на родителите ѝ, възкачването на брат ѝ Александър на трона, дори собственото ѝ бъдеще.

Ако планът ѝ се провали, тя наистина щеше да бъде последната принцеса на Сейнт Саймън, тази древна област с покоряваща красота, разположена между плодородните земи на Южна Франция и Средиземно море.

— Не бъди глупачка, Сесил — упрекна се тя и повдигна възглавницата зад гърба си. — Разбира се, че ще успееш.

Вече напълно будна, протегна ръка към една от книгите, които винаги стояха до леглото ѝ. Малкият том поезия с кожена подвързия падна и се отвори. На светлината на свещта тя успя да различи думите, отпечатани на страницата. Долови в стиха на американския поет Хенри Уодсуърт Лонгфелоу странно пророчество.

Прочете ги наум.

*„Кораби, плаващи в нощта, които си говорят,
единствен знак на хоризонта и далечен глас в
тъмнината.*

*В океана на живота ние се срещаме и говорим.
Разменяме поглед и поздрав, преди отново да
потънем в тишината.“*

Сесил внезапно се почувства напрегната. Рязко затвори книгата, отметна завивките и боса прекоси стаята. Дръпна завесите от тежък брокат и леко откряхна прозореца. Наведе се напред, облегна глава на

рамката и вдъхна дълбоко от хладния, доста влажен въздух на лондонската нощ.

Лондон, а и цяла Англия се бяха оказали съвсем различни от Сейнт Саймън. Сейнт Саймън бе слънчева страна с вечно синьо небе и още по-сини води. Там имаше буйни зелени треви, каменни къщи и планински поляни, осеяни с диви цветя. В Сейнт Саймън всички хора се познаваха.

Когато се отдаваше на спомени, Сесил осъзнаваше, че е имала истински щастливо детство в малкото княжество до морския бряг. Бе отраснала, обградена с ласкави грижи от страна на родителите си и по-големия си брат, чувствайки обичта на петнадесетте хиляди жители на страната.

По-късно се бе превърнала в една от най-щастливите девойки. По настояване на родителите си бе изучавала математика, както и философия, психология и по-типичните за интелегентните млади жени занимания — музика, поезия и танци.

От осемнадесетгодишна възраст бе ухажвана от млади европейски благородници. Би могла да избира между принцове, херцози и дори един-двама владетели на малки кралства. Всъщност, преди трагедията да сполети семейството ѝ, се бе чувствала защитена от враждебния свят.

Но вече не бе така.

Сесил въздъхна дълбоко и отново вдиша. Тук, в Гест Хаус, до градината, поне не долавяше мирис на коне, нечисти тела и канали, както в по-голямата част на Лондон.

Шели бе описал града доста сполучливо: „Навярно адът е град, подобен на Лондон“.

Принцесата на Сейнт Саймън бе сигурна в едно: адът бе тук, на земята.

Чудеше се дали същото бе вярно и за рая.

Почукване на вратата я изтръгна от унеса ѝ.

— Будна ли си?

Гласът бе на нейната най-скъпа приятелка и придворна дама Ан Фарадей.

За миг Сесил се поколеба дали да отговори. Имаше толкова малко време да бъде насаме със себе си и то бе ценно за нея. Всъщност след злополуката, отнела живота на родителите ѝ, от която бяха

изминали две години, или по-скоро след „инцидента“ от предишната година, нейните поданици, най-близките ѝ съветници, обожаваният ѝ брат и дори скъпата Ан рядко я оставяха сама.

Всички мислеха, че все още скърби заради загубата на майка си и баща си. Страхуваха се, че ако я оставят, би потънала в мрачни размишления, а това би се отразило зле на здравето ѝ.

Но тя не размишляваше, а планираше отмъщението си.

Две съвсем различни неща.

— Влез, Ан — извика тя, но гласът ѝ едва достигна до вратата.

Ан Фарадей отвори и застана на прага с разпилени по раменете руси къдрици, с лампа в ръка и тревожен израз в очите.

— Добре ли си, Сесил? — попита тя, когато затвори вратата след себе си.

— Разбира се.

— Знаеш ли колко е часът?

Сесил поклати глава. Дори не се бе сетила да погледне часовника.

— Късно? Или рано?

— Три.

— Значи и едното, и другото.

Ан попита загрижено:

— Да не би да имаш проблеми със съня?

Бе принудена да изрече още една лъжа:

— Не.

Лейди Ан Фарадей придружаваше Сесил навсякъде, откакто двете бяха навършили осемнадесет години. Никой друг не я познаваше така добре.

— Сесил, пак ли сънува онзи... сън? — Тя избегна думата „кошмар“.

Сесил обичаше Ан може би повече от всекиго на света, освен брат си, но сега имаше нужда да прекара известно време сама, а ѝ се струваше невъзможно да го получи, и то, защото подозираше, че Ан знае за „инцидента“ повече дори от самата нея.

— Просто се събудих — уклончиво отвърна тя.

— Какво те накара да се събудиш?

Сесил сви рамене под копринената нощница.

— Може би това, че съм в чуждо легло на чуждо място — отвърна и уверено добави: — А Лондон е доста различен от Сейнт Саймън.

— Много е вълнуващо, нали? — Очите на Ан светнаха радостно. — Спомням си своя дебют в обществото. Всяка вечер имаше пищни приеми и бях заобиколена от красиви млади мъже. Не беше възможно човек да присъства на всяка вечеря, бал, концерт или закуска. Имах толкова много красиви рокли, че трябваше да наема цяла стая за гардероб. На бала с маски в моя чест участвах във всеки танц. Беше невероятно забавно.

— Сигурна съм, че е било така.

Ан внезапно съжали за думите си.

— Неволно се разприказвах, Сесил.

— Нямам нищо против — побърза тя да успокои приятелката си. — Честна дума. — Повдигна ръка към устните си и си даде вид, че прикрива прозявка. — Смятам отново да легна. Чувствам, че ми се доспива. Ще се видим сутринта.

— Както желаете. — По настояване на Сесил двете избягваха официалните обръщания, когато бяха сами. — Лека нощ, скъпа.

— Лека нощ, Ан — промълви тя, пхна се в леглото и придърпа завивките до брадичката си.

Вратата тихо се затвори.

Сесил изчака няколко минути, за да бъде сигурна.

След това отново стана, този път, без да запали свещта. Върна се до отворения прозорец. Погледна надолу към градината. Идеята за разходка ѝ се стори примамлива.

Сесил винаги бе смятала, че е глупаво една дама да няма право сама да се грижи за тоалета си. Тя се справяше доста добре.

Облече скромна бяла рокля. Сложи чифт удобни обувки и прехвърли дългите си сплетени коси през рамо. Докато вървеше към вратата, ѝ хрумна да наметне пелерина.

Сесил премина съвсем безшумно по коридора на втория етаж на Гест Хаус. Това бе още едно умение, което бе усвоила до съвършенство от необходимост и отчаяние.

Ключът за градината стоеше в голямото махагоново бюро в кабинета на собственика на този замък. Навярно Джулиън Франклин Гест, граф Станхоул, не би имал нищо против, ако тя вземе за малко

неговия ключ и се поразходи в градината му. Все пак бе проявил достатъчно благосклонност, като ѝ бе позволил да ползва жилището, каретата и дори прислугата му, докато той бе в Тоскана.

Сесил откри ключа и се отправи към задния вход на къщата. Щом излезе, се затича към градината. Единственият звук, който чуваше, бе шумоленето на полите на роклята ѝ, които докосваха плочите на пътеката.

Пъхна големия меден ключ в ключалката и го завъртя. Портата се отвори и Сесил влезе в частната градина, където най-сетне щеше да бъде сама.

ТРЕТА ГЛАВА

Беше видял призрак.

Това бе първата мисъл на Джеймс Грей. Но след миг разбра, че създанието, което се приближаваше към него през градината, бе жена, облечена в бяло — от върховете на сатенените чехли, които се подаваха под полите ѝ, докато вървеше, до качулката на пелерината.

„Жената в бяло.“

И двамата внезапно спряха.

Въпреки че бяха на няколко крачки един от друг, Джеймс не виждаше лицето ѝ. Нощният мрак, гъстата мъгла, която бе забулила градината, и качулката прикриваха чертите ѝ.

За миг останаха безмълвни.

След това с любезен тон и лек акцент, който може би бе френски, италиански или дори виенски — Джеймс не бе сигурен — дамата попита, сякаш бе нейно право да знае:

— Кой сте вие?

— Смея ли да попитам кой се интересува? — дръзко отвърна той.

Не получи отговор веднага. Младата жена вдигна глава съвсем леко, но достатъчно, за да различи Джеймс очертанията на волевата брадичка под кожения ръб на качулката.

— Чувствам се длъжна да ви уведомя, сър — решително каза тя, без да прикрива раздразнението си от внезапната му поява, — че това е частна собственост.

Джеймс бе не по-малко ядосан от това, че не беше сам в градината.

— Този факт ми е добре известен, мадам.

Тя каза с лека нотка на надменност:

— Всъщност, за да се влезе в тази *jardin*^[1], е необходим ключ.

Аха! Правилно бе предположил: беше францужойка.

Джеймс пхна ръка в джоба на панталоните си и извади ключа, който му бе дал Гудинаф. Вдигна го срещу слабата светлина от газовия

фенер на ъгъла, която едва се процеждаше през мъглата и дърветата.

— C'est ça, mademoiselle.^[2]

На свой ред, младата жена извади ключ, еднакъв с неговия. Джеймс не видя къде точно го бе скрила преди.

— Този ключ, сър.

Джеймс Грей шумно издиша:

— Изглежда, и двамата имаме правото да бъдем в градината.

— Така изглежда — съгласи се тя с неохота.

— Аз съм гост в Корк Хаус — каза той и извърна глава към внушителната сграда зад себе си.

— А аз съм отседнала в Гест Хаус — отвърна тя.

Бяха стигнали до задънена улица.

— При тези обстоятелства предлагам да продължите разходката си, сър. — Между краищата на пелерината се подаде изящна и нежна ръка, която посочи натам, накъдето се бе запътил. — Аз също ще продължа своята.

Едва сега Джеймс Грей дойде на себе си. Прочисти гласа си и каза уверено:

— Дългът ми на джентълмен, мадам, не ми позволява да отмина, без да ви предупредя, че тук не е подходящо място за една дама в този нощен час.

— Благодаря за вашата загриженост, сър.

Като джентълмен, той нямаше избор: сега носеше отговорност за нея.

— Боя се, че би трябвало да настоя.

Тя застина.

— Да настояте за какво?

— Да се върнете незабавно в Гест Хаус — каза той ясно и уверено.

Джеймс чу гневната ѝ въздишка.

— Ще се разхождам, където и когато желая, сър — решително отвърна тя.

Въпреки че дамата говореше чудесно английски, явно не беше го разбрала. Може би не бе запозната с обичаите на изисканото общество.

Джеймс реши, че трябва да опита отново:

— Една млада жена с добро възпитание като вас, не бива да излиза нощем, дори денем, без да бъде придружена от своята

камериерка или от подходящ кавалер.

— Камериерката ми спи. Не бих искала да я безпокоя по това време — каза тя и леко подсмръкна.

— А какво бихте казали за подходящ кавалер?

Сесил умело избегна по-нататъшното развитие на разговора:

— Искам да бъда сама. Ако бях излязла с кавалер — подходящ или не, — не бих могла да го постигна.

Джеймс почувства, че губи търпение.

— Невинаги получаваме това, което искаме, мадам.

— Това ми е добре известно, сър.

— Не бива да се разхождате в градината без придружител.

— Вие също сте сам.

— Това е съвсем друг въпрос — каза Джеймс и побутна едно камъче с върха на ботуша си.

— Защо?

Дамата нарочно се преструваше на наивна.

— Защото аз съм мъж, а вие сте жена.

Тя въздъхна ядосано.

— Значи един мъж има право да постъпва така, както желае, а една жена — не.

— Точно така.

Може би създанието срещу него най-сетне щеше да го разбере.

— Защо?

Явно бе очаквал твърде много разсъдливост от страна на една млада жена. Дамата отказваше да размисли и да постъпи разумно. Явно бе твърдо решена да го постави в трудно положение. Държането ѝ бе предизвикателно. Това го вбеси.

Добре, щеше да се включи в нейната игра. Въпреки че Джеймс без колебание би признал, че нямаше никакъв опит в това изкуство. Истината бе, че винаги се бе провалял в словесните двубои с представителки на нежния пол.

Проклятие! Бе загубил нишката на мислите си.

— Какво „защо“? — промърмори той.

Дамата явно изгаряше от желание да продължи този мъчителен за него разговор.

— Защо един мъж може да постъпва според желанията си, да ходи където иска и да се среща с когото иска, докато от жената се

изисква да спазва обществените порядки?

— Защото така е прието. Защото винаги е било така.

— Чудесно!

Не биваше да избухва. Не биваше да употребява груби изрази, колкото и силно да бе изкушението. Реши да направи последен опит да ѝ обясни ясно и логично ситуацията.

— Мъжът може да прави каквото пожелае, да ходи където пожелае и да се среща с когото му е приятно, мадам, защото по природа е по-едър и силен и следователно може по-добре да се грижи за себе си.

Жената в бяло изправи гръб. Беше доста висока на ръст, удивително висока, въпреки че стигаше едва до брадичката на Джеймс, както му се стори. Тя го осведоми:

— Ръстът ми е колкото този на повечето джентълмени, които познавам, сър. Освен това съм срещала жени, които са и по-едри, и по-силни от всеки нормален мъж.

Отново не бе го разбрала.

— Нямам предвид физическия ръст и сила, мадам.

Тя леко извърна глава встрани.

— Тогава, моля ви, кажете ми какво имате предвид?

Трябваше да мисли бързо.

— Ами, първо, мъжът остава спокоен пред лицето на опасността.

— Както и много жени. Предполагам, че бихте се съгласили, че запазването на хладнокръвие при рисковани обстоятелства зависи по-скоро от темперамента на човека, отколкото от пола.

Той реши да не обръща внимание на последната ѝ реплика.

— Мъжът е свикнал да си служи с пистолет, сабя и други оръжия.

— Аз лично умея да стрелям доста добре — похвали се тя.

Джеймс Грей почувства, че един мускул на лицето му затрептя.

— Все пак изисканото общество има правила и норми.

Дамата остана напълно спокойна.

— Обществото рядко се оказва истински изискано, ако човек погледне под повърхността му.

Джеймс стисна зъби.

Тя продължи:

— Нещо ме кара да мисля, че вие също не сте човек, който държи твърде много на очакванията и нормите на обществото. Ако не беше така, едва ли бихте скитали в градината по това време на нощта, при това полуоблечен.

„Полуоблечен?“

По дяволите, облеклото му бе съвсем прилично! Освен това, за коя се мислеше тя? За кралицата на Шеба? Джеймс бавно преброи до десет.

— Проявявам към вас загриженост на джентълмен, който от детството си е бил възпитан в уважение и закрила на нежните представителки на човешкия род.

Тя отново не трепна.

— Вашето уважение и закрила, в което цял живот сте били обучаван, за всички жени ли се отнася или само за някои от тях?

Джеймс внезапно осъзна, че е свил ръце в юмруци.

— За всички дами.

— А ако някоя жена не смята себе си за дама? Това би ли променило нормите и правилата на обществото?

Създанието го бе притиснало. Беше на път да полудее.

Едва сдържаше гнева си, но изпитваше и някакво необяснимо вълнение.

Явно това не бе всичко, което тя желаше да му каже.

— Следователно, ако някоя жена, не по своя воля или заслуга, се е родила в семейство от по-нисша класа, тя би имала право да ходи където пожелае, да постъпва както желае и да се радва на свободата, която по принцип е право само на мъжете, но една дама с благородно потекло, особено ако не е омъжена, трябва да живее като пленница в позлатена клетка.

Джеймс разроши с пръсти къдриците на тила си и се замисли за истинските си чувства. Този път каза искрено:

— Всички сме в плен на традициите в по-голяма или по-малка степен.

— Да. Смятам, че сте прав — каза тя замислено.

Можеше да разбере желанието ѝ да се почувства свободна и нуждата да бъде сама. Поради същата причина той бе изпратил Гудинаф отново да си легне. Джеймс бе пожелал да остане сам.

— Просто не мога да ви позволя да се разхождате без придружител посред нощ. Не е безопасно — каза той.

— Чувствам се достатъчно сигурна. Уверявам ви. — Тя се замисли за момент. — Ако не се лъжа, сър, вие все пак не сте джентълмен.

Разбира се, че беше джентълмен.

С малко дързък и доста ироничен тон Джеймс каза:

— Бъдете спокойна, мадам, с мен сте в пълна безопасност.

— Тогава няма за какво да се тревожа, докато се разхождам в градината, независимо дали е ден или нощ.

— Някой безскрупулен негодник би могъл да прескочи оградата — предупреди я той, въпреки че вероятността да се случи нещо подобно му се струваше нищожна.

— Дори в най-разкошните салони на висшето общество е пълно с безскрупулни негодници — решително отвърна тя. — В интерес на истината, няма място, където една дама би могла да се почувства истински защитена.

— Повтарям, мадам, с мен сте в безопасност.

— Тогава, щом толкова настоявате, че не бива да се разхождам сама, сър, бихте могли да ме придружите.

По дяволите! Джеймс Грей се почувства хванат в собствения си капан, но вече бе твърде късно.

Той беше самонадеян.

Беше непоносим, арогантен, високомерен и типичен англичанин.

Но бе най-красивият мъж, когото Сесил някога бе виждала.

Въпреки че в този момент бе намръщен и силуетът на мъжествената му фигура и чертите на лицето му едва се открояваха под бледата светлина на фенера, която достигаше до тях през клоните на дърветата, привлекателният непознат накара Сесил да затаи дъх.

Беше висок и мургав, с широки мускулести рамене. Бе му намекнала закачливо, че е полуоблечен. Истината бе, че небрежното облекло едва прикриваше тялото му. Малко от познатите й джентълмени — всъщност в момента не се сещаше за никого от тях — биха се осмелили да излязат само по чифт прилепнали панталони за езда и разкопчана риза без яка.

Ризата на мъжа бе отворена почти до средата на широките му гърди. Косите му имаха цвѳта и блясъка на кестените, които отрупваха земята всяка есен. Бяха леко чупливи и когато той движеше главата си, краищата им се плъзгаха по тила му.

Речта и маниерите му безспорно издаваха, че е джентълмен по произход и възпитание. Косите му бяха малко по-дълги, отколкото бе модерно напоследък, но това му отиваше.

По време на пътуването си от Сейнт Саймън през Южна Италия, цяла Франция и голяма част от Англия, Сесил бе срещнала много благородни младежи с дълги коси. На някои от тях те придаваха изкуствен чар, при други сякаш бяха белег за чувствителна душа на поет или изстрадал художник, а трети изглеждаха твърде женствени.

Този мъж не би могъл да се сравни с никого от тях. В него нямаше нито прекалена чувствителност, нито женственост, нито фалш. Въпреки че интуицията на Сесил ѝ подсказа, че характерът на непознатия е по-сложен, отколкото ѝ се бе сторило отначало, тя реши, че ѝ допада.

Беше довольна, че качулката на пелерината и мракът скриваха лицето ѝ от любопитните очи на непознатия. Той навярно би се изненадал да открие, че страните ѝ са порозовели от задоволство, очите ѝ блестят от възмущение, от време на време овлажнява устни с върха на езика си, дланите ѝ са потни, ръцете ѝ треперят... че тя сияе.

Беше невероятно удоволствие, беше възмущащо да разговаря и да се разхожда с мъж, който не се отнасяше към нея като към принцеса.

Непознатият, разбира се, не се отнасяше към нея като към принцеса, защото не знаеше, че тя притежава тази титла. А Нейно Сияйно Височество Сесил, принцесата на Сейнт Саймън, която за тази нощ бе просто Сесил Жирарде, искаше нещата да останат така. Бе твърдо решена на всяка цена да запази истинската си самоличност в тайна от този мъж.

А той щеше да бъде нейната тайна.

Дори една принцеса имаше право на малка своя тайна.

Защото тук, в уединението на заключената градина, не съществуваха титли. Нямаше разкош и задължаващи обстоятелства. Нямаше норми за поведение. Нямаше слуги, придворни дами, съветници и компаньони. Нямаше кой да ѝ казва какво трябва или не

трябва да прави. Това бе свобода, която Сесил почти никога не бе чувствала през двадесет и три годишния си живот.

Непознатият промърмори нещо на себе си, леко се поклони, завъртя се елегантно и застана до нея.

Преминаха заедно покрай лехите с новозасадени цветя и няколко дървета с натежали от цвят клони. Стигнаха до една статуя на Афродита — или Венера — в естествен ръст и едва тогава мъжът попита:

— Какво ви води в градината в този необичаен час, мадам?

Тя реши да отвърне на въпроса му с въпрос:

— А вас какво ви води тук посред нощ, сър?

Той повдигна широките си рамене:

— Събудих се и не можах да заспя. Идеята за разходка в градината ми се стори добра.

Сесил бе изненадана от отговора му. Явно бе искрен.

— Аз също се събудих и разбрах, че ми предстои дълга безсънна нощ. Понякога имам проблеми със съня.

— И аз — призна той.

— Какви по-точно са вашите?

— Понякога изобщо не мога да заспя — сподели той. — Друг път, както тази нощ, се събуждам и не мога да мигна до сутринта.

Тя раздвижи глава под качулката на бялата пелерина.

— Ще ви призная, че често ме измъчват лоши сънища.

— Аз също сънувам кошмари — каза той.

— Моите са наистина страховити. Мисля, че и аз бих могла да ги нарека кошмари — промълви Сесил с наведена глава и слаб глас.

Полъхна лек вятър, от който листата на раззеленените дървета прошумоляха. Нощният въздух се изпълни с мирис на прясно разровена пръст и нежен аромат на пролетни цветя — лалета, нарциси и зюмбюли.

От едната страна на пътеката имаше малък павилион, а на няколко крачки от него — странен фонтан. Водата струеше от устата на огромна риба и падаше в басейн, украсен с причудливи орнаменти.

Сесил попита:

— Смятате ли, че ние, хората, спим през нощта, защото се страхуваме от тъмнината?

Въпросът ѝ явно го накара да се замисли.

— Може би с някои от нас е точно обратното. Страхът от тъмнината не ни позволява да заспим.

Сесил тихо се засмя:

— Мисля, сър, че това е най-странният разговор, който съм водила с джентълмен.

— Със сигурност е най-странният, който аз съм имал с дама — отбеляза той.

— Може би това е благословена анонимност — въздъхна тя.

— Възможно ли е анонимността да бъде благословия?

— О, да, тя може да бъде истинско чудо. Иначе човек трябва да спазва твърде много условности, да изпълнява твърде много задължения и да поема твърде много отговорности. — Сесил не можа да сдържи още една въздишка. — Толкова много се изисква от него.

Непознатият ритна още едно камъче на пътеката. В този жест имаше нещо почти момчешко, едновременно весело и непокорно.

— Тогава, ако желаете, тази нощ и двамата ще останем анонимни — каза той.

— Много бих се радвала.

Продължиха мълчаливо. След няколко минути тя добави:

— Все още не съм идвала в градината денем.

— Аз също — отвърна той. — Всъщност я зърнах само за миг при пристигането си в Лондон вчера.

Сесил спря и се наведе над един разцъфнал храст, чието име не можа да си спомни, вдъхна от сладкия му аромат, а след това отново се изправи и попита:

— Познавате ли добре Лондон?

— Почти не познавам града и страната — осведоми я мъжът и добави загадъчно: — Отсъствах доста години и се завърнах съвсем наскоро.

— Идвала съм в Англия като дете. Но бе много отдавна и си спомням твърде малко от преживяванията си и от Лондон — замислено каза тя.

Мъжът отново забави крачката си, за да я изчака. Сесил неволно забеляза, че краката му са необикновено дълги и мускулести.

— Значи и двамата сме чужденци в чужда страна — отбеляза той.

— Цитат от Светото писание — каза тя.

Той сведе красивата си тъмнокоса глава.

— Софокъл също е написал почти същото.

Този път тя кимна:

— Едип нарича себе си „странник в чужда земя“.

Стори ѝ се странно да обсъжда творбата на гръцкия трагик с един мъж, чието име не знаеше, докато се разхождаше с него по пустата пътека в градината в сърцето на Лондон в тъмна и тайнствена нощ.

Все пак принцесата на Сейнт Саймън осъзна, че сега бе по-спокойна, отколкото се бе чувствала от месеци, може би дори години.

Това бе необяснимо.

Някъде в далечината прозвуча напевна и жална мелодия, изпълнена на цигулка.

— Какво е това? — попита тя и леко наклони глава встрани.

— Уличен музикант, който свири, за да припечели някоя и друга пара.

— Знаете ли как се казва песента?

Придружителят ѝ послуша няколко минути. След това явно се досети.

— Сега си спомням — каза той. — Това е стара келтска мелодия, наречена „Спиш ли, Маги?“.

Заслушаха се в тайнствената песен, която навяваше едновременно меланхолия, надежда и радост.

Щом музиката свърши, Сесил тихо прошепна:

— „Видение ли беше или сън? Музиката отлетя. Буден ли съм или спя?“

Мъжът до нея изглеждаше поразен. Спря се и я изгледа изпитателно.

— Извинете ме, мадам.

— Това е стих от „Ода за славея“ на Кийтс.

Той не каза нищо.

След няколко секунди тя добави:

— Мелодията беше и загадъчна, и красива.

Той рязко изправи гръб.

— Права сте.

Може би беше време да споделят впечатленията си от градината.

Сесил реши да започне от една фигура наблизо, която наподобяваше руини на стара крепост. „Древните“ камъни бяха покрити с лишеи, богородичен косъм и мъхове с различен оттенък — от масленозелено до изумрудено.

— Само върху този храст има хиляди пъпки — отбеляза тя и се спря, за да разгледа огромен трендафил, който образуваше свод над пътеката. — Кога ли ще разцъфнат розите?

— За по-малко от две седмици тази градина ще се преобрази — отвърна нейният закрилник.

— Значи все пак ще видя настъпването на пролетта в Англия — каза тя с искрено задоволство. Вдигна очи. — Каква е тази светлина на хоризонта, сър?

— Зората скоро ще разпръсне облаците.

Сесил обикновено се радваше на настъпването на зората след неспокойна безсънна нощ, но този път почувства разочарование.

— Скоро ще се съмне.

— След час, може би дори по-малко.

Не можеше да стори нищо. Не бе възможно да спре изгрева на слънцето.

Сесил закри лицето си с краищата на качулката.

— Трябва да тръгвам, сър.

— Както и аз, мадам — каза той.

Тя внезапно осъзна, че това навярно бе първата и последната ѝ среща с красивия непознат. Бе изненадана от чувството на съжаление, което изпита.

— Сбогом.

Бързо се обърна и пое обратно към задния вход на Гест Хаус.

— Не сбогом — прошепна мъжът, докато силуетът на жената в бяло се отдалечаваше, — а au revoir^[3].

[1] градина (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Това е, госпожице. (фр.). — Б.пр. ↑

[3] довиждане (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Какво, по дяволите, прави тя в Лондон? — попита жената, която лежеше до него.

Измачканите сатенени чаршафи прикриваха тялото ѝ едва до кръста и голите ѝ гърди бяха съвсем открити. Кожата ѝ бе безупречно гладка, а фигурата, поддържана със старателни грижи, бе така стегната, че тя изглеждаше невероятно жизнена за тридесет и петте си години. Никога не излагаше тялото си на слънчевите лъчи и за нищо на света не би допуснала върху него да се появи някоя нежелана бръчка или петънце.

Върху всеки сантиметър от завидно добре запазената ѝ фигура ежедневно се полагаха специални кремове и екзотични маски, внесени от Изтока. Веднъж бе чул камериерката ѝ да описва начина на приготвяне на една от тях — от стрити тестиси на рядък вид сиамски тигър.

Мойра, лейди Пейл, беше хедонистка.

Обичаше удоволствията. Харесваше ѝ да дарява и получава наслада, особено в леглото. Беше ненаситна. Никой не знаеше това по-добре от Родолф Жирарде.

Изведнъж се почувства отегчен от нейното присъствие. Прекрасната Мойра притежаваше много прелести, но понякога му се струваше малко повърхностна. Родолф се измъкна от завивките и взе копринения си халат.

Чу зад гърба си приканващ и чувствен глас:

— Върни се в леглото, Руди.

„Руди!“

Така ненавиждаше това галено име.

Но нарочно не бе споделил това с последната си любовница. Защото всеки път, когато Мойра се обърнеше към него с омразното име, Родолф отново се замисляше колко дълбоко презира тази дама, на която едва ли подобаваше да носи титлата лейди — въпреки безбройните си умения.

Защото Мойра, скандалната лейди Пейл, бе вдовица на покойния легендарен лорд Осгуд Пейл. Поне така твърдяха хората, които Родолф бе наел да проучат състоянието ѝ, а те бяха най-добрите.

За тях принц Родолф бе един от най-взискателните клиенти. Не биваше да отминават и най-малката подробност; бяха длъжни да сторят всичко, което бе по силите на всеки от тях, и, разбира се, не трябваше да постъпват с него нелоялно — дори ако от това зависеше собственият им живот. Но възнаграждението за добре свършената работа бе значително и си струваше усилията.

Той старателно събираше сведения за лорд и лейди Пейл. Купът бележки вече бе висок почти двадесет сантиметра и съдържаеше всяка подробност от живота на двойката.

Очевидно, след като бе надживял три съпруги, едната от които се бе оказала безплодна, а другите две бяха починали при раждане заедно с новородените си деца, на осемдесетгодишна възраст лорд Пейл бе решил да се ожени за шестнадесетгодишната Мойра Мансън, дъщеря на амбициозен земевладелец от северните провинции.

Сделката беше осъществена.

Церемонията се бе състояла.

След това бе избухнал скандал.

Тогава част от обществото бе изразила мнение, поне в тесен кръг, че този брак би трябвало да бъде заклеймен от морални съображения. Те настояваха, че „скандалният“, „похотлив“, дори „развратен“ старец, какъвто бе според тях възрастният свободомислещ мъж, бе първият и единствен граф Пейл. (Всъщност, ако лорд Пейл имаше потомци, те бяха незаконородени и следователно според обществото нямаша никакви права.)

Около десет години след като бе направил Мойра своя графиня, Осгуд Пейл бе открит мъртъв върху червената кадифена покривка със златисти ресни на леглото на известна лондонска проститутка. Причината за смъртта му не бе нито сърдечна слабост или апоплексия, нито напредналата му възраст, а отравяне с арсеник.

Бе последвал нов скандал.

Въпросната „флорца“ бе изчезнала мистериозно. Нямахме друг заподозрян и случаят бе останал неразгадан.

Добър начин за отърваване от ненужната смет.

Накрая законната наследница на графа — красивата млада вдовица Мойра, бе получила завидно състояние.

Арсеник. В последно време често назовавах това вещество „наследнически прах“. Не бе избрала твърде хитър начин да отстрани своя похотлив съпруг, помисли си Родолф.

Но като размисли, не му се стори толкова чудно, че на графинята ѝ липсваше остроумие и изисканост. Вкусът на лорд Пейл бе известен на всички.

От друга страна, принц Родолф се смяташе за джентълмен, който ценеше изяществото и разнообразието в живота.

Понякога човек просто трябваше да се задоволява с това, което имаше.

Той върза колана на халата си около все още стегнатия си кръст и закрачи из великолепната спалня. От масивните златни рамки на огледалата до копринената облицовка на стените в стил „Луи Четиринадесети“ — това бе спалня, достойна за крал. Беше струвала цяло състояние, но за щастие той можеше да си го позволи.

Родолф се спря до украсеното със златни орнаменти лъскаво черно бюро, отвори една тайна врата, зад която стояха редица бутилки с отбрани питиета, наля чаша вносен коняк, отпи голяма глътка, задържа течността над езика си няколко мига и преглътна.

— Руди, какво, по дяволите, прави тя в Лондон? — повтори Мойра въпроса си.

Принцът продължи към прозореца, застана до него и погледна към почти пустия булевард навън. Едва след няколко минути каза:

— Предполагам, че имаш предвид племенницата ми.

— Разбира се, че имам предвид руменобузата ти племенница.

Принц Родолф усети, че гърбът му се схвана. Бавно извърна глава и погледна към създаването, което се протягаше в леглото му. Предупреди я с по-спокоен тон:

— Или ще назовавате моята племенница с нейната титла, графиньо, или изобщо не говорете за нея. Тя се нарича Нейно Сияйно Височество Сесил — принцеса на Сейнт Саймън, не го забравяйте.

Мойра не бе нито ограничена, нито наивна жена. Съзнателно бе пропуснала титлата. Изведнъж тонът ѝ стана необикновено учтив:

— Не ми каза, че Нейно Сияйно Височество ще прекара сезона в Лондон.

Той бе на мнение, че съвсем не е длъжен да казва всичко на своята любовница.

— Аз самият разбрах скоро — отвърна ѝ.

Това не бе нито лъжа, нито самата истина, както и почти всичко останало, свързано с живота на Родолф Жирарде.

Жената в леглото му глезено нацупи красивите си устни. Сега, в зрялата ѝ възраст, тази гримаса нямаше толкова силно въздействие върху мъжете, колкото когато бе на осемнадесет-деветнадесет години.

Все пак графинята беше най-красивата жена, която принцът някога бе виждал, поне ако човек не бе склонен да вярва, че истинската красота идва отвътре. Тя притежаваше рядката комбинация от порцелановобяла кожа, очи с цвят на тъмен кехлибар, естествено златисти коси и съвършена фигура. Освен това Мойра успяваше да създаде илюзията за младост, на което малко жени бяха способни.

— Разбрах за това съвсем случайно снощи на вечерята у лейди Уайтхаус. Трябва да ти кажа, Руди, че се почувствах като пълна глупачка, защото единствено аз не знаех.

— Искрено се съмнявам, скъпа. — Той дори не ѝ предложи питие. Впрочем тя не можеше да оцени хубавия коняк. — Доколкото те познавам, никой не би могъл да те направи на глупачка.

Но не успя да отклони вниманието ѝ.

— Защо е дошла тук?

Той внимаваше да не издаде по никакъв начин вътрешното си безпокойство.

— Предполагам, защото публично бе разгласено, че Сесил желае да посети Лондон през пролетта.

Мойра, изглежда, прие това суховато обяснение.

— Навярно Сейнт Саймън е ужасно скучно място.

Родолф зае небрежна поза. Задържа чашата в едната си ръка, а другата пъхна в джоба на халата.

— Неведнъж съм ти споменавал това, скъпа. Какво друго би могло да ме накара сам да се обрека на изгнание още в младостта си?

— Освен скуката?

— Именно. В Сейнт Саймън няма нищо, освен кози и козари, планински ливади и малки села, които досущ си приличат. — Той артистично повдигна ръка, за да прикрие прозявка. — Освен прекрасния изглед към Средиземно море и колекцията от картини в

замъка, една забележителна рицарска броня и няколко ценни семейни реликви, там няма нищо интересно.

— Но не и ако станеш княз на Сейнт Саймън — отбеляза тя. — Тогава ти ще бъдеш владетел, абсолютен монарх на своята държава. В нашия век има толкова малко абсолютни монарси.

Мойра далеч не бе толкова умна, за колкото се смяташе. Едва ли почти явната обида от страна на богатата куртизанка би могла да извади Родолф Жирарде от равновесие, понеже той отдавна бе свикнал да не реагира на подобни забележки.

Тонът, с който заговори, бе спокоен, както обикновено:

— Никога не съм предполагал, че ще управлявам Сейнт Саймън. Това беше дълг и отговорност, която винаги съм знаел, че се полага на по-големия ми брат. Повярвай ми, вторият син в семейството разбира това още в детството си.

Мойра се обърна по гръб и косите ѝ се разпиляха по сатенените възглавници. Повдигна оголения си строен крак, посочи с пръсти към изрисувания таван и каза:

— Нима?

Родолф отпи още една глътка коняк и нехайно сви рамене:

— Но бързо открий, че вторият син има и много предимства.

Беше събудил любопитството ѝ.

— Назови поне едно.

— Свободата.

Принцът се запита дали Мойра имаше представа, че когато се намръщи, между прекрасните ѝ очи се появява дълбока бръчка.

— Каква свобода?

Родолф Жирарде не можеше да бъде изненадан. Беше играл тази роля и бе изричал тези реплики толкова пъти през последните двадесет години, че почти бе започнал сам да си вярва.

— Свободата да правя каквото желая. Да пътувам по целия свят. Свободата да живея там, където искам, и така, както искам. Свободата да натрупам богатство, да спечеля власт, земи, да се сдобия с тази къща и малък замък във Франция, както и да се сприятеля с влиятелни хора, и дори да имам любовници от двете страни на Ламанша.

Кехлибарените очи се свиха и зениците им сякаш станаха тесни и продълговати като на котка.

— Какво каза графиня Торнер, когато разбра, че си станал любовник на английска лейди?

Истината бе, че Терез никога не бе споменавала за Мойра или за някоя от другите му изневери. Все пак тя беше истинска французойка и бе особено веща по така наречените сърдечни въпроси.

Родолф реши, че в този момент бе по-добре да излъже.

— Естествено много ме ревнува от теб. Навярно разбираш, скъпа, че твоята несравнима красота и изключително остроумие са известни както тук, в Британия, така и във Франция.

Тези думи доставиха на Мойра огромна радост, както бе очаквал. В много отношения характерът на лейди Пейл бе напълно прозрачен.

Тя отвърна:

— Казват, че принцеса Сесил била много млада и доста красива.

Той допи коняка си и остави празната чаша на бюрото.

— Не съм виждал племенницата си от години. — Не бе съвсем вярно, но това не бе работа на Мойра, освен в случай че решеше да ѝ каже истината, ако би му помогнала да осъществи плана си. — Спомням си я като хубаво дете.

— Вече не е дете.

— Мисля, че си права.

— Тя е жена.

— Трябва да е на... — Той замислено поглади брадичката си и си даде вид, че се опитва да си спомни възрастта на своята племенница. Всъщност принцът знаеше точните ѝ години, дори месеци и дни. Знаеше почти всичко за Сесил, принцесата на Сейнт Саймън. — Сигурно вече е на седемнадесет или осемнадесет.

— Чух, че била на двадесет и три.

Графинята имаше обичай да задава въпроси, на които вече знаеше отговорите. Той самият също често използваше тази тактика. Ако човек умееше да я прилага, тя бе доста полезна.

— Ще има бал в чест на принцеса Сесил — осведоми го жената.

Тези думи привлякоха вниманието му.

— Естествено, Нейно Величество няма да присъства. Кралицата никога не се появява лично на подобни събирания. Но Техни Кралски Височества, принцът и принцесата на Уелс, ще присъстват.

Той не проговори.

— Всички известни личности ще бъдат там утре вечер.

Най-сетне Родолф отвори уста:

— Тогава смятам, че и ние би трябвало да отидем. А ти?

Мойра бавно отпусна крака си, обърна се по корем и застана на колене в средата на леглото. Доволно преплете пръсти. Очите ѝ изведнъж засияха и върху бледите ѝ бузи изби нежна руменина.

— А ние поканени ли сме?

Не „ние“.

Той.

— Разбира се — отвърна Родолф.

Мойра прехапа долната си устна.

— Мислех, че си се отчуждил от семейството си.

— Не отчуждил, а по-скоро отделил. — За да звучи поубедително, той добави: — Брат ми винаги ми е завиждал за богатството и властта, на които се радвам.

Бръчката между красивите ѝ очи отново се появи.

— Брат ти е покойник, нали?

— Да. Преди няколко години стана злополука. Максимилиан и съпругата му Джудит загинаха. — Родолф сведе ниско глава. — Не обичам да говоря за това.

— Съжалявам, Руди.

— Няма нищо, скъпа.

Мойра се отпусна върху единия си крак, залюля другия отстрани на леглото и въздъхна дълбоко.

— Няма какво да облека.

Родолф вдигна глава.

— За къде?

— За бала.

Той не можа да сдържи смеха си:

— Имаш цяла стая, цяла къща, пълна със скъпи вечерни тоалети.

Лицето на графинята доби унил израз.

— Искам да кажа, нямам нищо ново.

Тази жена бе егоцентрична и суетна и отдаваше твърде голямо значение на модата. Понякога Родолф се питаше защо все още поддържа връзка с нея. Но той знаеше защо...

— Прекара цял месец в търсене на дрехи за пролетния си гардероб — отбеляза той.

— Имам нужда от нещо ново и забележително.

— Ти си забележителна, *cherie*^[1], независимо с какво си облечена. — Но принцът осъзна, че думите му не биха впечатлили жена, която толкова много държеше да бъде център на вниманието, че бе готова на всичко. — Може би сега е моментът.

Тя веднага наостри уши.

— Моментът за какво?

Можеше да я дразни, без да изпитва и най-малко угризение.

— Пазех това за специален случай.

— Този наистина е специален — побърза да отвърне тя.

— Може би.

— Какво си пазил?

— Една малка изненада.

— Изненада? — Мойра стана нетърпелива. — Къде е, Руди? Моля те, кажи ми! Къде си го скрил?

Гласът ѝ леко затрепери. Очите ѝ жадно светнаха. Едва не разрани устните си от трескаво очакване. Понякога се превръщаше в досадна малка просякиня.

— Нека да помисля. — Той потърка тъмните си вежди. — Къде ли го сложих?

— Руди! — извика тя.

Нямаше никакво настроение за шеги.

— В долното чекмедже на нощното шкафче.

Още преди да довърши думите си, Мойра скочи от леглото и седна гола до шкафчето. Рязко издърпа чекмеджето и започна да рови в него. Това, което търсеше, нарочно бе поставено най-отзад.

Тя извади кутийката за бижута. С треперещи ръце повдигна капака. Той чу шумната ѝ въздишка. Най-сетне тя успя да каже:

— Диаманти.

— Тази огърлица е изработена за една известна херцогиня, която не могла да си позволи да я задържи — разказа Родолф, докато Мойра дотича до него и му подаде огърлицата, за да я сложи на шията ѝ. — Помислих, че би ти отивала.

Той съедини сложната закопчалка и за миг задържа ръцете си върху голите ѝ рамене. Пръстите му докоснаха хладните скъпоценни камъни, а дланите усетиха топлината на тялото ѝ.

Мойра се втурна към най-близкото огледало. Загледа се в отражението си. Изящните ѝ ноздри трепнаха.

— Наистина ми отива. — Обърна се. — Не мислиш ли?

Красивата жена стоеше пред него съвсем гола, само с диамантената огърлица на влиятелната херцогиня, и очакваше одобрението му. Най-сетне го получи.

— Така е.

Тя тръгна грациозно към него, поклащайки бедра и облизвайки устни.

— Трябва да измислите начин, по който да ви се отблагодаря, Ваше Сияйно Височество.

Тялото му реагира така, както бе очаквал. Почувства, че го обзема възбуда.

— Ще го направя.

Погледът ѝ бавно се плъзна надолу по халата му, където коприната трепереше сякаш от само себе си. Опитните ръце проникнаха под ефирната материя и нежно го погалиха.

Мойра му отвърна с дрезгав гърлен смях:

— Мисля, че вече намерихте начин.

— Очаквам да изразите благодарността си неведнъж, графиньо — предупреди я той.

Заби нокът в изгарящата си плът. Това бе единственото, което можеше да направи, за да овладее тялото си.

— Неведнъж? — повтори тя.

— Огърлицата беше много скъпа.

— Струва си всяка лира, франк или рубла, която си броил за нея — отбеляза тя.

Той накара красивата жена да застане на колене пред него и развърза колана на халата си. Обхвана тила ѝ с ръка. Прокара палец по долната ѝ устна, докато тя отвори уста. Не беше нужно повече да я подканва и насърчава.

Всъщност, размишляваше Родолф Жирарде, докато Мойра доставяше наслада на плътта му, той не бе имал предвид този вид благодарност, който тя очевидно предполагаше.

Принцът имаше свои планове относно лейди Пейл.

[1] скъпа (фр.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Той закъснѣя.

Естествено бе трѣгнал с нежелание. Гудинаф бе извадил официалните му черни панталони, сако и жилетка, както и бялата риза, вратовръзката и дори чифт бели ръкавици. След това старателният младеж бе останал при него, както би постъпил всеки добър камериер, в случай че лорд Грейстоун имаше нужда от още помощ.

Джеймс не можеше да се отърве от задължението си по никакъв начин. Беше се облякъл и бе пристигнал с каретата час или два след всички останали гости на тържествения бал в чест на Нейно Сияйно Височество Сесил, принцесата на Сейнт Саймън.

Джеймс пристѣпи в разкошната бална зала. Пред погледа му се откри огромно море от лица на танцуващи джентълмени, облечени в официални черни костюми, и дами с бели вечерни тоалети и ръкавици, окичени с множество перли.

В долния край на залата бе оркестърът, който свиреше валс. От свещите на полилеите струеше ярка светлина. Покрай стените и до остъклените врати към терасата бяха поставени саксии с палми. От дясната страна на Джеймс бе салонът за карти, а вляво от него — вита мраморна стълба, която водеше надолу към разкошен бюфет.

Той не се интересувахе от карти, защото смяташе, че те са само последно убежище за дами с побелели коси, които имат твърде много свободно време и твърде много диамантени огърлици над едрите си бюстове. Не го привличаха и танците, нито пък храната, и понеже не успя да открие никой познат, Джеймс Грей застана в един удобен ъгъл и се загледа в множеството пред себе си.

Не бе имал намерение да подслушва, но не можа да го избегне.

В залата влязоха две млади дами. Спряха се и постояха няколко минути съвсем близо до него. Докато си бѣбреха, и двете развяваха копринените си ветрила.

— Видя ли я? — запита първата млада жена.

— Да — отвърна втората.

— Тя е най-красивото създание, което някога съм виждала —
прошепна събеседничката ѝ с нотка на завист.

Другата поклати красивата си глава.

Той изчака.

Това не бе всичко.

— И роклята ѝ е великолепа.

Втората млада дама заговори съвсем тихо и Джеймс трябваше да
напегне слуха си, за да чуе думите ѝ:

— Мама каза, че само платът за ушиване на такъв тоалет струвал
почти сто лири на метър.

Коприненото ветрило сякаш застина във въздуха. Девојката
отвори широко очи.

— Наистина ли?

— Наистина.

Първата млада дама не остави приятелката си да смята, че знае
повече от нея.

— А аз чух, че големият син скъпоценен камък на диадемата ѝ
бил рядка находка и се казвал „Сесилит“. Всъщност бил единствен по
рода си и го нарекли така в чест на принцесата.

— Колко романтично! — възкликна събеседничката ѝ. —
Представи си какво е да притежаваш ценен камък, който носи твоето
име.

Първата подсмръкна и изрази искреното си разочарование:

— Надявах се един ден да кръстят на мое име поне някоя роза,
но и това не изглежда много вероятно.

„Роза с друго име...“, помисли си Джеймс, след като двете
продължиха напред в залата.

Скоро след тях влязоха двама възрастни джентълмени.

— Мислиш ли, че са истински, Кесъл? — попита единият, около
шестдесетгодишен мъж, и се наведе към събеседника си.

— Проклет да бъде, ако знам, Лойд-Уърт — промърмори
вторият. — Но се говори, че господинът бил червив с пари.

Първият не направи усилие да снижи гласа си. Навярно смяташе,
че възрастта му дава право на тази привилегия.

— Казват, че Жирарде бил принц на някаква област, вярно ли е?
Предполагам, във Франция. Изглежда, отвъд Ламанша титлите се

раздават с широка ръка. Всеки втори французин, когото срещнеш, е наследник на някоя благородническа фамилия.

— Но обедняла фамилия. Като че ли никой от тях не е особено богат — отбеляза вторият.

— Повярвай ми, този наистина е.

— Дамата е красавица. — Кесъл побутна с лакът събеседника си и се захили: — Явно е доста по-млада от Жирарде. Обзалагам се, че добре се забавлява с нея, ако разбираш какво искам да кажа.

— Не бих имал нищо против поне веднъж и аз да се позабавлявам — бе шеговитият отговор на другия.

— Тогава би намерил смъртта си, Лойд-Уърт — предсказа неговият връстник. — В случай че дамата не поиска твърде висока цена.

— Значи смяташ, че са истински.

— Сигурен съм — уверено отвърна другият и двамата бавно тръгнаха покрай стените на залата.

Джеймс се изкуши да ги последва. Трябваше да признае, че разговорът им бе запалил любопитството му.

— Разговор? По-скоро си разменях клюки — промърмори той под носа си полуизненадан, полуядосан на себе си заради това, че бе проявил интерес.

— Да не би да си започнал да си говориш сам, Грейстоун? — каза някой зад него с плътен баритонов глас.

Джеймс се обърна. Лицето му бе познато. Гласът също. Дори закачливата усмивка му напомняше за някого. Но не можа да свърже това лице, този глас и тази усмивка с нечие име.

— Не сме се срещали от петнадесет години. Ще ти припомня, стари приятелю — весело каза приятният на вид мъж. — Бяхме заедно в Оксфорд.

Джеймс замислено смръщи вежди.

— Оксфорд.

Беше толкова отдавна.

— Ще ти подсказа още малко — каза джентълменът с усмивка. — Веднъж ходихме заедно на лов в имението на моето семейство в Шотландия и ти простреля два пъти повече птици, отколкото всеки друг от компанията. Беше забележително постижение.

— Силвърторн.

Ръкуваха се.

— Грейстоун. — Той енергично разтърси ръката му. — Как си, за бога?

— Добре, а ти, Силвърторн?

— Аз също.

И двамата се засмяха.

Граф Силвърторн, първородният син и законен наследник на Норткътския херцог, бе достатъчно висок, за да гледа Джеймс Грей право в очите. Малко хора го можеха.

— Доколкото си спомням, ти напусна Оксфорд и замина за Индия — каза той с въпросителна интонация.

Джеймс кимна:

— Прекарах там петнадесет години.

— В армията ли?

Той поклати глава:

— Не, във връзка с вноса на чай.

Джеймс Грей рядко говореше за Индия и никога за своите усилия в полза на кралицата и страната. Всички, освен няколко официални лица, знаеха само, че бе такъв, за какъвто се представяше: собственик на просперираща чаена плантация.

Освен това бе доста добър в събирането на специална информация, беше изключителен стрелец и си служеше невероятно добре с шпага или нож... е, толкова по-добре за него при обстоятелствата, в които понякога попадаше.

— Радвам се, че си се завърнал, стари приятелю. — Изражението му подсказваше, че бе искрен.

— Аз също се радвам, че отново съм у дома.

Силвърторн погледна към множеството танцуващи двойки и бърбещи наблюдатели.

— Навярно това ти се струва доста отегчително след всичко, което си преживял по света.

Джеймс не бе много словоохотлив.

— Може би е малко глуповато.

Силвърторн, изглежда, не бързаше да завършва разговора.

— Къде си отседнал, докато си в Лондон?

— В Корк Хаус.

— Вярно. Вече имаш роднини там, нали?

Джеймс потвърди:

— Племенницата ми Алиса се омъжи за маркиза миналата година.

Силвърторн изглеждаше добре информиран.

— Разбрах, че щели да прекарат сезона извън Лондон.

Отговорът му бе леко завоалиран:

— Лорд и лейди Корк решиха да пропуснат това удоволствие, защото очакват раждането на първото си дете.

— Не съм имал честта да се запозная с лейди Корк — каза някогашният му състудент. — Но съм чувал доста неща, които ме карат да смятам, че твоята племенница е изключителна млада дама.

— Така е.

— Корк е късметлия.

— Голям късметлия — съгласи се Джеймс.

— Аз все още съм ерген — довери му Силвърторн, докато все още стояха един до друг, загледани в преливащите се цветове и заслушани в непреставашата музика.

— И аз — отвърна Грейстоун. Но за миг се почувства малко несигурен в това.

— Повечето от роднините ми решиха да отскочат до Тоскана — осведоми го графът. — Проклет да бъда, ако зная защо. — След дълга пауза добави: — Мисля, че внезапната промяна на времето ги е накарала да заминат.

Джеймс си спомни, че херцогът и херцогинята на Норткът и деветте им деца бяха известни в обществото с това, че често нарушаваха общоприетите норми. Бяха голямо, щастливо и доста шумно семейство. Това бе една от причините, поради които Джеймс винаги бе харесвал първородния син на херцога.

— Може би просто са си намерили повод да избегнат суматохата по време на балния сезон — намекна той на Силвърторн.

— Щом не ти харесва, защо си дошъл?

— Бях поканен.

И двамата знаеха от кого.

— Да, разбирам защо не е било възможно да откажеш.

— Ти поне знаеш кои са участниците в тази жестока игра — промърмори Джеймс. — Засега си единственият човек тук, когото си спомням и който ме позна.

Лорд Силвърторн направи крачка назад и бързо прецени Джеймс с поглед.

— Не мога да си обясня защо. Не си се променил толкова много от оксфордските ни дни, Грейстоун.

— Ти също, Силвърторн.

Приятният мъж изведнъж сниши гласа си и тихо промълви:

— Пригответи се.

— За какво?

— Граф Дюпри идва право към нас.

— Граф кой?

— Дюпри. Той е нещо като личен съветник и дясна ръка на Нейно Сияйно Височество, принцеса Сесил.

— И какво от това?

Старият му приятел нямаше време и възможност да отговори.

Дребният оплешивяващ мъж се спря пред тях, събра пети и направи лек учтив поклон, при което златистите ресни на еполетите му се залюляха, подпря се на бастуна със сребърна дръжка и каза с ясен глас:

— Лорд Силвърторн, лорд Грейстоун. Помолиха ме да ви представя. Аз съм граф Дюпри.

Всеки от двамата му отвърна с лек поклон.

Графът се обърна към Джеймс:

— Нейно Сияйно Височество Сесил, принцеса на Сейнт Саймън, пожела вие, лорд Грейстоун, да ѝ бъдете представен официално преди танца.

— Преди кой танц? — Думите сякаш сами излетяха от устата му.

Внезапно усмивката изчезна от лицето на графа и изражението му стана строго.

— Вие сте Джеймс Грей, граф Грейстоун. Нали не греша, милорд?

— Същият.

Сдържаната усмивка се появи отново.

— Тогава няма никаква грешка. Вие сте джентълменът, който ще има честта да танцува следващия валс с Нейно Сияйно Височество.

Графът направи крачка встрани, отново удари по пода с бастуна си и го подкани с учтив жест:

— Елате с мен, ако обичате, лорд Грейстоун.

— Довиждане, стари приятелю — каза Силвърторн и леко го потупа по рамото, преди да се разделят.

Навярно бе станало недоразумение, реши Джеймс, докато вървеше през огромната бална зала рамо до рамо с довереника на принцесата, и сърцето му заби в такт с потракването на бастуна.

Защо ли принцесата бе пожелала да танцува с него? Кога за последен път бе танцувал с дама? Кога бе държал жена в обятията си по какъвто и да е повод?

Джеймс мислено прокле замъгленото си съзнание. Трябваше да се подготви предварително, като усъвършенства маниерите и особено умението си да танцува. Все пак това беше бал.

Вече бе твърде късно за това.

Внезапно осъзна, че безброй хора наблюдават всяко тяхно движение.

— Преследват ни, нали, графе? — Той реши да обясни какво имаше предвид: — Неколкостотин чифта очи.

Граф Дюпри не се обърна нито надясно, нито наляво, а продължи да гледа право пред себе си.

— Мисля, че сте прав, лорд Грейстоун.

— Не е възможно да гледат мен — замислено каза Джеймс с лека ирония. Всъщност не го интересуваше, дори ако цялото население на Британия го наблюдаваше.

— И е, и не е.

Той започна да осъзнава какво предстоеше.

— Заради принцесата е, разбира се.

— Ще бъдете удостоен с голяма чест, милорд — бе отговорът.

Джеймс почувства, че го полазват тръпки. Съвсем не бе молил за тази проклета чест. Не бе канил младата дама, принцеса или не, да танцува с него. Въпреки всичко, нито моментът, нито мястото бяха подходящи да се държи непочтително.

— Да, предполагам, че е така — най-сетне отвърна той.

Бяха на десетина крачки от крайната си цел, когато Джеймс Грей изпита някакво странно неприятно чувство. Не се опита да го разсее. Много отдавна на много далечно място бе научил, че не бива да пренебрегва инстинктите си.

Това чувство се появи отново.

Сивите му очи леко сведоха поглед.

— Мога ли да попитам кой е високият тъмнокош джентълмен, който стои до дамата в бяло? — обърна се той към графа.

— Принц Родолф, чичото на Нейно Сияйно Височество — гласеше дискретният отговор.

Джеймс бе напълно убеден в едно. Младата дама, която разговаряше с принц Родолф, обърната с гръб към тях, докато се приближаваха към кралския подиум, или го ненавиждаше, или се страхуваше от него... или и двете.

Тогава Джеймс чу гласа ѝ. Беше сигурен, че му бе познат отнякъде. Той затвори очи. Да, така беше. Това бе същият глас, който бе чул в частната градина преди две нощи. Беше гласът на жената в бяло.

Граф Дюпри спря.

Джеймс го последва.

Тя извърна глава. Профилът и чертите ѝ бяха съвършени.

— Да, графе.

— Ваше Сияйно Височество, позволете да ви представя граф Грейстоун, който ще има честта да танцува с вас следващия валс.

Принцесата се обърна.

Джеймс застина. Невъзможното се бе превърнало в реалност. Тази реалност му се стори невероятна, дори невъзможна. Границата между лъжа и истина изчезна. Светът, неговият свят, внезапно се преобърна.

— Лорд Грейстоун.

Тя произнесе името му на съвършен английски, почти без акцент.

Джеймс направи усилие да се опомни и да постъпи както подобаваше.

— Ваше Сияйно Височество — отвърна той и се поклони.

— С нетърпение очаквам нашия валс — учтиво каза тя.

— Аз също — отговори той със същата любезност.

Познаваше този глас.

Познаваше това лице.

Явно напълно си бе загубил ума, реши Джеймс Грей, докато стоеше там, приковал поглед в Нейно Сияйно Височество Сесил, принцесата на Сейнт Саймън.

Защото нейното лице бе на младата жена, която го преследваше в сънищата му...

ШЕСТА ГЛАВА

Тя веднага го позна.

Сесил положи неимоверно усилие да възвърне самообладанието си и да не издаде изненадата си. Защото мъжът, който стоеше пред нея, бе не друг, а високият тъмнокос непознат, с когото се бе разхождала и разговаряла в частната градина, собственост на обитателите на Гест Хаус и Корк Хаус.

Не биваше да разкрива тайната ѝ. Не и тук. Не и сега. Не и в присъствието на нейния чичо, на граф Дюпри и на всички останали от нейната свита, и особено пред елита на английското общество.

Никой не трябваше да научи за срещата им в заключената градина, колкото случайна и невинна да бе тя. Ако някой разбереше, че бе излизала от къщата посред нощ, при това сама, което бе постъпка, противоречаща на всички норми за благоприличие, както Сесил знаеше и без този мъж да ѝ го изтъква, тя никога вече нямаше да получи миг спокойствие и свобода.

Въздъхна тихо и едва забележимо. Истината бе, че нито тя, нито фамилията Жирарде биха могли да си позволят скандал.

Нов скандал.

Сега знаеше името на джентълмена, както и той нейното. Вече не бяха анонимни. Навярно лорд Грейстоун нямаше да издаде тайната ѝ.

Но трябваше да бъде сигурна. Не биваше да стои със скръстени ръце. Налагаше се да предприеме нещо.

Сесил пристъпи напред към него.

— Мисля, че следва нашият танц, лорд Грейстоун.

Изразът на лицето му не издаваше нищо. Тя се почувства едновременно по-спокойна и озадачена. Сигурно джентълменът я бе познал. Дали и той бе толкова умел актьор, колкото тя мислеше, че бе станала през последната година?

Тогава си спомни, че при тяхната среща лицето ѝ бе скрито от качулката на пелерината и от гъстата нощна мъгла. Напълно възможно

бе лорд Грейстоун да не се досеща, че това е жената, която бе срещнал в градината.

— Надявам се, че е така, Ваше Сияйно Височество. — Той галантно ѝ подаде ръка и я придружи до танцовата площадка.

Когато оркестърът засвири и валсът започна, никой от двамата не проговори.

Сесил леко наведе глава назад и почти незабележимо я извърна встрани. Така успя да разгледа внимателно джентълмена, без да събуди у някого съмнение.

Джеймс Грей, граф Грейстоун, бе дори по-красив, отколкото ѝ се бе сторил при първата им неочаквана среща, която за нейна изненада не се бе оказала последна.

Всъщност никога не бе виждала по-приятен мъж във всяко отношение. Той бе висок, мускулист и с широки рамене. Чертите му бяха правилни и аристократични. Косите му имаха цвят на кестен: тъмнокафяви и с топъл есенен блясък. Гласът му бе плътен и напевен и я караше да тръпне.

Имаше и още нещо.

За разлика от нощта в градината, сега виждаше ясно очите му. Имаха интелигентен и волеви израз. Бяха големи, с приятна форма и разположението им на лицето му бе в съвършено съчетание с красивите черти.

Освен това тъмнокафявите вежди и почти черните мигли бяха в неповторим контраст със сивите ириси.

Сесил веднага забеляза, че цветът им бе променлив. В един миг бяха сиви като лондонската мъгла, а в следващия добиваха сребрист оттенък. За момент дори ѝ се сториха прозрачни като пелената, която забулваше хълмовете при проливен дъжд.

Сиви — това бе твърде обикновена дума, за да опише тези необикновени и неповторими очи.

Въпреки че официалният костюм стоеше на графа идеално, Сесил откри, че би предпочела отново да го види с прилепналите панталони и разкопчаната риза без яка.

Тя премигна бързо няколко пъти. Нима бе втренчила поглед в Джеймс Грей? Не биваше да го гледа така. Трябваше да каже нещо. Етикетът изискваше тя да започне разговора.

Сесил леко се покашля.

— Не е ли чудесно времето в Лондон, милорд?

— Но късно вечер е доста влажно и мъгливо, нали, Ваше Сияйно Височество?

Дали той все пак подозираше?

Тя преглътна с усилие и промълви:

— Предполагам, че сте прав.

За миг очите им се срещнаха.

— Обичате ли цветята, Ваше Сияйно Височество?

Въпросът му ѝ се стори съвсем невинен.

— В интерес на истината, да, лорд Грейстоун.

Той говореше със спокоен и учтив тон, но Сесил долови зад тази учтивост нещо друго.

— Доколкото знам, климатът в Сейнт Саймън е особено подходящ за отглеждане на рози — предположи той.

Тя отговори искрено, но доста предпазливо:

— Сейнт Саймън има прекрасен климат за отглеждане на рози.

— Навярно розите там са в изобилие.

— Наистина в моята родина розите и цветните градини са безброй.

— Обичате ли да се разхождате из градините на Сейнт Саймън?
— попита той.

Каква бе целта му?

Ако беше вярно, че очите са огледало на душата, нейните сигурно издаваха вътрешното ѝ смущение.

— Позволявам си да прекарвам по няколко часа в градините около двореца.

Той сведе глава встрани.

— Очевидно обичате да вървите пеша.

Сесил не бе напълно сигурна в това. Въпреки че не би скрила, че според нея физическите упражнения бяха добър лек за душевни терзания.

— Обичам тишината и спокойствието в градините — сподели тя.

— А уединението?

Последваха няколко мига мълчание.

— Да, и уединението.

Нейният партньор в танца погледна над рамото ѝ към огромното множество хора в балната зала.

— Тази вечер поне имате възможност да избирате между голям брой кавалери.

За бога, той знаеше!

Сесил затаи дъх. Сърцето ѝ се сви. Лорд Грейстоун я бе познал. Трябваше да бъде много предпазлива и дискретна, докато все още бе възможно да отрича.

— Не съм сигурна дали разбирам намека ви, милорд — призна тя.

Беше се изразил съвсем ясно.

— Навярно си спомняте, че споменах липсата на подходящ кавалер с вас при неочакваната ни среща в частната градина, мадам.

Наистина знаеше.

Тя не можеше повече да се преструва. Най-малко пред този мъж.

Сесил нарочно снижи глас:

— Вие знаете.

— Да.

Бе обзета от любопитство.

— Как разбрахте?

Той изчака, докато се разминаха с няколко други двойки, и призна:

— Познах ви по гласа.

— Разбирам. — Можеше само да се надява и да се моли Джеймс Грей наистина да се окаже толкова почтен, колкото изглеждаше. — Никой не бива да узнае.

Партньорът ѝ кимна:

— Биха последвали неприятни събития, ако някой разбере.

Тя отговори напълно искрено:

— Би настъпило истинско бедствие.

В израза и маниерите му имаше нещо, което ѝ вдъхна увереност още преди Грейстоун да заяви без колебание:

— Никога не бих позволил това да се случи.

Тя не скри облекчението, което изпита:

— Няма да кажете на никого.

— На никого.

Понесоха се из залата. Преливащите се ярки светлини, белите и черни петна се плъзгаха покрай очите ѝ. Виждаше единствено Джеймс — позволи си мислено да го назове с кръщелното му име.

— Сега разбирам защо споделихте, че нашата анонимност е благословия — каза той.

Сесил не може да сдържи въздишката си:

— Благословена анонимност.

— Това е ирония на съдбата.

— Кое?

Той се опита да ѝ обясни накратко:

— Преди почти две години пътувах към дома от Индия. Бях жестоко ударен и ранен в главата. Дълго време не можех да си спомня къде отивам и дори кой съм. — Тя се запита дали съзнателно бе свил в юмрук ръката, която бе обвинил около кръста ѝ. — Бях готов на всичко, за да си спомня, но не можех.

Сесил внезапно разбра положението.

— А аз бих искала да забравя поне за няколко мига.

Той вдиша дълбоко и издиша, преди да отговори:

— Не зная кое от двете е по-жестоко проклятие.

Смаяна от собствената си дързост, тя каза:

— Надявах се никога да не откриете коя съм.

Тези думи събудиха любопитството му.

— Защо?

— Това променя всичко.

— Всичко?

Сесил помисли по какъв друг начин да се изрази.

— Някои неща.

Грейстоун продължи да любопитства:

— Какви неща?

Тя отвърна откровено:

— Отношението на хората към мен и начинът, по който разговарят с мен.

На челото му се появи бръчка. Той строго стисна устни.

— Моето отношение и начинът, по който разговарям с вас, различни ли са, мадам?

Сесил помисли няколко секунди.

— Не, сър.

Явно бе решил да продължи с неизменната си прямота:

— Обстоятелствата, при които се срещнахме за първи път, бяха нетрадиционни. — Той леко повдигна и сви широките си рамене. — Аз

не държа твърде много на условностите. Вие също, предполагам.

— Може би — съгласи се тя.

— Винаги ще бъдете за мен на първо място жена, мадам, а след това принцеса.

Това бе всичко, което Сесил Жирарде някога бе желала: да се отнасят към нея като към жена. Рядко го бе получавала, всъщност никога, преди да срещне този мъж.

Трябваше да узнае повече за Джеймс Грей.

— Мислите ли, че сте отвикнали от условностите, защото сте прекарвали известно време в чужбина?

— Известно време? — На строгите му устни се появи иронична усмивка. — Прекарах цели петнадесет години в Бхарат, Индия.

Сесил изведнъж разбра колко наивно бяха прозвучали думите ѝ.

— Това е доста дълго време.

Граф Грейстоун бавно въздъхна:

— Стори ми се цял живот.

— Навярно сте били младеж, когато сте напуснали Англия — предположи тя.

— Нямах и двадесет години.

„Толкова млад — помисли си Сесил, — а е бил толкова далеч от дома.“

Любопитството и интересът ѝ бяха искрени.

— Говорите ли езика на страната?

Изражението на Джеймс Грей не се промени.

— Владея едно-две местни северни наречия, както и класически санскрит и хинди.

Тя го погледна с удивление.

— Наистина е впечатляващо, сър.

— Щом става въпрос за Индия, не мисля, че е така. Там има повече от осемстотин местни диалекта.

Тя примигна.

— Удивително.

— Истинско мъчение за полиглотите.

— А вие полиглот ли сте, лорд Грейстоун?

— Знам по няколко думи от доста езици, Ваше Сияйно Височество. Разбирам малко повече, отколкото говоря. Но не съм полиглот.

Сесил не бе сигурна дали е съгласна с твърдението му, но не виждаше смисъл да го оспорва.

— Виждали ли сте Тадж Махал, сър?

— Да, мадам.

— Вярно ли е всичко, което се говори за него?

— А какво се говори?

— Че бил най-красивата сграда в света — отвърна тя задъхано.

Върху привлекателното мургаво лице на Джеймс Грей се изписа израз на възхищение.

— На земята има само едно място, което смятам за по-красиво.

— Кое е то?

— Грейстоун Аби. Както навярно предполагате, това е мое лично пристрастие.

— Тогава мисля, че бих искала да посетя това ваше имение Грейстоун Аби — отбеляза тя.

— Може би ще имате възможност, докато сте в Англия.

— Бих искала да видя и Тадж Махал, разбира се — добави Сесил като послеслов. — Помислете само колко силна трябва да е била скръбта на Ша Джахан по любимата му съпруга, за да издигне в нейна памет мраморен мавзолей с несравнима красота и великолепиe.

— Все пак е била любимата му съпруга.

Сесил леко повдигна веждата си.

— Мога ли да попитам колко жени е имал Ша Джахан?

— Бих казал, малко по-малко, отколкото са съществуващите в Индия диалекти.

— По отношение на брака имам консервативни разбирания.

Той изглеждаше озадачен.

— Консервативни разбирания?

Хареса й това, че шеговитият й намек го бе накарал да се замисли.

— Че една жена е — или по-скоро би трябвало да бъде — достатъчна за всеки мъж.

— Една съпруга би могла да се окаже повече от достатъчна — каза той с лека насмешка.

След като направиха мълчаливо още една обиколка на залата, Грейстоун каза:

— Има и друга причина да се отнасям така към условностите.

Явно искаше да събуди интереса ѝ и да я накара да попита каква бе тази причина. Сесил го направи:

— Каква е тя?

— Не очаквах, че ще наследя титлата, привилегиите и отговорностите, които се полагат на господаря на Грейстоун. Бях помалкият син и това ми даваше право сам да решавам как да живея и да вървя по свой път. — Искреността му я изненада. — Често този път бе в противоречие с обществените норми.

— Завиждам ви — сподели тя.

— За какво?

За толкова много неща.

— За независимостта, която сте постигнали. За това, че сте били свободен да пътувате където, когато и както пожелаете.

Върху аристократичното лице на нейния партньор за миг се появи усмивка.

— Отново се върнахме на въпроса за нещата, които мъжът може да прави, а жената — не — отбеляза той.

— Мисля, че сте прав — потвърди тя.

— Но навярно не бихте предпочели да бъдете мъж — предположи той.

Сесил усети, че страните ѝ пламнаха.

— Бих искала само да имам привилегиите, на които се радва всеки джентълмен.

Лорд Грейстоун бе твърде учтив, за да се засмее на думите ѝ.

— Не всички желания са осъществими, Ваше Сияйно Височество.

Тя знаеше, че е прав.

Наближаваше края на техния валс. Сесил не искаше танцът ѝ с графа да свършва толкова скоро. Погледна към оркестъра и щом привлече вниманието на диригента, направи грациозен жест. Диригентът се поклони учтиво и вдигна палката. Без да пропуснат дори такт, музикантите засвириха същия популярен валс отначало.

Дори ако някои от присъстващите на бала в нейна чест бяха повдигнали вежди в израз на недоумение, на принцеса Сесил ѝ бе все едно. Каква полза имаше от това, че е принцеса, ако не можеше от време на време да си позволи по някой каприз?

Продължи разговора, сякаш не се бе случило нищо необичайно:

— Нашите спорове са доста странни, сър.

— Така е, мадам.

Сесил отвърна искрено:

— Но ми харесват.

— На мен също.

Отново се понесоха из голямата зала. Беше изненадана от лекотата, с която успяваха да съчетават движенията си. Той нито веднъж не я настъпи и не наруши ритъма. Струваше ѝ се, че цял живот бяха танцували заедно.

— Вие сте невероятно добър танцьор, милорд.

Грейстоун отметна глава назад и искрено се засмя. Това бе неочакван радостен изблик.

Сесил хареса приятния му смях.

— Моля ви, сър, кажете ми кое ви се стори толкова забавно? — попита тя.

— Уменията ми на танцовата площадка са последното нещо, за което бях очаквал да получа комплимент — решително каза той. — Дори не си спомням кога за последен път съм присъствал на бал и съм танцувал с дама. Навярно е било преди години. Всъщност тази вечер, когато граф Дюпри ми съобщи, че ще имам честта да танцувам с вас, съжалих, че не съм подготвен.

— Не разбирам защо — откровено каза Сесил. — Вие танцувате прекрасно.

Удивлението на джентълмена все още бе очевидно.

— Мисля, че не аз правя този танц така прекрасен.

— А кой?

— Вие, разбира се.

Това бе обикновен комплимент. Обикновен, но искрен. Принцеса Сесил бе свикнала да бъде обсипвана с фалшиви ласкателства и мигновено долови разликата.

Но се питаше защо сърцето ѝ изведнъж бе започнало да бие двойно по-бързо.

Джеймс Грей смяташе себе си за човек с изключително твърд характер. „Бистър ум, кораво сърце и ледени хималайски води във вените вместо кръв“ — така обикновено го описваха.

Бе принуден да се научи да запазва самообладание и при най-застрашителните и рисковани обстоятелства. Някои го наричаха безстрашен мъж заради това качество, но той самият смяташе, че човек, който не изпитва страх, е глупак. Неведнъж завидното му хладнокръвие бе спасявало живота му, както и този на други хора.

А защо сега се изкушаваше да се предаде така безразсъдно?

Защото искаше отговори.

Защото искаше да изкрещи всеки въпрос, който го бе измъчвал през последната година.

Защото искаше да изведе тази красива млада жена от танцовата площадка на огромната бална зала, да излезе с нея на терасата и най-сетне да разбере коя, за бога, е тя и какво става.

Защото искаше да я притисне в прегръдката си и да я целува, докато и двамата останат без дъх, без ум и без воля.

Струваше му се, че най-сетне наистина бе полудял.

Изкушението и мислите не престанаха да терзаят Джеймс. Понеже бе сигурен, че нейното лице е на жената, която отново и отново му се явяваше насън.

Това, разбира се, не бе възможно.

Тя беше Нейно Сияйно Височество Сесил, принцеса на Сейнт Саймън. Изключително гордата и изключително красива принцеса Сесил с гарвановочерните коси и ясните сини очи. Косите ѝ напомняха за беззвездно нощно небе, а очите — за сините води на Средиземно море в безоблачен ден в разгара на лятото.

Или за неповторимия цвят на огромния син диамант в диадемата ѝ.

Какво бяха казали за него двете девойки, които си шушукаха на входа?

Джеймс си спомни. Той бе единствен по рода си в света. Бе наречен „Сесилит“ в чест на принцесата.

Мелодията свършваше. Този път принцесата не би се осмелила да даде знак на оркестъра да изсвири валса отново. Дори това, че веднъж го бе направила, беше неочаквано.

Все още го измъчваха стотици, дори хиляди въпроси, но времето и мястото не му позволяваха да зададе нито един от тях. Вместо това, Джеймс каза:

— Танцът ни завършва, мадам.

— Така е, сър.

— За мое съжаление.

Тя се усмихна за миг.

— Както и за мое.

— Не успях да споделя с вас много неща.

Последва кратка пауза, след което тя каза:

— А аз не успях да споделя с вас дори повече, сър.

— Трябва да бъдем дискретни.

— Особено дискретни. — Очите му срещнаха тревожния ѝ поглед. — Може би утре вечер една жена в бяло ще излезе на разходка в частната градина.

— Може би случайно ще срещна тази дама.

— Може би.

Джеймс Грей снижи гласа си. Отвърна, без да помисли как да се изрази:

— Обещавам... че ще ви открия.

Сесил неволно направи крачка назад, повдигна се на токчетата на белите си сатенени пантофки и го погледна. След миг успя да се съвземе и каза учтиво:

— Благодаря ви за валса, лорд Грейстоун.

— Удоволствието бе изцяло мое, Ваше Сияйно Височество.

Джеймс се поклони галантно и я придружи обратно до кралския подиум.

Последните ѝ думи, отправени към него, бяха:

— Довиждане, сър.

Той отвърна:

— Au revoir, мадам.

Казват, че да живееш щастливо е най-доброто отмъщение.

Поговорката беше вярна само отчасти. Той бе живял, дишал, планирал и сънувал своето отмъщение нощ след нощ, години, дори десетилетия наред. Сега бе на път да го осъществи и тръпката на очакване наистина бе сладка.

Защото отмъщението бе единствената и всевластна тайна сила в неговия живот. Бе твърдо решен да го постигне, независимо на каква

цена. Всъщност беше спечелил богатство, власт и огромно влияние единствено в името на своето отмъщение.

Когато го осъществи, неговото тържество щеше да бъде пълно, абсолютно и безмилостно. Нямахше да прояви и капка състрадание, независимо колко жестоки биха били обстоятелствата. Щеше да потисне добротата в себе си, ако изобщо бе останала такава. Нямахше да позволи благородството в душата му да надделее. Всъщност сам знаеше, че в нея няма и следа от благородство.

Не бе способен да изпитва жалост.

Родолф Жирарде облиза устни, докато наблюдаваше как племенницата му танцува с граф Грейстоун. Беше дори по-близо до целта си, отколкото се бе надявал да стигне.

Първо, Сесил бе дошла при него тук, в Англия, в Лондон, където той имаше огромно влияние.

Сега бе моментът тя да се влюби с цялото си сърце, душа и тяло. Всеотдайно. Отчаяно. Безнадеждно.

Граф Грейстоун бе не по-малко подходящ, отколкото следващият в списъка. Може би дори бе по-добър избор от повечето кавалери.

После, точно когато тя си мисли, че е постигнала щастието, той щеше да нападне като кобра — внезапно и смъртоносно.

Родолф Жирарде се усмихна и отново облиза устни с пъклено задоволство.

Насладата му бе огромна.

— Какво съзерцавате с такова искрено удоволствие, Ваше Сияйно Височество? — замърка лейди Пейл, която изведнъж се озова до него. Диамантите блестяха над широкото ѝ деколте.

— Помислих си, че са чудесна двойка — отвърна Родолф, когато валсът свърши и племенницата му се отправи към кралския подиум, придружена от Джеймс Грей.

Блестящите кехлибарени очи на лейди Пейл проследиха погледа му с явен интерес.

— Никога по-рано не съм виждала този мъж. — Порцелановобялата ѝ ръка потрепери чак до оголената плът над деколтето на семплата, но впечатляваща вечерна рокля. Мойра бе постъпила разумно, като бе избрала тоалет, който да не засенчва блясъка на великолепната огърлица на врата ѝ. — Кой е той?

Родолф се постара да изрече отговора си така, че да разпали любопитството ѝ:

— Граф Грейстоун.

Тя задържа пръста си върху големия диамант в средата.

— Мислех, че граф Грейстоун е женен мъж на средна възраст, който предпочита провинцията пред града.

— Това беше по-големият брат на този джентълмен, покойният Томас Грей. Джеймс Грей се завърна наскоро от Индия, за да получи титлата и наследството му.

Принцът бе узнал това от сигурен източник. Мойра бе непоправима. Не можеше да откъсне очи от него.

— Джеймс Грей е много привлекателен.

— Както и много богат — добави той, напълно осъзнавайки, че да говори пред нея за красив, представителен мъж, който освен това притежава голямо богатство, бе като да залюлее пържена риба над носа на някоя котка.

— Граф Грейстоун е една от най-уважаваните титли в страната — каза тя.

— Това ми е известно.

— Смятате ли, че Нейно Сияйно Височество проявява интерес към джентълмена? — попита графинята.

— Моята племенница пожела да повторят валса — равнодушно каза Родолф.

— Колко интересно.

Беше очаквал, че тази пикантна подробност ще заинтригува Мойра. Нищо на света не би могло да ѝ достави по-голямо удоволствие от това да привлече вниманието — в леглото или не — на мъжа, към когото принцесата бе проявила интерес.

Това бе в кръвта ѝ.

Беше похотлива по природа.

— Сега, графиньо — Родолф нарочно заговори с язвителния тон, който добре знаеше, че тя ненавижда, — мисля, че джентълменът е изцяло на ваше разположение.

— Престани да злорадстваш — гневно отвърна красавицата. — Мога да проявявам интерес към всеки джентълмен, който ме привлича.

Родолф Жирарде прехапа устната си така силно, че усети вкус на кръв. Трябваше да сдържи усмивката си, за да не се издаде твърде

рано. Все пак Мойра не бе глупава. А той разчиташе на нейната ненаситност за мъжки ласки.

Тя щеше да съблазни граф Грейстоун, а това би направило отмъщението му още по-сладко.

СЕДМА ГЛАВА

— Време е ние с теб да си поговорим, Гудинаф — решително каза Джеймс Грей, след като бе повикал своя камериер в кабинета в Корк Хаус.

Беше на сутринта след официалния бал в чест на принцеса Сесил. Закуската бе приключила, вестниците бяха прочетени, отговорите на поканите бяха изпратени, сесията на Парламента все още не бе започнала, а Грейстоун бе напълно готов за новия ден.

Истината бе, че на Джеймс никак не му се започваше.

Крачеше нервно пред огромното махагоново бюро, което заемаше половината стая. До него бе поставен голям глобус. Той го завъртя енергично и докато пред погледа му преминаваше територията на Индия, няколко пъти зърна мястото на Бхарат.

— Всъщност името на Индия е от гръцки, а не от индийски произход — каза той на себе си.

— Така е, милорд.

Гудинаф бе влязъл в стаята през страничната врата откъм коридора за прислугата и бе направил точно три крачки навътре.

Неговият камериер бе изключително точен.

А той самият вече не се намираше в Бхарат. Джеймс изпита искрено съжаление при тази мисъл. Тук не се чувстваше в свои води. В Англия, особено в Лондон, той бе чужденец.

Чужденец в чужда земя.

Знаеше точно какво бе нужно да се направи. Дори знаеше как да действа. Трябваше да бъде дискретен. Трябваше да бъде подозрителен. Трябваше да бъде изключително предпазлив.

Тук се намесваха сили, за чиито цели можеше само да гадае. Освен това, в един момент през нощта бе стигнал до извода, че не би могъл да осъществи замисъла си сам. Бе прекарал ужасно дълга, неспокойна, безсънна нощ, която бе решил да оползотвори, като обмисли проблема от всички възможни гледни точки. Имаше нужда от помощ.

Помощта на Гудинаф.

Джеймс отново започна да крачи нервно пред бюрото с ръце, небрежно хванати зад гърба, с преплетени пръсти и смръщени вежди, забил поглед в скъпия килим под краката си.

Спря и се обърна.

Гудинаф все още стоеше там в очакване — с вдигната глава, стегнати рамене, изправен гръб и събрани пети. Бе втренчил поглед над дясното рамо на своя работодател.

Джеймс не желаше да го мъчи. Всъщност целеше точно обратното.

Той се покашля и направи опит да успокои камериера си:

— Откога се познаваме с теб, Гудинаф?

— Едва от месец, милорд.

— Толкова отдавна? — Това, разбира се, съвсем не бе дълго време. — Ти имаше доста добри препоръки. Репутацията ти беше безупречна. — Безупречна колкото външния вид на младежа.

Гудинаф не промени изражението си.

— Благодаря, милорд.

Джеймс вдигна една порцеланова фигура от бюрото. Представляваше съвършено подобие на двойка оседлани коне в бяг, поставено върху овална порцеланова платформа. Той предположи, че украшението бе изработено век по-рано в Кантон.

— Доколкото си спомням, преди си работил в дома на Дийкинский херцог.

— Така е, милорд — отвърна Гудинаф и добави: — Моят вуйчо Дженкинс стана прислужник на Негова Милост, след като Нейна Милост назначи предишния слуга за иконом.

Джеймс бе сигурен, че рано или късно ще проумее смисъла на думите му.

Гудинаф продължи:

— Ако имам право да изразя мнение, милорд, бих нарекъл херцогинята на Дийкин най-организирания човек, когото съм имал честта да познавам.

Това наистина бе голяма похвала. Джеймс прояви любопитство:

— В такъв случай какво те накара да се откажеш от работата си при херцога и херцогинята?

— Навярно Тяхна Милост са решили, че една промяна би се отразила добре на кариерата ми.

Джеймс бе озадачен.

— Дженкинс беше работил като прислужник на Негова Милост по-малко от две години. Бантър...

— Слугата, когото са назначили за иконом?

— Точно той, милорд. Е, Бантър също е доста млад. За мен нямаше надежда да получа повишение в близките няколко години, може би дори десетилетия.

— Разбирам — каза Джеймс Грей, въпреки че не бе напълно сигурен в това.

— В интерес на истината, Тяхна Милост смятаха, че при тях бих пропилял способностите си — завърши Гудинаф.

Невероятна скромност.

— Позволявате ли да бъда откровен, милорд?

— Разбира се.

— Може би всички хора са създадени равни, милорд, но не е възможно наистина да бъдат равни — започна Гудинаф.

Джеймс бе нетърпелив да разбере накъде биеше прислужникът му, защото в един момент от разговора им Гудинаф бе започнал да диктува темата.

Той продължи:

— Чрез роднинската ви връзка с маркиза на Корк, херцогът на Дийкин и съпругата му естествено научиха доста неща за вас и семейството ви. Преди няколко месеца те разбраха, че имате нужда от надежден камериер, на когото бихте могли да имате пълно доверие. Споменаха за специалните обстоятелства и изтъкнаха няколко условия. Накратко, милорд, знаех за репутацията ви още преди да се запозная с вас. Мисля, че не бих напуснал дома на Тяхна Милост, за да постъпя на работа при друг, освен при вас.

Грейстоун бе поразен. И трогнат. Едва след минута успя да промълви:

— Благодаря.

— За мен е чест да ви служа, милорд, каквото и да поискате.

Това бе встъплението, което Джеймс Грей бе очаквал, но все още не бе съвсем готов да пристъпи към съществената част.

— Разбирам, че този първи месец е бил труден за теб, Гудинаф. Тъкмо се настани в Грейстоун Аби и се наложи да отпътуваме за Лондон.

Промяната на обстановката, изглежда, не смущаваше неговия слуга.

— Човек трябва винаги да бъде подготвен, милорд.

За сетен път Джеймс прекоси стаята от бюрото до редицата прозорци, през които лъчите на изгряващото слънце нахлуваха в кабинета. От двете страни на улицата навън се виждаха редици разлистени липи.

— Навярно си прав. — Все още бе далеч от въпроса, който искаше да обсъди. А може би не бе нужно повече да увърта. — Трябва да бъде откровен, Гудинаф.

— Вашето желание е закон за мен, милорд.

Прислужникът му бе казвал това и по-рано.

— Ти почтен човек ли си, Гудинаф?

За миг младият мъж го изгледа недоверчиво. След това Джон Гудинаф леко вдигна глава и погледна с разбиране право в очите на Джеймс Грей. В този момент те не бяха слуга и господар, а двама мъже, които се бяха срещнали може би за първи път.

— Да — решително каза той.

— А можеш ли да бъдеш дискретен?

— Да.

— Способен ли си да защитаваш своето мнение?

— Това е от съществено значение за моята професия, милорд.

— Какво знаеш за мен, Гудинаф?

Джеймс забеляза колебанието на своя камериер и внезапно обзелата го нерешителност, която бе обяснима. Прислужникът повтори въпроса му като ехо:

— Какво зная за вас ли, милорд?

— Говори, ако обичаш.

Гудинаф заговори:

— Вие сте на тридесет и пет години, лорд Грейстоун. Не сте очаквали да наследите титлата и земите на своя брат, затова сте напуснали Оксфорд и сте заминали за Индия, за да натрупате собствено богатство. Било е преди около петнадесет години.

— Продължавай.

— Купили сте и сте разработили голяма чаена плантация. Били сте специалист в отглеждането на чай. Всъщност са ви смятали за добър във всяка дейност, с която сте се залавяли.

Това изявление бе последвано от още една минута колебание.

Джеймс отново насърчи камериера:

— Продължавай.

— Носи се слух...

— Слух?

— Клюки.

— Какви клюки?

Гудинаф се покашля.

— В някои висши кръгове, милорд, се мълви, че докато сте били в Индия, сте се занимавали и с друго, освен с производство на чай.

Джеймс Грей бе смаян. Откъде, по дяволите, бе разбрал Гудинаф? Откъде...

Прислужникът протегна ръце с дланите напред, сякаш за да каже: „Почакайте!“.

— Повярвайте ми, лорд Грейстоун, ще запазя тайната ви. Ще я отнеса със себе си в гроба — тържествено обеща той.

След минута-две Джеймс попита:

— Има ли и друго?

Гудинаф се оказа истински извор на информация. Изреди фактите, които му бяха известни, като за всеки от тях свиваше по един пръст. Пръстите му не се оказаха достатъчни, но той продължи без прекъсване:

— Вие сте много образован. Известен сте като добър ездач. Рядко пиете какъвто и да е алкохол. Не се подигравате на хората. Стреляте изключително точно с пистолет и малцина биха се осмелили да кръстосат шпага с вас. Напълно сте възстановили здравето и силата, но не и паметта си. Ерген сте. Върнали сте се в Англия преди близо година и през цялото време не сте имали връзка с жена.

Джеймс възкликна:

— За бога!

Гудинаф продължи без смущение и без следа от свян:

— Споменах ви, милорд, че съм любител детектив.

Джеймс избухна в смях:

— Явно първокласен детектив.

— Просто любител.

— Може би сега е моментът да променим това — продължи Джеймс.

Камериерът примигна бавно и преглътна.

— Извинете, милорд, не ви разбрах.

— Естествено, само ако желаете.

— Боя се, че не разбирам — призна той.

— Как си с паметта, Гудинаф?

— Много добре.

Джеймс кимна със задоволство.

— Не бива да записваш нищо върху хартия — каза той със сериозен тон. — Бележките винаги оставят следа, която може да бъде открита.

— Както пепелта от тютюна.

— Именно. — Джеймс продължи да разпитва: — Умееш ли да се дегизираш?

Прислужникът го погледна с благодарност.

— Мисля, че бих могъл, милорд. Интересувам се от театрално изкуство.

Напълно сериозно Джеймс го предупреди:

— В това, с което ще се захванем, може би ще има риск.

— Винаги в живота съществува елемент на риск, милорд. Човек би могъл да бъде хвърлен от кон или блъснат от карета, да се разболее от непозната и неизлечима болест, да се натрови от развалено месо, да бъде нападнат от разбойници...

Джеймс го прекъсна:

— Картината ми е ясна.

На Гудинаф също му бе станало ясно какво предстои. Той потърка ръце в трескаво очакване.

— Кога започваме, милорд?

— Днес.

— С какво?

— Има няколко личности, за които бих искал да узная повече — осведоми го Джеймс. След това изреди пред Гудинаф имената им.

— Мога ли да попитам какъв вид информация издирвате?

— Не зная.

Гудинаф каза с разбиране:

— Но ще решите, когато чуете сведенията.

— Точно така.

— Няма да ви разочаровам, милорд.

— Зная, Гудинаф.

— Знаете ли какво казваме ние, детективите любители? — дръзко попита той.

Джеймс трябваше да признае, че няма представа.

Гудинаф се усмихна за първи път, откакто се познаваха. Усмивката му бе лека, но хитра. Появи се само за миг, но в нея се долови хищническо задоволство.

— Играта започва.

Това бе доста опасна игра.

Бе напълно възможно отново да възникне риск за живота му. Джеймс се замисли за тези неща по-късно същия ден, след като разговорът му с Гудинаф бе приключил. Със сигурност репутацията на други хора, а навярно и физическото им съществуване бяха поставени на карта.

Може би най-сетне Джеймс Грей щеше да получи своите отговори. Но не бе убеден, че това ще му помогне да възвърне паметта си.

А ако никога не узнаеше къде бе живял и какво бе правил през последните месеци от своя живот? Дали щеше да може отново да заживее в мир със себе си, да успокои вътрешните си страхове и да прогони демоните?

Една древна и доста трудна за разбиране санскритска поговорка гласеше „Тат туам ази“: „Ти си това, което си“. Джеймс се опита да я преведе свободно и успя да разгадае смисъла ѝ: „Нещата са такива, каквито са“.

Той не би могъл да бъде друг.

Трябваше да приеме действителността такава, каквато бе.

ОСМА ГЛАВА

Сънят ѝ винаги започваше и завършваше по един и същи начин.

Започваше с нужда, копнеж, гореща и страстна прегръдка на силен мъж, чиито ръце чувствено я притискаха и закриляха. Устните му се впираха в нейните и я изгаряха с целувки, които я успокояваха и изпълваха с трепет, целувки, които сякаш преобразяваха света около нея от бледорозов в аленочервен.

Сънят започваше с покоряващия шепот на баритонов глас, който я галеше, вдъхваше ѝ увереност и я съблазняваше. Две необикновени очи срещаха погледа ѝ.

Започваше с откряването на една врата. Нещо я караше да се чувства сигурна, че този, който я отваряше, бе същият мъж. През малката пролука тя виждаше един нов свят. Свят на сбъднати надежди, видения, добили реален облик, и осъществени копнежи. Един свят, който бе за нея истински земен рай.

Но сънят винаги завършваше с кошмарна смесица от противоречиви чувства, объркани мисли, гневни гласове и надвиснала заплаха от насилие: почти виждаше тази заплаха, усещаше мириса и вкуса ѝ.

В края на кошмара тя винаги инстинктивно чувстваше неговата близост и това я изпълваше с уплаха.

Тази нощ Сесил се бе събудила както много пъти по-рано: с разтуптяно сърце, задъхана, с измачкана нощница и влажни разрошени коси.

Без да запали свещта, тя отметна завивките, придвижи се слепешком до тоалетката и взе сребърната четка за коса със своите инициали. Плитката ѝ вече бе почти разплетена. Беше ѝ нужно малко време, за да разпусне косите си напълно. Прокара четката през тях няколко пъти, докато усети болка в напрегнатите мускули на ръката си.

Тази нощ бе съдбоносна.

Скоро щеше да се облече, да наметне пелерина с качулка — бе стигнала до разумното решение, че е по-добре да избере тъмно

облекло за тайната си разходка — и да се срещне с Джеймс Грей в заключената градина.

Нямаше друг избор.

Не можеше да има доверие никому.

А трябваше да се довери на някого.

Нуждаеше се от помощ.

От неговата помощ.

След месеци подготовка най-сетне бе дошъл моментът да приведе плана си в действие, да стори необходимото, за да привлече джентълмен като Джеймс Грей на своя страна.

Трябваше да се домогне до Джеймс Грей. Нямаше по-подходящ от него.

Сесил остави четката и съвсем тихо смени нощницата си с дрехи за излизане. Не би могла сама да пристегне корсета си, затова не го сложи. Крайно важно бе да се придвижи през Гест Хаус с възможно най-малко шум, за което множеството фусты и воланы биха попречили. Тя остави и тях, както и всички други женски дреболии.

Наближаваше три часа, когато Сесил взе ключа, измъкна се безшумно от огромната къща и се отправи към портите на частната градина.

Джеймс Грей я очакваше, както бе обещал.

— Вие сте тук — прошепна тя задъхано.

— Тук съм — каза той и излезе от скривалището си зад една бреза наблизо.

— Благодаря ви, че дойдохте, сър.

— Няма за какво, мадам.

„Може би преди края на тази нощ ще разберете, че има“, искаше да му каже Сесил.

— Да се поразходим — предложи тя.

Грейстоун ѝ подаде ръка. Сесил я пое и ефирната ѝ ръкавица докосна ръкава на палтото му.

Не бе толкова хладно и влажно, колкото в първата нощ, когато случайно се бяха срещнали в градината. Щом се отдалечиха от портите от ковано желязо, Сесил свали качулката на пелерината си и я остави да се спусне до раменете ѝ.

— Имахте ли затруднения при излизането от Гест Хаус? — попита той.

Беше се промъкнала като призрак през множеството коридори, скрита в сенките.

— Не.

— Сигурна ли сте, че никой не ви видя?

— Напълно — увери го тя. — Знае ли някой за вашето излизане от Корк Хаус?

Отговорът му бе убедителен:

— Не.

Сесил се поинтересува не само от любопитство:

— Имате ли някой, на когото бихте могли да се доверите?

Джеймс Грей кимна:

— Прислужникът ми Гудинаф.

Последва кратко мълчание. Изминаха още няколко крачки по пътеката и Джеймс попита:

— А вие?

— Моята придворна дама Ан Фарадей, но се опитвам да я държа в неведение относно това.

— Защо?

При тези обстоятелства той имаше право да задава въпроси.

— Заради собствената ѝ безопасност — решително отвърна тя.

Честността винаги бе най-добрата политика. В случая Сесил бе длъжна да следва това правило докрай.

Грейстоун спря в средата на пътеката и се обърна към нея:

— Нима съществува опасност?

— Сериозна опасност.

Признанието ѝ сякаш съвсем не го изненада.

— Така и предполагам.

Сега бе ред на Сесил да запитва:

— Защо?

Мъжът, който стоеше до нея, излъчваше почти осезаемо напрежение.

— Инстинктът ме накара да го помисля.

— Имате ли остър инстинкт за опасността? — тихо попита тя.

Отговорът на графа бе кратък, но без следа от скромност:

— Да.

— Много остър?

Той помълча няколко мига и най-сетне сподели:

— Изключително.

Отново не бе проявил никаква скромност, но Сесил не смяташе, че Джеймс Грей се хвали или преувеличава качествата си. Всъщност дори ѝ се струваше, че ѝ казва за тях с известна неохота.

Тя го изглежда изпитателно.

— Мога ли да попитам, сър, тези ваши изключителни способности имат ли нещо общо с годините, които сте прекарвали в Индия?

Изражението му остана сериозно.

— Оцеляването ми в Индия зависеше изцяло от тях.

Сесил продължи да любопитства. Трябваше да узнае всичко.

— В голяма опасност ли бяхте?

— Понякога.

— Съществуваше ли риск за живота ви?

Грейстоун повдигна ръка и прокара пръсти през къдриците на тила си. Този жест издаде неговата нерешителност при разговори на подобна тема.

— Имаше такива моменти.

— Били ли сте принуден някога... — Сесил замълча и въздъхна дълбоко, преди да опита отново: — Налагало ли се е да се отбранявате с оръжие?

Не се осмели да попита Джеймс Грей дали бе убивал, за да защити себе си или някой друг.

Красивото лице на мъжа доби напрегнат израз. Сребристите лунни лъчи, които на моменти се промъкваха иззад облаците, му придаваха изтощен вид.

— Правех всичко, което бе необходимо, мадам.

Явно бе открила човека, който ѝ беше нужен. Продължиха безмълвно разходката си и стигнаха до сърцето на частната градина, недалеч от причудливия фонтан и павилиона. Най-сетне можеха да бъдат сигурни, че са сами. Тук нямаше пронизващи погледи. Нямаше любопитни наблюдатели. Нямаше приглушен шепот.

Сесил свали кафявите си ръкавици и ги сложи в джоба на пелерината. Наведе се леко напред, протегна ръка и подложи пръстите си под струята студена вода, която се стичаше от устата на каменната риба.

— Бих искала да ви разкажа една приказка, лорд Грейстоун.

— Истинска ли е?

— Да. — Тя отърси капките вода от пръстите си и попита: — Чували ли сте историята на Сейнт Саймън?

— Само отделни факти — призна той.

— Тогава, ако обичате, сър, изслушайте моя разказ за страната и семейството ми.

— Моля, продължавайте, мадам.

Сесил го послуша.

— Общеизвестен факт е, че Сейнт Саймън е било важно пристанище още по време на римляните. — Тя добави: — Всъщност Юлий Цезар е поел към Гърция именно от Сейнт Саймън преди битката с Помпей.

Грейстоун я осведоми, че има солидни познания по римска история.

Сесил взе разумното решение да спомене само най-важните дати и събития:

— Пристанищното селище Сейнт Саймън е съществувало дори преди римляните. Изградено е от финикийците около шест века преди новата ера. В началото на петнадесети век папата е приписал Сейнт Саймън на Генуезкия княз от династията Жирарде. Първият княз на Сейнт Саймън е бил Максимилиан I, който се е възкачил на престола през 1426 година.

Излишно бе да разказва всичко с подробности. Тя осъзна това и завърши:

— Казано накратко, сър, четиристотин и петдесет години наред княжеството е било управлявано от преки наследници на династията Жирарде.

Граф Грейстоун не каза нищо.

Сесил бе малко смутена.

Без да прояви наглост или неуважение, Джеймс Грей най-сетне проговори:

— А фамилията Грейстоун, мадам, е известна в областта Девън и имението ѝ е собственост на рода ни отпреди кръстоносните походи, преди Вилхелм Завоевателя, и дори преди да е имало свещени римски императори.

Сесил разбра.

— Вие сте потомък на древен и много горд род, милорд — отбеляза тя.

Той отвърна с изключително любезен тон:

— Така е, Ваше Сияйно Височество.

Едва след минута-две тя каза:

— Мога ли да ви помоля за нещо?

Той кимна сковано:

— Естествено, ако е в моите възможности, Ваше Сияйно Височество.

— Нека тук, в тази прекрасна градина, да оставим настрана титлите и задължаващите обстоятелства, да не разсъждаваме кое е правилно и кое противоречи на етикета, да се отърсим от условностите. Съгласен ли сте да бъдем просто две човешки същества, сър, както в онази първа нощ? Съгласен ли сте да бъдем просто вие и аз?

На лицето му се появи съвсем лека усмивка.

— Благословена анонимност?

Тя отвърна на усмивката му и повтори думите.

— Молбата ви ще бъде изпълнена с радост, мадам.

Сесил продължи своята история, откъдето бе прекъснала:

— Както знаете, Сейнт Саймън е малко княжество, но жителите му имат почти толкова древни традиции и обичаи, колкото са тези на английското общество.

Събеседникът ѝ мълчаливо потвърди.

— Когато управляващият княз на Сейнт Саймън почина... — Гласът на Сесил пресекна.

Грейстоун направи крачка към нея.

— Вашият баща?

Тя затвори очи и потръпна.

— Родителите ми загинаха при ужасна злополука.

— Моите най-искрени съболезнования.

Все още със затворени очи — ако ги отвореше, от тях неизбежно щяха да потекат сълзи — Сесил се опита да кимне в знак на благодарност.

С по-тих глас и загрижен тон, в който се долови искрено съчувствие, Джеймс Грей попита:

— Кога стана злополуката?

Сесил отвори очи.

— Преди близо две години. — Тя преглътна и направи усилие да продължи: — По-големият ми брат Александър е прекият наследник. Законът и традицията изискваха известен период на траур за баща ми, който изтече преди няколко месеца. Скоро Александър ще достигне възрастта, на която ще има право да наследи престола. В Сейнт Саймън тя е тридесет години. Следователно официалната му коронация трябва да се състои през първата седмица на септември.

Грейстоун слушаше внимателно.

— Както изисква законът и както е правил всеки монарх, управлявал преди него, Александър трябва да положи тържествена клетва в голямата катедрала в присъствието на архиепископа, поканените уважавани личности от десетина страни и множество жители на княжеството. За да се осъществи това, са необходими три важни предмета.

Вниманието на Грейстоун бе изцяло погълнато от нея.

— Какви са тези предмети?

— Княжеската корона на Сейнт Саймън, която представлява подобие на трънения венец, положен в знак на подигравка върху главата на Исус Христос. Златният скиптер на Сейнт Саймън, който е най-висшият символ на властта и суверенитета. И свещеният потир на Сейнт Саймън, за който се знае, че изкусно гравираният му обков съдържа парче от самия свети граал — каза тя с тържествен тон.

— Звучи съдбовно.

— Така е.

Навярно Джеймс Грей се досети, че това не е всичко. Търпеливо изчака тя да продължи.

— По време на церемонията короната трябва да бъде положена на главата на Александър. Скиптерът трябва да бъде в дясната му ръка. И трябва да отпие от свещения потир.

— А ще стане ли това?

Сесил прошепна отчаяно в отговор:

— Не.

— Защо?

След като бе пазила тайната си толкова ревностно, никога не бе говорила и дори бе избягвала да мисли за нея, би ли могла най-сетне да я изрече на глас?

Той внимателно я насърчи:

— Проблем ли има?

Тя кимна.

— Бихте ли го споделили?

Отново поклати глава нерешително.

Очевидно Джеймс Грей се стараеше да бъде търпелив с нея.

— Желаете ли да ми кажете?

— Иска ми се да не се налагаше, сър — промълви Сесил. — Но наистина трябва и все пак се боя.

— От какво се боите, мадам?

— Замесени са зловещи и подли сили. Страхувам се, че от мига, в който ви се доверя, животът ви ще бъде в опасност.

Грейстоун упорито стисна устни.

— Нямате друг избор, освен да ми кажете.

Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Иска ми се да не бе така.

— Не се безпокойте за мен — каза той и лицето му доби решителен израз. — Изправял съм се срещу смъртта и не се боя от нея.

Сесил все още се колебаеше.

— Кажете ми — настоя събеседникът ѝ, явно твърдо решен да достигне до същината на проблема, — в опасност ли сте?

С тих, но уверен глас тя отвърна:

— Да.

Очевидно Джеймс Грей си даде сметка за положението. Без колебание и уклончивост той заяви:

— Не бих понесъл аз да бъда в безопасност, когато вашият живот е застрашен. Трябва да зная.

— Тогава ще научите — съгласи се най-сетне Сесил. Пое си дълбоко дъх. — Короната, скиптьрът и свещеният потир на Сейнт Саймън са изчезнали.

Грейстоун бе поразен.

— Изчезнали?

Тя се постара да се изрази възможно най-просто и ясно:

— Сякаш са се изпарили. Няма ги.

— Къде биха могли да бъдат?

Най-трудното бе минало. Най-сетне бе споделила тайната си с някого.

— Няма ги в Сейнт Саймън. Изчезнали са от строго охраняваната кула, където се палят заключени още от коронацията на първия княз преди повече от четиристотин години. Изчезнали са за първи път от толкова време.

— Кога са откраднати?

— Преди шест месеца.

— А как са се добрали до тях?

— Някой е имал дубликат от ключа. Успял е да подкупи пазачите, от които не очаквахме подобна предателска постъпка. Това е трудно да се докаже, защото пазачите също изчезнаха в онази нощ — разказа Сесил. — Всички, освен един, когото бяха оставили, смятайки го за мъртъв.

— Предполагам, че всичко се пази в тайна.

Тя прехапа долната си устна.

— Само няколко души знаят за случилото се. Брат ми Александър и някои от неговите най-близки съветници, които са служили вярно на покойния ми баща.

Грейстоун повдигна тъмните си вежди и я погледна.

— И вие.

— И аз.

— Естествено и престъпният ум, който стои зад тази кражба. Рядко се случва подчинените сами да сътворят подобен план. — Графът закрачи нервно край нея. В един миг спря, обърна се и я погледна. — Какво ще стане, ако липсващите предмети не бъдат върнати преди коронацията на брат ви?

— Тогава Александър няма да бъде коронясан.

— Какви последици би имало това?

Вероятните последици бяха неописуемо жестоки и Сесил не можеше да ги приеме, въпреки че през последните шест месеца бе принудена да проумее, че опасността бе възможна, дори реална.

— Ще бъде лишен от титлата, земите, по-голямата част от богатството си... — Тя преглътна мъчително. — Има и по-тежка последица.

— Каква е тя?

— Ще бъде принуден да напусне родината си завинаги.

Лорд Грейстоун се намръщи, но не губи време и сили за дълги словоизлияния.

— Обяснете ми как стоят нещата.

— В случай че наследникът на трона не може да бъде коронясан, се постъпва така, както когато няма пряк наследник от мъжки пол.

— Как? — насърчи я той.

— Ако няма наследник от мъжки пол, Сейнт Саймън ще престане да съществува.

— Ще престане да съществува?

Сесил си наложи да запази спокойствие.

— Според закона и договора княжеството Сейнт Саймън не може да продължи да бъде самостоятелна държава. Ще стане част от Франция.

Лицето на Грейстоун доби по-намръщен израз. Бръчките на съсредоточение станаха по-дълбоки. Изведнъж ѝ се стори състарен и видът му я изпълни с уплаха.

— Това наистина е сериозен проблем.

Сесил се опита да прикрие отчаянието си, но не можеше да отрече, че фамилията Жирарде бе изпаднала в крайно тежко положение.

— Ако не успея да върна короната, скиптъра и потира в Сейнт Саймън през оставащите няколко месеца, всичко ще бъде загубено.

Той сви устни в кисела усмивка.

— А брат ви знае ли за това, с което сте се заели?

— Да.

— Имате ли неговата благословия?

— Александър бе принуден да признае, че няма друг изход.

Сесил бе положила цялото усилие, на което бе способна, за да убеди брат си, че единствено тя може да опита да върне откраднатите предмети.

— Не се и съмнявам, че принц Александър е направил всичко възможно, за да ви отклони от този опасен път — прошепна Джеймс Грей.

— Вече бях в опасност — каза тя тихо. Тези думи го накараха да потръпне. — Но това е въпрос, който трябва да обсъдим друг път.

Той не възрази, но продължи с въпросите си:

— Защо сте тук, в Англия?

— Пазачът...

Грейстоун я прекъсна нетърпеливо:

— Човекът, когото са помислили за мъртъв, а всъщност не е бил?
Тя кимна:

— Все още не се е възстановил напълно, но успя да ни каже малкото, което дочул в нощта, когато бе пребит почти до смърт.

— Какво е чул?

Сесил бе запаметила точните му думи:

— „Господарят обеща да ни възнагради щедро, щом пристигнем в Англия с даровете, които очаква.“

— А в случай че злодеите се провалят?

— Раненият пазач твърдеше, че ако крадците не успеят да се сдобият с желаните „дарове“, никой от тях няма да остане жив, за да разкаже историята.

— Съмнявам се, че някой от тях е все още жив, дори и да са успели — отбеляза Джеймс Грей.

Сесил осъзна, че неволно бе отворила широко очи.

— Нима мислите, че всички са убити?

— Мъртвите не говорят — рязко отвърна той.

Изведнъж тя почувства непоносима треска. Едва не припадна. Посегна към връзките на пелерината, разхлаби ги и разтвори предниците.

Грейстоун извади от джоба си чиста ленена кърпичка, накваси я със студена вода от фонтана, леко я изцеди и безмълвно ѝ я подаде.

— Благодаря — промълви Сесил и попи потта от челото, пламналите страни, шията и дланите си.

Джеймс Грей бе втренчил поглед в нея. Той осъзна това и побърза да извърне глава. Едва след няколко секунди каза:

— Моля.

След малко по-дълга пауза отново се обърна към нея:

— Какво искате от мен, мадам?

— Вашата помощ, сър.

— За да откриете липсващите предмети.

Това бе по-скоро допълнение към нейния отговор, отколкото нов въпрос.

— Именно.

Събеседникът ѝ я изгледа изпитателно.

— Защо решихте да се обърнете точно към мен?

— Защото вярвам, че сте истински джентълмен, който държи на думата си. Джентълмен, на когото една дама може да има пълно доверие. — Тя внезапно се смути. — Защото и по-рано сте се сблъскали с жестоки врагове, с опасности и дори със смъртта. Човек не би понесъл лесно това изпитание.

Грейстоун леко сви пръстите на едната си ръка, повдигна я към устните си за миг, докосна с тях кокалчетата и каза замислено:

— За какво ли им е било да крадат държавната корона, княжеския скиптър и свещения потир?

Сесил не бе сигурна дали е разбрала правилно въпроса му.

— За какво им е било да крадат короната, скиптъра и потира ли?

Проницателните му очи срещнаха погледа ѝ.

— Не могат да бъдат продадени.

— Прав сте.

— Много ли са диамантите, инкрустирани в тях?

Сесил поклати глава:

— Не са така великолепни, както скъпоценните камъни в британската корона. А златото и малкото ценни камъни биха стрували нищожна част от сегашната си стойност, ако бъдат претопени.

Той повдигна и отпусна широките си рамене. След това отново попита замислено, без да изрази гласно предположение за извършителя:

— Тогава защо изобщо са ги откраднали?

Сесил предположи:

— Някой не желае Александър да бъде коронясан за следващ монарх на Сейнт Саймън.

Интелигентните сиви очи се присвиха замислено.

— Кой би имал полза, ако вашият брат не заеме престола?

— Не се сещам за никого — призна тя. — Договорът изисква княжеството да стане френска провинция, но в действителност Франция не проявява особен интерес към Сейнт Саймън. Единственото ни предимство е, че разполагаме с голямо пристанище, но Франция няма нужда от още един пристанищен град. Никоя страна не е имала политически претенции към нас.

— Тогава ще повторя въпроса си: Защо някой би откраднал трите символа на суверенитета на Сейнт Саймън?

Сесил вдигна глава.

- Сещам се само за една възможна причина.
- Каква е тя? Отмъщение.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— „Ако ни прободете, нима не кървим? Ако ни погъделичкате, нима не се смеем? Ако ни отровите, нима няма да умрем? Ако ни сторите зло, нима не бихме отмъстили?“

Джеймс изрецитира откъса от Шекспировата пиеса „Венецианският търговец“, трето действие, първа сцена. Спомни си тези драматични реплики от дните си в Оксфорд, когато с удоволствие се бе занимавал с театрално изкуство. По ирония на съдбата неговите актьорски умения му бяха донесли много по-голяма полза в Индия, отколкото в университета.

Принцесата на Сейнт Саймън го погледна с най-ярките сини очи, които някога бе виждал, и каза замислено и малко тъжно:

— Нима не бихме отмъстили, ако вярваме, че сте ни сторили зло?

„Едва доловима, но съществена разлика“, помисли си Джеймс Грей.

— Оправдано или не, отмъщението е достатъчно силен мотив в този случай — дръзко каза той. — Може би по-силен от почти всеки друг.

Не се осмели да добави още нещо.

Въпросът, разбира се, бе кой е човекът, който смяташе, че династията Жирарде му бе сторила толкова голямо зло? Кой искаше и дори жадуваше отмъщение? Кой чувстваше, че има право да се стреми към това отмъщение по начин, който би навредил на хиляди невинни хора, освен онези, които според него бяха виновни? Кой беше злодеят: *bete noire* — черният звяр?

Джеймс вече имаше мнение по въпроса, но все още не бе готов да го сподели с принцесата. Беше сигурен, че тя ще му разкаже историята докрай, когато се почувства по-спокойна и уверена.

Принцеса Сесил потръпна и потърка длани, сякаш изведнъж бе усетила хладна тръпка.

— Студено ли ви е?

Дамата отново поклати глава уклончиво.

Това го накара да ѝ предложи да потърсят завет:

— Да отидем в павилиона. Там поне отчасти ще бъдем защитени от хладния въздух.

Тя се съгласи.

Джеймс я поведе край фонтана към малката уединена постройка. От двете страни на пътеката имаше цветни лехи, а зад тях — разцъфнали рододендрони, азалии и напъпили рози. Ясените, брезите, дъбовете, габърите и боровете образуваха загадъчен фон.

Една съчка изпука под краката на Джеймс. Някакво дребно животно, може би катерица, се шмугна изплашено в близкия храст. Луната се скри зад облак и отново изплува.

Нощният въздух бе хладен, но не и студен. Полъхваше съвсем лек вятър. Наблизо се чуваше отчетливо бухане на бухал. Навярно птицата бе кацнала точно над главите им. В далечината звучеше мелодия на цигулка, която едва достигаше до тях.

Принцесата се спря и леко наклони глава встрани. Гъстите ѝ дълги коси се спуснаха по раменете и гърба ѝ като черна коприна. Тя се заслуша внимателно.

— Мислите ли, че това е същият музикант, когото чухме в първата нощ, когато бяхме в градината? — запита тя най-сетне.

Джеймс потвърди и продължиха безмълвно към павилиона.

Постройката бе издигната през двадесетте години на века и наподобяваше класически гръцки храм, един миниатюрен Партенон. През първата четвъртина на столетието всичко гръцко бе приемано с възхищение в Лондон в резултат на пристигането на Елджин Марбълс.

Величествените скулптури, които някога бяха красили храма на Атина Палада до Акропола в Атина, а по-късно бяха купени и пренесени в Англия от британския посланик в Турция Томас Брус, седмия граф Елджин, сега се намираха в Британския музей.

Когато стигнаха до подобие на гръцки храм, Джеймс разчисти листата и сухите клони от единствената каменна скамейка. Дори тя бе изработена по гръцки модел, както забеляза той. Вместо на обикновени подпори, тя се крепеше върху четири малки каменни колони.

Той свали палтото си и го сложи върху камъка, за да седне дамата. Това не бе жертва от негова страна, защото не чувстваше студ.

Всъщност вечерта му се струваше дори топла.

Принцеса Сесил седна.

Джеймс остана прав.

— Седнете, ако обичате — помоли го тя и посочи мястото до себе си.

Джеймс я послуша.

Тя не заговори веднага за кражбата и мотива за нея. Неговата нощна събеседничка се загледа в нещо над лявото му рамо и попита какво представлява необикновенният предмет върху масивен каменен пиедестал недалеч от тях.

— Знаете ли какво е това, сър?

Джеймс се обърна и погледна в същата посока. Бе направил подробен оглед на частната градина, фигурите, украшенията и постройките в нея, докато очакваше пристигането ѝ.

— В интерес на истината, да, мадам. Според надписа върху малката бронзова табела в основата, тази фигура е многостенен слънчев часовник от седемнадесети век.

Това събуди интереса ѝ.

Той побърза да ѝ обясни подробно:

— Подобни часовници е имало в английските градини от ранните години на Тюдорите до края на седемнадесети век. Този не само има механизъм, който отчита времето в няколко часови пояса, но в него е вграден и лунен часовник.

— Лунен часовник — повтори тя с нежен глас, сякаш рецитираше стих.

Джеймс реши, че изречена с гласа на Сесил, думата наистина е поезия.

Тя въздъхна и се отдаде на спомени:

— Когато бях на десет-единадесет години, веднъж пътувах със семейството си из провинцията. — В гласа ѝ прозвуча тъжна нотка. — Спомням си едно живописно селце, доста голяма ловджийска хижа, заобиколена от буйна гора, ромоляща река, пълна със сребристи риби, и бистро езеро. В една чудна ясна нощ стояхме на брега и гледахме как луната се издига над езерото. Светлата пътека, която тя очерта върху водата, ме накара да затая дъх. Попитах майка си дали съществува дума, с която би могла да се опише толкова красива гледка.

Джеймс бе омаян.

— Съществува ли?

Ръцете ѝ леко трепнаха.

— Думите са „лунна пътека“.

— Лунна пътека — повтори той.

Принцеса Сесил вдиша дълбоко и издиша. Изглежда, нямаше желание да се връща отново на неприятната тема за отмъщението. Но не можеше да я избегне.

Сякаш за да се подготви за това, което предстоеше, тя изправи стройния си гръб и рамене, сложи ръце в скута си с преплетени пръсти, прочисти гласа си и започна:

— Мисля, че би трябвало да говорим за кражбата и мотива за нея.

— Права сте.

Тя цитира една френска поговорка:

— *Le vrai rent quelque fois n 'etre pas vraisemblable.*

Джеймс си я преведе наум: „Понякога истината може да бъде невероятна“.

— Или истината е по-странна от всяка измислица — перифразира тя. След това овлажни устните си и призна: — Страхувам се.

Той смръщи вежди.

— От кого?

— От никого — каза тя.

Обзе го любопитство.

— Тогава от какво?

— От вашата реакция — плахо сподели тя. — Боя се, че когато ви кажа кого подозирам като извършител на кражбата, ще си помислите, че съм си загубила ума. — Сесил побърза да се изрази и по друг начин: — Или по-скоро, чий подъл ум мисля, че стои зад нея.

— Бъдете спокойна, мадам, няма да помисля, че сте си загубили ума — увери я Джеймс.

Дали щеше да направи продължението на разговора побезболезнено за принцесата, ако сам назове злодея? А ако се лъжеше? Не, не се бе заблудил.

Въпреки всичко, Джеймс Грей започна да чувства странно облекчение сега, когато се канеше да обвини един от кръвните ѝ роднини в предателство. Всъщност в чудовищна измяна.

Нещата са такива, каквито са.

Не можеше да промени това, което бе писано. Той вече нямаше голям избор, фактите са си факти. Трябваше да се изправи с лице срещу тях. Грейстоун отпусна рамене.

— Мисля, че злодеят е вашият чичо, принц Родолф, така ли е?

Седяха съвсем близо един до друг и той успя да види как дамата отвори широко очи от изненада. Чу как си пое дъх и неволно издаде слаб звук. Остана съвсем неподвижна няколко секунди, може би дори минута, преди дишането ѝ да се успокои. Той долови пълното ѝ изумление и объркване.

— Как, за бога...

Джеймс реши да не я държи в напрежение.

— Миналата вечер, на бала във ваша чест, граф Дюпри и аз вървахме към кралския подиум преди валса. Погледнах напред и видях висок мургав джентълмен, застанал до млада жена, облечена в бяло. Все още не знаех кой е.

— Не знаехте и коя съм аз — напомни му тя.

Това бе вярно.

Джеймс усети, че в очите му проблесна гняв.

— Но бях сигурен в едно.

— Какво бе то?

— Че младата жена — която се оказахте вие — или силно ненавижда джентълмена, или много се страхува от него. — Тук Джеймс направи пауза и рязко извърна глава към нея, преди да продължи: — Или и двете.

— Разбирам.

— Затова помолих графа да ми каже името на мъжа — завърши Джеймс.

— Беше чичо ми, принц Родолф.

— Беше вашият чичо, принц Родолф.

Принцесата внезапно се разтревожи. Изправи се рязко от пейката и закрачи нервно напред-назад, кършейки ръце и говорейки по-скоро на себе си, отколкото на него:

— Бях убедена, че съм станала добра актриса. Мислех, че никой няма да прозре истинските ми чувства към моя чичо. — Спря и придърпа краищата на тъмната пелерина, подплатена с кожа. Гласът ѝ бе тих, почти като задъхан шепот: — Изглежда, съм се лъгала.

Джеймс побърза да я успокои:

— Не мисля, че някой друг, освен нас, знае.

Тя отново седна до него.

— Моля ви, споделете защо казахте това.

Джеймс остана безмълвен за миг. Не можеше да сподели цялата истина. Да признае, че нощ след нощ сънуваше, че лежи до млада и красива гола жена. И въпреки всички факти, които доказваха обратното, вярваше, че тази жена бе тя. Не можеше да сподели, че не бе сигурен дали не я познава от по-рано.

Проклятие! Положението, в което бе изпаднал, наистина бе неловко.

Затова Джеймс Грей, граф Грейстоун, се вслуша в своя здрав разум.

— Въпрос на инстинкти.

На прекрасното ѝ лице за миг се изписа усмивка.

— Вашите остри инстинкти, придобити в Индия.

— Именно.

— Тогава да се надяваме и молим вие да сте единственият, когото не съм успяла да заблудя.

Той хранеше същата надежда и отправи същата молитва.

Принцеса Сесил поглади с пръсти скъпата материя, върху която седяха на пейката в гръцки стил. Джеймс би се заклел, че почти почувства ласката ѝ, сякаш не докосваше палтото му, а собствената му плът. Внезапно изпита неописуемо, почти неудържимо желание да сграбчи тази жена в прегръдките си, да я притисне и целуне.

Грейстоун бе уверен, че от известно време не е проявявал интерес към никоя жена. Както неговият слуга бе имал доблестта да изтъкне сутринта по време на разговора им в кабинета в Корк Хаус, не бе ухажвал дама, откакто се бе завърнал в Англия... и Бог знае колко време преди това.

Мислеше само за жената от сънищата си. Съзнанието му бе обсебено от нея и когато бе буден, и докато спеше. Нямаше място за никоя друга.

Или поне досега.

Принцесата на Сейнт Саймън леко изпъна палтото, което им служеше за постелка. Според него това бе излишно усилие.

Луната отново бе закрыта от гъстите облаци. Всичко около тях потъна в сянка. Изведнъж вятърът в градината напълно утихна и Джеймс чуваше — или по-скоро чувстваше — само своето и нейното дишане. Нощта бе тиха.

— Ако позволите, бих искала да ви разкажа и останалата част от историята си — каза най-сетне принцесата.

— Моля ви.

— Баща ми беше по-големият от двамата синове, родени около пет години един след друг, и затова той бе престолонаследникът на Сейнт Саймън. Моят чичо Родолф Жирарде беше вторият син. Винаги е заявявал с гордост, че е напълно доволен. — Принцесата замълча и сякаш направи усилие да събере смелост, преди да продължи: — Но не съм уверена, че това са били истинските му чувства.

— А какви са те според вас?

— Мисля, че още от дете принц Родолф е изпитвал дълбока ненавист към баща ми заради това, че на него се е полагала честта да управлява нашата държава. Мисля, че е обезумял от ревност, когато баща ми се е оженил за тази, която самият той е искал за своя съпруга, въпреки че нейното предпочитание и съкровенията желания на сърцето ѝ са били известни на всички. — Тя добави съвсем тихо: — Още от детските си години моята майка е била влюбена в баща ми.

— И той в нея?

Тя преглътна с усилие и кимна:

— Била е искрена взаимна любов.

В съзнанието на Джеймс се прокрадна един въпрос: Дали той вярваше в тази любов?

Дамата побърза да изтрие сълзите си, сякаш внезапно осъзнала, че в този момент и на това място не биваше да плаче.

— Освен това съм сигурна, че заминаването на принц Родолф от Сейнт Саймън не е било доброволно.

— Какво мислите, че се е случило?

Сините очи, чийто цвят бе по-ярък дори от водите на Средиземно море, срещнаха погледа му. Съвършеното лице доби решителен израз. Приятният глас, който би могъл да се сравни с този на ангел, прозвуча по-силно:

— Мисля, че баща ми е разбрал за заплахата отвътре. Навярно, за да спаси себе си и да осигури бъдещето на съпругата, децата и

страната си, е обрекъл своя брат на вечно изгнание. Няма е друг избор.

За бога, тази история бе дори по-заплетена, отколкото Джеймс бе подозирал.

Обвиненията продължиха:

— Родолф Жирарде е твърдо решен да направи всичко възможно брат ми, неговият племенник, да не се възкачи на престола. Знае какво е необходимо, за да се състои коронацията. Той е един от малкото хора, които имат възможност и мотив да предприемат чудовищна стъпка като открадването на „даровете“.

— Способен ли е на такова отмъщение?

В гласа ѝ се долови вълнение:

— А нима всеки човек не е?

Джеймс потърка брадичката си.

— При изключително тежки обстоятелства — вероятно.

Събеседничката му се засмя иронично:

— В такъв случай, сър, вашето мнение за света е по-добро от моето. Ние, хората, сме способни на невероятни неща, независимо от обстоятелствата.

Явно тя не бе разглежена принцеса, отраснала в кула от слонова кост, защитена от жестокия свят навън. Той разбра, че тази млада жена познава грозотата и подлостта му.

Но разбра и още нещо. Сесил, принцесата на Сейнт Саймън, предпочиташе да не му разказва всичко. Навярно все още не смееше да му се довери напълно.

Вече му бе ясно, че трябва да бъде изключително предпазлив. Родолф Жирарде притежаваше огромно богатство, благодарение на което бе станал една от най-влиятелните личности, и то не в една, а в две държави. Властта му се простираше дори отвъд техните граници. Човекът, срещу когото трябваше да се изправи, не бе нито аматьор, нито дилетант. Този път врагът бе наистина коварен. Преди няколко минути Джеймс бе взел решение да помогне на принцесата в търсенето на изчезналата корона, скиптъра и потира. Тя имаше нужда от него. Не можеше да ѝ обърне гръб. Но все пак искаше да доизяснят още едно-две неща.

— Мога ли да попитам какво ви накара да стигнете до заключението, че виновникът е вашият чичо?

Едва след няколко секунди тя отговори:

— Не ми харесва усмивката му.

Джеймс не бе очаквал да чуе това.

— Извинете, мадам?

— Не ми харесва усмивката му, сър — повтори тя. — Не ми харесва смехът му, погледът му и коравосърдечното му отношение към другите човешки същества. Сякаш ги смята за по-нисши създания от самия себе си, които наблюдава под микроскоп. — Принцесата на Сейнт Саймън се изправи в цял ръст — всъщност дори докато бе седнала, личеше, че е доста висока — и каза прочувствено: — Не го харесвам.

Това едва ли бе доказателство, че Жирарде е престъпник.

Но тази млада жена бе изключително интелигентна. Със сигурност го осъзнаваше.

— Щом чичо ви е бил прокуден, навярно не сте се срещали с него много често — отбеляза Джеймс.

— До миналата седмица не бях го виждала близо двадесет години — отвърна тя.

— Тогава как си съставихте това мнение?

— Истината е, че винаги съм била на това мнение. Още когато бях дете, родителите ми ме предупредиха. Съвсем поверително ми казаха, че никога не бива да се доверявам на Родолф Жирарде.

— „Никога“ е много дълго време.

— Да — каза тя с въздишка на съжаление. — Така е.

Трябваше да има и друго. Той също нямаше доверие на Родолф Жирарде — всъщност Джеймс вярваше на малко хора — но това не означаваше, че непременно е злодей.

В гласа ѝ се долови искрена увереност:

— Когато си припомних фактите и обмислих случая обективно и подробно, просто реших, че няма кой друг да го е направил.

— Значи сте се спрели на чичо си по пътя на елиминирането — заключи Джеймс.

— Именно. — Дамата помълча, след което призна: — Това ми се стори единствено логичното.

— Въз основа на дедуктивни разсъждения — изясни той.

Тя кимна и отметна няколко дълги черни кичура, които се плъзнаха по раменете ѝ.

— Както и на моята женска интуиция.

Това навярно бе нещо подобно на неговите инстинкти, помисли си Джеймс.

Рисковано бе да разчитат единствено на нейната женска интуиция, инстинктите му и незначителни факти. Но някога бе разполагал дори с по-малко.

— Отговорът е „да“.

Принцесата трепна.

— Значи ще ми помогнете?

— Ще ви помогна.

Облекчението ѝ бе очевидно.

— Благодаря ви, сър.

Този път Джеймс стана и закрачи напред-назад. Ударите на токовете му по каменния под отекваха при всяка стъпка.

След минута-две той се спря, обърна се и каза решително:

— Имаме нужда от план.

— Обмислям няколко — предложи Сесил. — Трябва да разберем къде чичо ми крие плячката.

Тези думи го накараха да повдигне вежди. Нима тя четеше евтини криминални романи?

— Плячката?

Върху страните на принцесата изби лека руменина.

— Откраднатите предмети.

— Да обмислим всичко постепенно — предложи Джеймс с лек укор. — Имаме късмет, че се движим в едни и същи среди — каза замислено. — Това улеснява нещата.

— Какво улеснява?

— Ще можем да се срещаме — тихо промълви той. — Но трябва да измислим логично обяснение защо се виждаме толкова често.

— Ще бъде ли необходимо да се срещаме често?

— Не виждам как бихме могли да го избегнем. — Джеймс повдигна ръце, разгледа дланите си и отново ги отпусна. — Но не трябва да будим подозрение у Родолф Жирарде. Не можем да си позволим да загубим елемента на изненада.

Дамата повтори думите му от предната вечер, а след това той нейните:

— Трябва да бъдем дискретни.

— Много дискретни.

Джеймс дръпна краищата на яката и вратовръзката си. Как би могъл човек да разсъждава, когато притокът на кръв към мозъка му е блокиран? Отново дръпна яката и я свали. Разхлаби вратовръзката и разкопча няколко копчета. Най-сетне облекчен, продължи:

— Ще помисля върху случая няколко дни. След това ние с вас...

— Ще отидем да яздим в Хайд Парк в петък сутринта — предложи тя.

— Чудесна идея — похвали я той. — Тогава ще съставим окончателния план.

В съзнанието на Джеймс почти се бе оформила временна стратегия и това го накара да се почувства по-спокоен. Територията, в която трябваше да действа, му бе позната. Знаеше какво следва. Проблемът щеше да се върти в ума му няколко дни, докато най-сетне стигне до решение. Бе напълно уверен, че ще намери изход. Винаги бе успявал.

— Мисля, че е време да приключим с обсъждането за тази нощ, мадам.

— Съгласна съм, сър.

Той долови моментното ѝ колебание. Тя не бързаше да се сбогува с него и да тръгва. Това наистина бе странно.

Принцеса Сесил го гледаше втренчено, сякаш не можеше да откъсне очи от него.

— Бих искала да ви помоля за още нещо.

— Какво?

— Понякога хората имат странни молби... — явно търсеше най-подходящата дума, — които карат човек да се чувства неловко... За една дама е трудно да се обърне с подобна молба към един джентълмен.

Той я разбра напълно.

— Понякога за една принцеса е дори по-трудно.

Безспорно бе права.

— Няколко пъти разговаряхме за това, което един мъж може да прави, а една жена — не.

Така беше.

— В момент като този, мисля, нормално е един джентълмен да изрази намеренията си под формата на молба.

Джеймс очакваше да стигне до съществената част. Бе сигурен, че тя има нещо предвид.

— В случая аз, като дама, изпитвам желание да сторя същото. Бих искала да ви помоля...

Най-сетне той стана нетърпелив.

— Просто изразете желанието си, мадам, и аз с готовност ще го изпълня — каза Джеймс.

Принцесата най-сетне събра смелост.

— Бихте ли ме целунали, сър?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Този глас. Той ѝ бе познат.

Както и това лице.

Тези очи.

Сесил осъзна, че ги бе виждала и по-рано. Тези необикновени сиви очи, които не приличаха на ниции други. Внезапно си спомни: това бяха гласът, лицето и очите на мъжа от нейния сън.

Тогава защо не се страхуваше?

Изпитваше страх, но не по същия начин и поради същата причина, както когато се будеше посред нощ с разтуптяно сърце, пресъхнало гърло, с жадни за кислород дробове, ръце, свити в юмруци така, че ноктите се впираха в дланите ѝ, и с изпълнено с ужас съзнание.

Това бе страх, от който затаи дъх в очакване и затрепери от глава до пети. Страх, който я накара да възприеме себе си и този мъж така, както не си спомняше да се е чувствала в присъствието на никой друг по-рано.

Беше помолила Джеймс Грей да я целуне. Сесил не можеше да си обясни защо бе отправила тази дръзка молба.

Всъщност не бе така. Знаеше причината. Беше го направила от любопитство. Бе обзета от интерес, нужда и копнеж. Искаше да узнае повече за физическата близост между мъж и жена, между този мъж и самата себе си. Съзнанието ѝ бе завладяно от безброй въпроси и тя вярваше, че Джеймс Грей може да ѝ даде техните отговори.

Не бе изненадана, че красивото му лице доби озадачен израз. Беше сигурна, че той мисли, че напълно е загубила здравия си разум.

Сесил се опита да преглътне буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Отправляли ли са ви някога подобна молба?

Джеймс смръщи чело.

— Имате предвид дали някоя жена ме е молила да я целуна?

Тя кимна.

Отговорът му бе кратко и отчетливо „не“.

Тя изпита раздразнение.

— Но сте целували много жени?

— Не бих казал много — отвърна той с по-спокойно изражение.

Очевидно се придържаше към принципа, че когато става дума за интимни отношения, е по-добре човек да бъде дискретен.

Сесил опита отново:

— Навярно имате доста опит, както повечето джентълмени на определена възраст?

Тъмните вежди отново се събраха.

— На определена възраст, мадам? — повтори той с леко ироничен тон.

Сесил разбра, че отново не е избрала подходящ израз, но твърде късно.

— Искях само да кажа, сър, че вие вече не сте момче.

Срещу нея стоеше граф Грейстоун, чиито широки рамене и стегнати мускули не оставяха и следа от съмнение, че е напълно зрял мъж.

— Права сте.

— И сте опитен?

— В какво?

Сесил се запита дали нарочно се прави на наивен.

— В отношенията с околния свят.

Джеймс дори не мигна.

— Кой свят по-точно, мадам?

Дали джентълменът не се шегуваше с нея? Дали не бе започнал някаква игра? Дали не се забавляваше за нейна сметка? Ако беше така, неговата представа за забавление никак не й допаднаше.

Сесил почувства, че губи търпение.

— Нашият свят естествено.

— Но нашият свят е необятен и многообразен, нали? — отчетливо каза той.

Беше сбъркала. Не биваше да го моли. Бе сторила нещо, което правеше рядко, почти никога: бе заговорила и споделила мислите си, без да се безпокои за последствията. Бе постъпила импулсивно. Това не бе добра идея. Сесил овлажни устните си, преди да произнесе гласно:

— Идеята не бе добра.

Мъжът побърза да възрази:

— Не съм съгласен. Мисля, че беше доста добра.

Тези думи я изненадаха. Все пак Сесил се опита да запази спокойствие и отвърна:

— Промених решението си.

— Твърде късно е — отбеляза Джеймс Грей.

Как бе възможно да е твърде късно?

Тя въздъхна плахо:

— Вече не искам от вас целувка, сър.

Той я погледна в очите, без да трепне.

— Вие ме помолихте за нещо, мадам, и аз наистина възнамерявам да изпълня желанието ви.

Тя неволно попита:

— Защо?

Нима наистина едва забележимата усмивка на Грейстоун изразяваше радост?

— Защото желая това.

Тя въздъхна:

— Не разбирам.

— Сесил... — нежно прошепна той.

Нещо в нея се преобърна.

— Джеймс...

Той направи две крачки напред и застана точно пред нея. Очите, тези очи с променлив и все пак някак познат сив цвят, я пронизаха.

— Нима не си разбрала, че откакто танцувахме заедно за първи път, изпитвам непреодолимо желание да те целуна?

Сесил бе сигурна, че отвърна на въпроса му с „не“, но дълбоко в себе си не бе напълно убедена.

Джеймс ѝ подаде ръка, обърната с дланта нагоре. Това бе покана.

— Би ли ме удостоила с честта да танцувам с теб сега?

— Няма музика — каза тя и почти не можа да познае собствения си глас.

Сякаш чул думите ѝ отдалеч, уличният цигулар отново засвири, този път някъде по-близо до тях. Мелодията бе тъжна и меланхолична. Музиката спря за миг и започна следващата песен, която бе весела, жизнерадостна и създадена за танц.

— Ето, видя ли? — възкликна Джеймс и приближи ръката си към нея.

Едва ли би могла да откаже. Тя не желаше да му отказва. Искаше да танцува с Джеймс Грей. Искаше той да я обгърне със силните си и закрилящи ръце, да я притисне до сърцето си и да се понесат в танц.

Сесил протегна ръката си и докосна неговата. Пръстите ѝ бяха премръзнали. Може би трябваше да си сложи ръкавиците. Би постъпила разумно и уместно.

Глупости! Точно сега нямаше намерение да бъде разумна и да прави това, което би трябвало. Вече бе постъпила достатъчно неблагоприятно, като се бе измъкнала от Гест Хаус в три часа за среднощната си среща. При тези обстоятелства защо, за бога, да се замисля за нещо толкова незначително, като това, че не биваше да танцува без ръкавици?

Джеймс помогна на Сесил да стане. Ръката ѝ се загуби в голямата му топла десница. Той обгърна талията ѝ и я притегли към себе си. Затанцуваха валс. Бе съвсем различен валс от онзи, който бяха танцували заедно на официалния бал в нейна чест. Този път нямаше зрители и завистливи зяпачи. Нямаше да има клюки, безсмислени забележки и приглушен шепот. Този път, за щастие, бяха съвсем сами.

Пространството в павилиона бе малко и това ги принуди да танцуват още по-близо един до друг. Мястото не бе достатъчно да спазват дистанцията помежду си.

Когато най-сетне музиката утихна, Джеймс се наведе към нея. Ударите на собственото ѝ сърце отекнаха в ушите ѝ. Устните им се докоснаха.

Неговите бяха гладки, а по брадичката му се забелязваха наболи косъмчета. Те леко подраскаха кожата ѝ, но не неприятно.

Имаше вкус на...

Сесил не бе сигурна за какво ѝ напомняше вкусът на устните на Джеймс. Може би ароматът на скъп коняк се смесваше с дъх на свежи праскови, прах за зъби и с уханията на градината.

Или дрехите, косите и плътта му бяха пропити с мириса на цветята, който тя с наслада поглъщаше при всяко вдишване? Може би всички тези аромати гъделичкаха езика и ноздрите ѝ.

Нощем уханията на градината винаги ѝ се струваха по-различни, отколкото денем. В прохладна нощ като тази всеки мирис бе прекрасен, наситен, чувствен и опияняващ. Всичко това ѝ въздействаше с покоряваща сила.

Градината я приканваше да забрави всичко и всички отвъд нейните граници и да стане част от природата. Да почувства ласката на всеки лек полъх, който докосваше кожата ѝ, да усети твърдата земя под краката си, да вдъхва от омайните ухания на цветята, разлистените дървета, покритата с мъх кора, сухата шума и опадалите иглички от миналата есен, които покриваха земята, рохкавата пръст в лехите. Да чуе шумоленето на някое животинче в близките храсти или чуруликането на птици в короните на дърветата. Да позволи всичко това да изпълни сърцето, съзнанието и душата ѝ.

Как би могла да си представи градината без този мъж?

Всъщност, помисли си Сесил, как би могла да си представи тази нощ без него?

Джеймс притежаваше топлота, мъжественост и невероятна чувственост. Ухаеше на чисто и сапун с лек аромат на липа. Косите му бяха меки като коприна. Сесил внезапно осъзна, че докосва с пръсти тила му, където къдриците се търкаха в ризата.

Безспорно бе висок, с широки мускулести рамене. Но Джеймс Грей притежаваше множество други качества, освен впечатляващите си мускули и красиви рамене. Излъчваше рядката комбинация от физическа и духовна сила.

Беше неповторим, осъзна Сесил, замаяна от покоряващата му целувка. Защото целувката му също бе неповторима.

Първата бе плах допир.

Веднага бе последвана от втора.

След това дойдоха третата и четвъртата. Много скоро Сесил загуби броя им. Бе сигурна само в едно: наяве целувката на Джеймс бе много по-вълнуваща от всеки сън.

Как можеше целувката на един мъж да казва толкова много?

Тя изразяваше всичко красиво, което можеше да бъде пожелано. Казваше, че той изпитва наслада да я целува, казваше, че иска да продължи.

Как можеше целувката на един мъж да направи толкова много?

Престана да диша. Престана да мисли. Просто съществуваше. Бе изцяло под властта на сетивата си: на всичко, което чуваше, всеки аромат и вкус, който долавяше, всяко чувство, което се пораждаше у нея.

Сесил осъзна, че изпитва жажда да слуша гласа на Джеймс, да вдъхва от неповторимия му аромат, да долавя вкуса на устните му, да докосва лицето му и да усеща тялото му до своето, да се чувства така, както само той умееше да я накара.

Той я караше да се чувства жена.

Джеймс леко се отдръпна и я погледна.

— Ти си ангел.

Сесил промълви:

— Не.

Той въздъхна:

— Да.

Тя каза по-силно и решително:

— Не, не съм ангел. аз съм просто жена.

Джеймс ѝ отвърна с леко закачлива усмивка:

— Ти си жена, но не можеш да бъдеш просто жена. Когато те целувам, се чувствам така, сякаш съм умрял и попаднал в рая.

Думи...

Можеха да бъдат неискрени. Измамни, фалшиви. Дори съблазняващи. Думи.

Нима наистина мислеше това? Нима не се преструваше? Нима ѝ бе казал истината?

Сесил искаше да повярва на думите на Джеймс. А дали му вярваше? Може би не бе важно и дори възможно да стигне до отговорите на въпросите, които сама си задаваше, защото той не преставаше да я целува и сякаш тялото ѝ вече не се подчиняваше на разума.

Този път беше различно.

Този път целувката им бе по-дълбока, по-загадъчна, по-дълга. Сесил се почувства замаяна, затаи дъх и краката ѝ се подкосиха. Осъзна, че ръцете ѝ сграбчиха ризата му, пръстите се вкопчиха във фината материя. Задъхано произнесе неговото име:

— Джеймс...

Сивите очи внезапно се отвориха.

— Какво има?

— Не мога...

Той заговори тихо:

— Какво не можеш?

— Не мога да мисля — призна тя с лека въздишка.

— Не е нужно да мислиш — отвърна той и добави, сякаш на него самия също му бе трудно да се съсредоточи: — Не е нужно и аз да мисля.

— Все пак един от нас трябва да може.

— Напротив. — Джеймс умело отвлече вниманието ѝ. — Целуни ме отново, моя сладка лейди, и ще ти покажа какво може да направи един мъж с езика си.

Успя да събуди интереса на Сесил. Разпали любопитството ѝ. Винаги бе проявявала любопитство. Освен това думите на Джеймс я накараха да почувства приятна тръпка от тила до малката вдлъбнатина на талията си.

Обви ръце около кръста му, повдигна се на пръсти и притисна устни до неговите. В първите един-два мига не се случи нищо необичайно. След това тя почувства как върхът на езика му се плъзна по очертанията на устата ѝ. Той я изучаваше, докосваше я нежно и я съблазняваше.

Почувства невероятна близост с мъжа, когато той раздели устните ѝ със своите и плъзна език между тях. Това бе неочаквано за нея.

Джеймс го повтори отново.

След това още веднъж.

Сесил не бе на себе си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дамата не бе сложила корсет.

Това не бе първото, което Джеймс забеляза, когато я прегърна и танцува с нея в павилиона. Беше едва второто или третото.

Когато се замисли, реши, че има логично обяснение. Все пак бе нощ. Дискретността бе най-важното нещо. Явно Сесил се бе облякла без помощта на камериерката си.

Изискванията за облеклото на една жена, която принадлежи към определена обществена прослойка, безспорно не позволяваха свобода и независимост. Всъщност би трябвало всяка дама да има лична камериерка, която да се грижи за тоалета ѝ.

Може би кралските особи бяха измислили каприза да не се обличат и събличат сами. Грейстоун неведнъж се бе чудил защо жените също бяха възприели този обичай.

Все пак това, което представляваше загуба за модата, бе предимство за него. При нормални обстоятелства между него и стройното тяло на Сесил Жирарде биха стояли няколко пласта горни и долни дрехи, които биха се превърнали в непреодолима пречка.

А сега нямаше такава.

Бе облечена с широка рокля от ефирен прозрачен плат върху дълъг комбинезон в същия цвят. Ръцете му бяха обгърнали талията ѝ под пелерината, тялото ѝ от гърдите до бедрата бе притиснато до неговото и Джеймс напълно осъзнаваше, че между тях не съществуват преградите на общоприетите норми.

Истината бе, че ризата и панталоните сякаш изведнъж бяха залепнали за кожата му. Усещаше всяка частица от тялото ѝ — от заоблените гърди до тънката талия, стройния ханш и бедрата до примамливата извивка между краката ѝ.

За бога, тази дама имаше изключителна фигура. Той бе на мнение, че съвсем не е нужно да носи корсет.

Джеймс прояви цялото усилие, на което бе способен, за да не загуби власт над ръцете си. Изгаряше от желание да я докосва.

Събра цялата си воля, за да удържи копнежа да зарови лице между двете нежни и съвършено изваяни сфери, да усети вкуса на зърната им. Дали щяха да бъдат така сладки и примамливи, както му подсказваше въображението? Може би напомняха за узрели ягоди. Едва устоя да не ги докосне с устни през тъканта на роклята ѝ.

Джеймс осъзна, че ако незабавно не се съсредоточи върху нещо друго, би експлодирал.

Целувката.

Трябваше да се съсредоточи върху нея, да я направи такава, каквато дамата я заслужаваше и очевидно я желаше. С неравните върхове на зъбите си, с устните и езика си той ѝ показва не заучена техника, а искрената си страст и възбуда.

Господи, колко е сладка!

Бе изминало толкова дълго време, откакто за последен път бе прегръщал жена, от последната страстна целувка, от последния миг, в който бе желал някоя жена толкова силно, колкото желаше Сесил.

Джеймс загуби представа за времето, мястото и дори целта на тази съдбоносна среща. Забрави къде се намират... дори кои са. Съзнанието му бе завладяно от мисълта за аромата на Сесил, вкуса на устните ѝ, прелестните ѝ форми.

Той тихо се упрекна, вдигна глава и прикова поглед в заблестелите от желание сини очи.

Дамата премигна бързо няколко пъти и попита:

— Какво има?

Мускулите на бедрата му се стегнаха.

— Може би все пак това не бе добра идея.

Тя стисна ръкава на ризата му.

— Не.

Джеймс се намръщи.

— Значи си съгласна?

Сесил поклати глава.

Явно способността да разсъждава бързо и разумно го бе напуснала.

— Не е ли така?

Нежните ѝ ноздри потрепнаха.

— Идеята е добра.

Джеймс едва не се изсмя пред красивото ѝ лице.

— Сесил, какво знаеш ти за мъжете?

Звънливият ѝ глас отвърна уверено:

— Достатъчно.

Според чии представи? „Достатъчно“ бе относително понятие.

Тя побърза да отправи към него същия въпрос:

— А ти какво знаеш за жените?

— Един мъж никога не може да знае за тях достатъчно — решително отвърна той и помръдна напрегнатите си рамене.

— Това не е задоволителен отговор — подразни го тя.

Джеймс се засмя иронично:

— Не е възможно да получиш задоволителен отговор на този въпрос.

Сесил не бе убедена в това.

— Трябва да има такъв.

Той решително поклати глава:

— Единственият въпрос, към чийто отговор би трябвало да се стреми мъжът, е колко знае за една-единствена жена.

Грейстоун знаеше това от опит. Едва ли някой би могъл да го оспори. Да познаваш добре жените бе едно, а да познаваш добре една жена... е, това бе съвсем друг и доста по-труден въпрос.

Тя навлажни устните си.

— Бил ли си влюбен някога?

В съзнанието на Джеймс изплува образът на жената от сънищата му. Дали тя бе Сесил?

— Мисля, че не — най-сетне каза той. Напълно честно бе да ѝ зададе същия въпрос: — А ти била ли си влюбена?

Дамата се замисли.

— Не вярвам. — Тя продължи с нов въпрос: — А бил ли си сгоден?

Този път Джеймс бе сигурен в отговора:

— Не. — Пръстите му се раздвижиха до талията ѝ. — А ти?

Тя го погледна в очите.

— Не. Значи не си женен?

Джеймс помълча, преди да отвърне:

— Не съм.

Защо винаги се колебаеше, преди да отговори на този въпрос? Същото се бе случило и предишната вечер, на бала в чест на Сесил,

когато бе разговарял със стария си приятел от Оксфорд Силвърторн.

Внезапно осъзна, че Сесил бе заговорила. Успя да чуе само последната дума: „омъжена“.

— Значи ти също не си омъжена — каза той.

Тя замълча за миг. След това поклати глава:

— Не съм.

За бога, Джеймс не можеше да откъсне поглед от устните ѝ. Най-сетне изрече първата мисъл, която му хрумна:

— Доста се разприказвахме.

Сесил се засмя шеговито и малко тревожно:

— Искаш да кажеш, че аз говоря твърде много?

Не бе сигурен какво имаше предвид, затова само ѝ се усмихна.

Тя каза сериозно:

— Целуни ме пак, Джеймс.

Джеймс изпълни молбата ѝ.

— Още веднъж — настоя Сесил.

Той отново я целуна.

— Още.

В един миг Джеймс осъзна истината: желаше Сесил Жирарде. Искаше да направи с нея много повече. Искаше да я докосва, да я милва и люби.

Но, разбира се, не би го сторил.

Не можеше.

Джеймс винаги бе смятал себе си за изключително издръжлив човек — физически и психически. Сега изведнъж опроверга собствената си представа. Защото само след няколко мига усети, че докосва и милва Сесил. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, а след това се промъкнаха между притиснатите им тела и се спряха върху гърдите ѝ.

Последва тиха въздишка.

Но тя не се отдръпна от него. Не възрази гласно. Просто остана в прегръдката му, тръпнеща под ласките на неговите ръце, както младата кобила тръпне в очакване, преди да се отворят вратите за надбягването, обзета от желание да се втурне напред в галоп, но и от страх да го направи.

— Джеймс...

Гласът ѝ му подсказа всичко, което искаше да знае: Сесил желаше да я докосва толкова силно, колкото той самият желаше да чувства допира ѝ.

Ръцете му се придвижиха по гърдите ѝ. Върховете на пръстите му намериха зърната им. Потърка ги с палци, на което тя отвърна с още една въздишка и тих стон на възбуда.

По челото му избиха капчици пот.

— Харесва ли ти? — попита той.

Гласът ѝ бе пресекнал. Тя само кимна.

Той се наведе и направи това, което само бе сънувал: докосна с език дясната ѝ гърд малко над зърното. Повтори същото и с лявата. Раздвижи език. Докосна материята със зъби, залепи устни и всмука жадно. Когато най-сетне вдигна глава, роклята ѝ бе леко навлажнена.

Със странно пресипнал глас, който самият той едва позна, Джеймс каза:

— Няколко пъти ти ме попита защо жената не може да се радва на привилегиите, които има мъжът. В този случай те уверявам, че може.

Сесил се повдигна на пръсти и долепи устни до неговите. При това движение гърдите ѝ се притиснаха още по-силно към дланите му. Тя вдиша и издиша и топлият ѝ сладък дъх погали лицето му.

Джеймс потръпна.

За бога, една лека невинна ласка от тази жена и целият настръхна. Тя проследи очертанията на устата му, изучи гладката повърхност на зъбите му, преплете език с неговия, притисна устни към брадичката, а след това към бузата, меката част на ухото и врата му.

Той отново потръпна.

— Сега разбирам.

Джеймс искрено се съмняваше в това. Той отново заговори:

— Когато се стигне до интимна близост... както сега между нас... няма разлика между мъжа и жената.

Грейстоун не можа да сдържи смеха си. Понякога бе приятно човек да се посмее.

Внезапно бледорозовият цвят на страните ѝ премина в наситеночервен. Тя побърза да оттегли думите си:

— Има разлика естествено.

Той кимна с разбиране:

— Разлика ли?

Сесил се смути.

— Предполагам, че има много различия.

Това противоречеше на твърдението ѝ отпреди малко. Гърдите на Джеймс се повдигнаха от сподавен смях.

— Чудя се какъв ли е точният им брой.

Тя каза припряно:

— Не мисля, че има смисъл да го търсим.

Джеймс съсредоточи цялото си внимание върху нея.

— Бихме могли да се почувстваме просветени, извисени и дори поумнели, ако ги проследим заедно.

Сесил въздъхна с раздражение:

— Шегуваш се с мен.

— Така е — призна той.

Сесил незабавно и умело смени темата:

— Позволяваш ли да сложа ръката си под ризата ти?

Как би могъл да откаже на дамата?

— Разбира се.

Тя разкопча ленената дреха. Пръстите ѝ бяха дълги, нежни и студени. Когато усети допира им, Джеймс отново потръпна.

— Извинявай. Ръцете ми са студени.

— Права си. — Той реши да ѝ каже истината: — Но не от това потреперих.

— Нима?

Джеймс поклати глава:

— От твоето докосване.

Вдигна поглед към него.

— Нима не го направих както трябва?

— Тук няма правилни и неправилни неща. Съществува само това, което мъжът и жената решат и което се харесва и на двамата.

Когато разтвори краищата на ризата му, Сесил плахо призна:

— Всъщност никога не съм докосвала голите гърди на мъж.

Придвижи ръката си нагоре и помилва кожата му с нежните си изучаващи пръсти. Плъзна ги по чувствителната му плът, по косъмчетата и обиколи малките зърна на гърдите.

Джеймс преглътна дълбоко.

С удивление и неосъзната наслада Сесил промълви:

— Красив си.

Грейстоун бе замаян. Не успя да каже нищо друго, освен едно учтиво:

— Благодаря.

На устните ѝ се появи благосклонна усмивка.

— Моля. — Тогава забеляза тънката кожена лента, която носеше на врата си. — Мога ли да попитам какво е това?

— Кожена лента.

— Виждам. — Тя прокара върховете на пръстите си по нея. — Защо я носиш?

— Не зная. — Джеймс ѝ каза истината. — Не си спомням защо е на врата ми. Но никога не я свалям.

Сесил отмести ръката си, докосна своята шия и задържа пръстите си там за миг. Тогава я обзе неудържимо любопитство. Искеше да усети силата на гърдите му, на мускулите и широкия гръден кош, да почувства твърдостта им и да докосва меките тъмни косъмчета по тяхната гладка повърхност.

Най-сетне ласката на устните ѝ завладя Джеймс. Тя целуна гърдите му и леко засмука едно от зърната им. Той чу стон на възбуда и твърде късно осъзна, че сам го бе издал.

Бе позволил да стигнат твърде далеч.

Всъщност не бяха стигнали достатъчно далеч.

Изпитваше неудържимо желание да разкопчае роклята ѝ, да смъкне комбинезона и да погали голите ѝ гърди. Щеше да ги обхване с ръце и нежно да ги раздвижи. Щеше да ги притиска леко с пръсти, докато тя започне да моли за милост.

След това ръцете му щяха да потърсят нова наслада. Нейното тяло можеше да му дари толкова много. После щеше да плъзне устни по същите кътчета. Почти щеше да усети вкуса на плътта ѝ. Представяше си как обхваща с устните си зърната ѝ, нежно ги докосва със зъби и ги всмуква.

За миг сякаш видя прекрасното ѝ тяло, отпуснато под тежестта на неговото, с широко разтворени ръце, готови да го приемат в прегръдката си. Би потънал в нея, докато усети, че телата им се сливат.

— Сесил... — простена той. — Трябва да спрем дотук.

Тя отвори широко очи и на лицето ѝ се изписа изумление.

— Защо?

Джеймс отправи мълчалива молитва да събере достатъчно сила сега, когато му бе най-нужна, и отвърна тихо:

— Защото продължихме твърде дълго и стигнахме твърде далеч.

— Харесва ми да те целувам — невинно каза тя.

— На мен също ми харесва.

— Чувствам се прекрасно.

— Аз също.

— Изпитвам огромно удоволствие — добави тя.

— Както и аз.

Сесил нямаше представа каква неописуема наслада му доставяше. А той не искаше да изненада дамата — по-скоро да предизвика уплахата ѝ — като ѝ покаже колко силна бе възбудата му и колко близо бе до мига, в който би станало твърде късно да я овладее.

Джеймс въздъхна. В ръцете на тази невинна млада жена завидното му самообладание внезапно се бе прекършило.

Неволно промълви:

— Не можем повече да се срещаме така.

Тя направи крачка назад.

— Не разбирам.

Той ѝ обясни:

— Не можем да се срещаме насаме посред нощ в градината.

Сесил вдигна глава.

— Защо не?

— Опасно е за теб. — Само ако тя знаеше колко е опасно. — Твърде много рискуваш, като идваш тук.

— Ако не идвам, рискът е още по-голям.

Грейстоун възвръщаше самообладанието си. Принцесата го бе помолила само за помощ. Е, бе поискала да я целуне, но очевидно бе наивна и неопитна в интимните отношения. Той трябваше да я защитава. Дори от самия себе си.

Джеймс придърпа краищата на плътната ѝ пелерина. Едва сега осъзна, че е облечена в черно, за разлика от последната им среща.

— Тази нощ не си жената в бяло.

— Тъмният цвят ми се стори по-подходящ за нашата тайна среща — рязко каза тя.

— Това е сериозно — предупреди я той.

— Аз зная най-добре.

Може би не бе така.

Джеймс промени изражението си и се опита да ѝ вдъхне увереност:

— Ще намерим начин, обещавам.

— Знам. — Тя стоеше съвсем неподвижно. — Вече ми каза нещо подобно.

Той се намръщи.

— Нима?

— Когато танцувахме на бала. Ти каза: „Ще ви намеря, обещавам“.

След няколко мига Джеймс отвърна:

— И го направих.

— Защо ми каза тези думи?

— Навярно защото тогава си уговорихме среща някъде в градината и исках да те уверя, че ще те открия.

— И това е била единствената причина?

Джеймс внезапно почувства остра болка в подутината на главата си.

— Тези думи ми напомнят нещо, може би е било само сън. — Той вдигна ръка и потърка областта зад ухото си. — Понякога ми се струва, че съм на път да възвърна паметта си.

Сесил го изгледа с недоумение.

— Точно сега това не е важно.

— Предполагам, че си прав.

— Важното сега е да намерим короната, скиптъра и потира, които са откраднати от кулата, и да ги върнем в Сейнт Саймън навреме за коронацията на брат ти.

— Прав си, разбира се.

— Време е и двамата да се прибираме. Не забравяй, че през следващите няколко дни трябва да изпълняваш официалните си задължения, сякаш не се е случило нищо необичайно.

Тя кимна.

— Междувременно аз ще видя какво може да се направи.

Сесил добави:

— До петък, когато ще се видим отново и ще појъздим заедно в Хайд Парк.

— До новата ни среща в петък. — Утрото наближаваше. — А сега трябва да се върнеш в Гест Хаус, Сесил. Не бива да рискуваме да забележат отсъствието ти.

— Не искам да се разделяме.

— Зная.

Той знаеше също, че в нея няма никакъв фалш, кокетство или притворство. Съвсем не бе такава, каквато бе очаквал да бъде Нейно Сияйно Височество, принцесата на Сейнт Саймън. Но не биваше да забравя, помисли си Джеймс Грей, че тя е на първо място жена, а след това принцеса.

Думите все още отекваха в съзнанието на Джеймс, след като изпрати дамата до портата и я проследи с поглед, докато тя изчезна в Гест Хаус.

„Обещавам... ще те намеря.“

Дали най-сетне я бе намерил?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изнудването бе пъклено дело.

Но такива бяха и предателството, и измяната. Често едното водеше до другото. В случая нещата се бяха развили точно така.

Всичко бе започнало преди години с една необмислена, недискретна и безразсъдна постъпка. Понякога му се струваше, че вече е изживял десет живота.

Когато мислено се връщаше назад във времето, се убеждаваше, че в младостта си е бил доста наивен и дързък, понякога дори глупав. Неусетно бе попаднал в клопката.

Това бе първата му грешка.

По-късно, когато бе направил втора, по-сериозна: бе помислил, че никой няма да разбере какво е сторил.

Естествено очакванията му не се бяха оправдали. Все още си спомняше твърдия и студен каменен под, по който бе пълзял на колене в огромната катедрала, молейки за милост, за избавление от греховете си, за запазването на своята тайна.

Молитвите му бяха останали без отговор. Някой го бе разкрил.

Той бе разбрал това.

Не бе започнало с изнудването. Онзи, който се бе оказал въплъщение на злото, бе твърде умен, за да действа така непредпазливо и открито.

Не, в началото бе приятелството. След това му бе отправена скромна молба. Само една. Бе повярвал — о, колко жестоко се бе самозаблудил — че тази молба ще бъде и последна.

Беше сгрешил.

Това бе само началото. Няколко месеца по-късно бе получил нова молба, а след година — още една. Преди да осъзнае какво всъщност се случваше с него, бе затънал до шия.

Често, твърде често през годините, изминали оттогава, се бе будил нощем, плувнал в пот, задъхан, с ускорен пулс и непоносимо бучене в ушите, чувствайки недостиг на кислород и едва сдържайки

напиращия в него писък. Знаеше, че в „aegri somnia“, в своя неспокоен сън, бе видял примка, която бавно и неизбежно се затягаше около врата му.

Бе настъпил денят, когато бе принуден да приеме факта, че го изнудват.

Изнудването бе довело до предателство, а предателството — до измяна. Бързо и неусетно тази измяна бе станала чудовищна.

През годините бе имало моменти, в които бе търсил начин да се оправдае пред самия себе си, да си внуши, че не е изпаднал в това непоносимо положение само по своя вина. В края на краищата как би могъл да предвиди какво го очакваше?

Хиляди и хиляди пъти се бе бунтувал против съдбата и бе наричал себе си глупак.

Един тих вътрешен глас винаги му напомняше, че в действителност бе проявил нещо далеч по-лошо и непростимо от глупостта.

Французите имаха съвършено точен израз — „ame damnee“, което в буквален превод означаваше „прокълната душа“. Това бе напълно подходящо определение за него, откакто бе позволил да се превърне в оръдие на чуждо предателство.

Не знаеше колко дълбоко би предпочел да потъне, за да се спаси, докато не бе получил ултиматума: „Прави всичко, за което те моля — колко малка и измамно проста бе думата «моля» — или ще разкрия на света кой си. Ако не се подчиняваш на моите заповеди, всички ще разберат каква е истинската ти същност. Ти си едно слабо, окаяно и корумпирано нищожество. Непоправимо, покварено до мозъка на костите си“.

Той бе изпълнил заповедите.

И от този ден нататък се считаше за „прокълната душа“.

Понякога, разбира се, все още се молеше. Защо да не се моли? С цялото си лицемерие продължаваше да посещава църквата всяка седмица.

Мили Боже и вси блажени светии, нима нямаше надежда за него? Нима нямаше начин да получи милост, изкупление и спасение? Нима нямаше право да очаква съжаление и състрадание? Нима нямаше прошка за него? Нима бе обречен завинаги?

Той бе загубен.

Всичко бе загубено.

Не можеше да очаква милост, опрощение и спасение. Някога, преди много години, бе стоял на кръстопът и бе направил своя избор. Нямаше връщане назад.

Всичко си имаше цена. Опитвайки се да спаси себе си, бе загубил това, което му бе скъпо. Бе пожертвал самоуважението и гордостта си. Бе загубил своето добро име. Беше се отрекъл от миналото, настоящето и бъдещето си.

Не бе имал намерение да предава онези, които обичаше. Пътят към ада бе осеян с добри намерения.

Бе служил добре на своя господар, защото знаеше, че за да запази кожата си, трябваше да изпълнява заповедите, без да мисли за последствията.

Защото рано или късно принцът винаги получаваше това, което искаше.

Дори ако това бе нечия душа.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Руди имаше тайни от нея.

Руди си мислеше, че има тайни от нея. Но тя много добре знаеше с какво се бе заел, какво вършеше скришом от нея, как си играеше с живота на други хора, какво представляваха неговите „китайски кутии“: планове, съставени от по-малки планове, които се състояха от още по-малки.

Тя имаше свои източници, шпиони и лакеи. Те бяха също толкова добри, колкото онези, които Родолф Жирарде изнудваше и принуждаваше да вършат подлости в негова полза.

Всъщност някои от тях бяха същите лакеи.

Мойра не бе слабоумна, за каквато я смяташе принцът. Беше разбрала, че дори бе добре за нея, че мъжът я подценява. Всяка жена би могла да се възползва от подобно положение.

Графинята се смяташе за неповторима актриса. Това бе едно от многобройните умения, които бе решила, че е необходимо да усвои, когато баща ѝ я бе продал на лорд Пейл. Тогава бе едва на шестнадесет години.

Но вече бе загубила невинността си.

Първо бе имала връзка с един коняр от съседната ферма. Все още си спомняше с умиление за дългите лениви следобеди, когато слънчевите лъчи проникваха през процепите в стените на плевнята, и за топлия сладък мирис на сеното, върху което бе лежала.

Следващият бе синът на местния викарий. Беше го съблазнила и придумала да се скрият зад църковния орган по време на седмичната репетиция на хора. Контрастът между святото място и порочната постъпка в него бе в пълна хармония с извратеното чувство за хумор на Мойра, а вибрациите на тръбите особено допринасяха за нейното удоволствие.

За съжаление момчето на викария твърде много се упрекваше за този грях и тя загуби търпение и интерес към него само за месец.

Следващото ѝ завоевание бе висок рус красавец, чието име бе на върха на езика ѝ, но не можеше да си го спомни. Беше се отбил за не повече от две седмици по време на обиколката си из северните провинции, но тя бе успяла да изживее любовта си с него.

Ден след като навърши шестнадесет години, Мойра Мансън бе отведена в Хоури Менър, огромното, но занемарено имение на лорд Осгуд Пейл. Той бе бъдещият ѝ жених, когото никога по-рано не бе виждала.

Тогава лорд Пейл бе на осемдесет години, три пъти женен и три пъти овдовявал. Бе загубил двата си предни зъба и леко фъфлеше. Рядко сменяше бельото си и вонеше на кисело зеле и тор.

Освен това, изглежда, първият и единствен граф Пейл предпочиташе компанията на конете пред човешкото общество. Докато голямата къща, пристройките към нея, жилищата на прислугата и някога впечатляващите представителни градини на Хоури Менър бяха в окаяно състояние, конюшните бяха старателно ремонтирани и обновени. За конете се полагаха отлични грижи.

Благодарение на брачния договор семейството на Мойра бе получило значителна сума — достатъчна, за да покрие дълговете им и да им осигури охолан живот.

За нещастие всички от семейство Мансън бяха привърженици на удоволствията.

Никой от тях, освен Мойра, нямаше капка здрав разум или практичен усет. С парите, които бяха получили за нея, те бяха продължили да живеят екстравагантно и разгулно, както по-рано, и след по-малко от година отново бяха напълно разорени.

Мойра не бе помръднала и малкия си пръст, за да им помогне. Близките ѝ бяха я нарекли неблагодарница.

Поне лорд Пейл бе повече от доволен от сделката. Беше си намерил още една красива и непорочна съпруга. Мойра бе изиграла съвършено ролята си.

В първата им брачна нощ бе проявила подobaващия свян и плахост. Бе застанала пред своя жених разтреперана, с бледо лице и побелели кокалчета на пръстите, стискайки скромната нощница, която бе настояла да не съблича.

Новоизлюпената лейди Пейл дори бе проляла сълзи, бе пиццала достатъчно, за да убеди и най-големите скептици в своята

непорочност.

Осгуд Пейл никога не бе разбрал истината. Нито в началото, нито през десетте години на брачния им живот.

Когато старецът беше станал още по-немощен, бе отстъпил брачните си задължения и наслади на един свой приятел. Тогава Мойра бе решила какво да прави.

Беше проникнала в един лондонски публичен дом, който лорд Пейл често посещаваше. Съдържателката бе мошеничка, която не я познаваше. За бутилка евтино уиски се бе съгласила да сложи праха в питието на клиента.

След като бе постигнала целта си и омразният стар развратник бе изпратен в ада — според неговата вдовица дори адът бе твърде добро място за хора като Осгуд Пейл — кралицата на нощта бе изчезнала безследно.

Бе намерила добър начин да се отърве от ненужната смет.

От този ден нататък Мойра бе истински щастлива. Бе получила привилегиите, завидното богатство и имението на Осгуд Пейл. Дори бе открила семейните бижута, които никога не ѝ бе позволено да носи, докато нещастният граф бе жив.

Когато бе намерила ковчежето с огърлици, брошки, обеци и диадеми, заровено под мръсното легло на Осгуд, Мойра се бе отпуснала на пода и избухнала в смях. То бе пълно с великолепни диаманти и кървавочервени рубини, тъмносини сапфири, прекрасни перли и наситенозелени изумруди.

Бе продала всичко, освен бижутата, включително и конюшната с расови коне на покойника. (Бе получила за тях цяло състояние.) След това Мойра бе купила огромна и внушителна резиденция в една от най-красивите части на Лондон и гордо я бе нарекла Пейл Хаус.

Пейл Хаус бе напълно различна от Хоури Менър. Имаше изтънчен облик. Бе обзаведена с изискан вкус, който впечатляваше посетителя още щом прекрачеше прага и влезеше в огромния салон с кристален полилей. Бе безупречно чисто. Малка армия прислужници всеки ден грижливо лъскаше всичко.

Освен това тази резиденция бе лично нейна собственост.

Никой не би могъл и никой нямаше право да ѝ я отнеме, мислеше си Мойра, докато хлопаше на входната врата на великолепната къща на принц Родолф.

Икономът, елегантен мъж със строго изражение и неразгадаема възраст, незабавно отвори. Поклони се учтиво и поздрави:

— Добър ден, лейди Пейл.

Мойра премина вяло покрай него и влезе в широкия коридор.

— Добър ден, Ранк.

Никой от двамата не даде знак, че графинята е напуснала жилището едва час преди разсъмване, въпреки че именно Ранк я бе придружил до каретата ѝ. Все пак трябваше да се запази известно благоприличие.

Ранк гордо зае мястото си пред огромното стълбище като войник на пост.

— Негово Сияйно Височество не е у дома този следобед, милейди.

Лицето ѝ доби озадачен израз.

— Днес е вторник, нали?

— Да, мадам.

— Значи имам уговорена среща с принца за два часа, за да посетим изложбата на Търнър.

— Навярно уговорката е за следващия вторник, лейди Пейл.

В изблик на гняв Мойра тупна с елегантния си крак и с върха на слънчобрана си по мраморния под.

Този път носеше тъмновиолетов чадър за слънце с жълта копринена ивица и дантела по ръба. Тоалетът ѝ също бе от тъмновиолетова и жълта коприна с дантели и сатенени волани на ръкавите и подгъва. Бе допълнен с красива бяла шапка с извита навън периферия, украсена с няколко рози от лилав сатен и дълго бяло щраусово перо отзад. Косите ѝ бяха навити на гръцка спирала. На ръцете си бе сложила бели кожени ръкавици. Външният ѝ вид бе впечатляващ, а нямаше пред кого да го покаже.

Ранк дискретно се покашля:

— Много съжалявам, лейди Пейл.

Тя направи небрежен жест с ръка.

— Предполагам, че няма да се върне скоро.

Ранк не промени нито изражението, нито позата си.

— Негово Сияйно Височество искрено ще съжалява.

И двамата знаеха, че принцът не би изпитал нищо подобно.

— Не се и съмнявам, че си прав за датата, Ранк. — Мойра бе свикнала да се отнася добре с прислугата и винаги бе имала полза от това. — Не си спомням някога да си сбъркал.

— Благодаря, милейди.

— Сигурно съм записала погрешна дата в бележника си. — Тя закрачи бързо през коридора и отново се обърна. — Предполагам, че принцът е в своя клуб.

— Навярно е така, мадам.

— Понякога ми се иска и дамите да имаха право на подобни развлечения, но сигурно никога няма да го получим.

— Предполагам, че сте права, Ваша Милост.

Мойра въздъхна артистично и докосна с ръка перото на шапката си.

— Щом съм дошла, мисля, че мога да отдъхна в библиотеката.

— Разбира се, лейди Пейл.

— Бих искала кана кафе и няколко от прекрасните сладки на Анри. — Готвачът на принц Родолф бе от Париж и бе майстор на сладкишите. Хрумна ѝ още нещо. — Има ли днес пресни плодове?

— Мисля, че има ягоди.

— Тогава може и купа ягоди. — Мойра се изкуши да оближе устни. От предната вечер не бе хапвала нито залък и нямаше намерение да чака до традиционното време за чай. — И малко сметана.

Ранк я придружи до библиотеката, отвори голямата двойна врата и учтиво се отдръпна, за да ѝ направи път.

Вратите на библиотеката бяха безценно произведение на изкуството. Бяха изработени в Италия в началото на шестнадесети век и покрити с релефни изображения на екзотични птици и тропически растения. Цялата им повърхност бе облицована със злато.

— Бихте ли почакали само няколко минути, мадам? — попита икономът, докато се оттегляше в коридора.

— Не е необходимо да бързаш, Ранк. — Мойра остави чадъра си на едно кресло и свали ръкавиците си. — Ще ми бъде приятно да се поровя из колекцията на Негово Сияйно Височество.

— Боя се, че повечето книги са на френски или италиански език — учтиво я предупреди той.

— Чета малко френски. Съвсем малко.

Мойра, лейди Пейл, рядко четеше нещо друго, дори на английски, освен модните издания на Чарлз Уърт.

Но този следобед тя бе дошла с мисия. В списъка на срещите ѝ нямаше грешка. Много добре знаеше, че принцът няма да си е у дома. Всъщност неговото отсъствие бе част от плана ѝ. Бе избрала библиотеката със съвсем определена цел.

Неведнъж се бе будила в леглото на принца и бе установявала, че той е изчезнал мистериозно. Дискретно бе задала един-единствен въпрос на подходящо място и бе получила частичен отговор: Руди не бе напуснал къщата.

Тогава къде бе ходил?

И защо?

Може би отговорът се криеше тук, в библиотеката, защото това бе любимата му стая.

Мойра огледа помещението и се спря на портрета на принца, окачен над камината, мраморния бюст на гръцки или римски император — тя винаги забравяше тези подробности — поставен върху пиедестал в ъгъла, множеството най-различни сребърни табакери, подредени на една витрина до прозореца, и скрина, върху който стояха няколко десетки ценни миниатюрни фигури.

Руди обожаваше своите малки „колекции“.

Изведнъж Мойра се спря. В библиотеката имаше нов шкаф, който със сигурност не бе виждала по-рано. Беше забележителен и уникален, с месингови орнаменти, гравирани дръжки от слонова кост и множество чекмеджета с различна големина.

Самият шкаф бе направен от тъмно дърво и по патинираните метални части личеше, че е старинен. Изработката бе сложна и напомняше за ориенталския стил. Бе поставен върху ниска платформа между две кресла.

Мойра поглади с ръка горната повърхност и в мига, когато реши да отвори едно от чекмеджетата само за да надникне вътре, Ранк почука на вратата и внесе подноса с поръчаните сладки.

Мойра се завъртя на виолетовите си сатенени пантофки.

— Това е ново, нали, Ранк?

Икономът умело се придвижи с големия сребърен поднос и го постави на една празна маса.

— Така е, лейди Пейл.

— Изглежда старинен.
— Мисля, че сте права, мадам.
— Какво е?
— Доколкото си спомням, Негово Сияйно Височество каза, че е някакъв шкаф — отвърна той.
Мойра сама виждаше това. Обиколи го.
— Знаеш ли какво има в чекмеджетата?
— Боя се, че не, лейди Пейл. — Ранк бе самата дискретност. — Желаете ли още нещо?
— Мисля, че не. — Тя забеляза, че върху подноса има две чаши.
— Компания ли ще имам?
Ранк застана мирно.
— Принцът се върна по-рано, отколкото се очакваше, милейди, и ме помоли да ви уведомя, че след малко ще слезе.
Мойра трябваше да прикрие разочарованието си.
— Благодаря, Ранк.
С невероятна бързина принц Родолф влезе в библиотеката точно когато икономът му излизаше.
— Добър ден, скъпа моя графиньо. Разбрах, че е възникнало недоразумение относно уговорката ни.
Мойра взе разумното решение да омаловажи грешката.
— Вината е изцяло моя, сър. Отбелязала съм, че посещението на изложбата на Търнър ще бъде днес вместо другия вторник.
Мойра се запита дали принцът ѝ вярва.
— А, виждам, че си забелязала последната добавка към моята колекция — каза джентълменът и протегна ръка към шкафа.
Тя съзнателно заговори с шеговит тон:
— Коя от колекциите ви, Ваше Сияйно Височество? Имате толкова много.
Родолф Жирарде докосна старинния дървен скрин, сякаш галеше женска плът.
— Това е рядка антика, с която се сдобих едва вчера.
— Какво представлява?
— Нарича се „сандък на изненадите“.
Тя се приближи към него.
— Колко интригуващо.

— Помислих си, че ще ти се стори интересен — каза той с тон, който накара Мойра да изтръпне.

И двамата добре знаеха, че тя проявява неудържимо любопитство към всичко необичайно и странно. Всъщност нямаше нищо против това, което другите намираха за чудато, грозно и дори отблъскващо.

Мойра изпитваше нужда от вълнения.

Копнееше за приключения толкова силно, колкото пристрастеният към опиума копнее за своя наркотик. Вечно търсеше нови усещания, тръпки и еротични изживявания.

Родолф Жирарде бе невероятно учтив.

— Да пийнем ли първо кафе?

Мойра примигна.

— Кафе?

Той тръгна към масата.

— Виждам, че Ранк е донесъл кафе, сладки и... — принцът повдигна капака на сребърната купа — ... пресни ягоди.

Мойра излъга:

— Не съм особено гладна.

Той отмести сребърния капак.

— Тогава би ли искала да разгледаме новата ми придобивка?

Тя се опита да скрие нетърпението си.

— Ако имаш желание да ми я покажеш.

Принцът посегна към джоба на жилетката си, извади месингов ключ, пхна го в ключалката на долното чекмедже и го завъртя. И двамата чуха тихо щракване.

— Сега шкафът е отключен — каза Жирарде, без да е необходимо. Направи крачка встрани. — Би ли искала да отвориш някое чекмедже и да видим какво ще откриеш?

Мойра внезапно стана нервна и облиза устни.

— Кое чекмедже да избира?

Принц Родолф се засмя иронично:

— Вие трябва да решите, графиньо. Изборът е първата половина от играта.

— Това игра ли е?

— Нещо подобно.

Мойра се запита каква ли е тази игра, защото вече познаваше няколко от така наречените забавления, които джентълмените обичаха. Осгуд бе играл подобни игри, но неговите „развлечения“ не бяха забавни или приятни. Винаги причиняваха болка.

Е, да, бе играла според правилата на мъжете и по-рано, и бе научила доста. Сега нямаше доверие на нито един мъж. Не вярваше и на този.

— Аз ще избира първото вместо теб — предложи принцът и посочи едно чекмедже. Отвори го и двамата надникнаха вътре.

— Какво е? — попита тя.

Руди извади малък пакет и го обърна.

— Пише, че в него има кичур от косите на император Наполеон, отрязан малко преди смъртта му.

Мойра потръпна, но не от погнуса.

— Да избира ли следващото чекмедже?

— Заповядай — насърчи я той.

Графинята дръпна една от гравираните дръжки от слонова кост и бързо отстъпи назад.

— Някакво насекомо.

Родолф Жирарде отново се засмя:

— Не се плаши, скъпа. Мъртво е.

— Какво е? — Мойра побърза да се поправи: — Какво е било?

Принцът взе от чекмеджето листче с надпис.

— Вид африканска съскаща хлебарка. Насекомото се среща в Мадагаскар и обикновено е дълго десетина сантиметра и дебело два пъти колкото човешки палец. — Той остави листчето.

Мойра усети, че очите ѝ заблестяха. Издърпа друго чекмедже, намръщи се и взе малкия плик, който бе вътре.

— Изрезки от ноктите на шотландската кралица Мери.

— Чудя се какво ли ще бъде следващото — каза принцът и избра едно от по-големите.

Мойра се наведе към него и веднага се изправи с недоволна гримаса.

— Какво, за бога?

— Изглежда, е човешки пръст — осведоми я той.

Тя прочете картата:

— Мумифициран пръст, вероятно от ръката на крадец, който дръзнал да посегне на собствеността на своя господар. Лурд, Франция, 1641 г.

— Някога това се е считало за справедливо наказание. Ако хванели някого да краде, отрязвали ръката му.

Сърцето ѝ бе започнало да бие учестено.

— Къде намери този скрин?

— Да кажем, че един джентълмен случайно научи за моята любознателна натура и за колекционерската ми страст. Той ми подари този сандък на изненадите.

— Подарил ти го е?

— Вместо да ми плати в брой.

Мойра можеше да си представи за какво плащане ставаше въпрос. Явно предишният собственик бе имал дълг към принца — което означаваше, че Руди го бе изнудвал — и бяха намерили взаимноизгоден начин да уредят този въпрос.

— Мисля, че още една изненада би била достатъчна за този следобед, милейди. Би ли избрала последното чекмедже?

Мойра посочи най-голямото. Когато видя какво има в него, тя ококори очи и не можа да сдържи въздишката си.

— Я виж ти! — възкликна принц Родолф, докато изваждаше стъкления предмет от подплатената с кадифе кутия. — Това е най-интересната изненада.

— Има ли надпис?

Той се засмя:

— Мисля, че не, графиньо. Предполагам, че и двамата знаем какво е и без описание.

— Толкова е голямо и гладко — отбеляза тя и преглътна.

— Така е — съгласи се принцът и разгледа прозрачното стъклено украшение от всеки ъгъл.

Мойра не можеше да откъсне очи от него... или от красивите пръсти на Руди, които се плъзгаха по повърхността му.

— Смятам да оставим кафето за по-късно — ненадейно каза той.

Родолф Жирарде се приближи към вратите, за да се увери, че са затворени, и превъртя ключовете. Когато се обърна и се отправи към нея, лейди Пейл видя в очите му погледа, който добре познаваше.

Принцът бе възбуден.

Мойра се огледа трескаво и зяпна от изненада.

— Руди, тук ли?

— Тук.

Тя попита задъхано:

— Сега?

— Защо не?

Не можеше да свали очи от стъклената фигура в ръката му.

— Но сега е едва три следобед.

— Така е.

Графинята овлажни устни.

— Прислужниците ще разберат какво правим.

— Не биха могли да ни навредят.

Мойра не можеше да отрече, че е възбудена и дори тръпне в очакване на изживяването, което предстоеше. Руди също знаеше това.

По-късно вечерта, когато лежеше в своето легло в Пейл Хаус, графинята размишляваше за случилото се през деня.

Напоследък се боеше, че Руди е започнал да я отегчава. Но след това, което бе преживяла в библиотеката, се бе убедила в обратното. Поне засега принцът все още бе в състояние да ѝ дари тръпката, за която копнееше.

Но все пак не би допуснала да се превърне в играчка в ръцете на който и да е мъж. Нямахте да позволи да стане поредната добавка към колекциите на Родолф Жирарде. Защото той колекционираше не само предмети, а и човешки души.

Ако имаше нужда от друг източник на развлечение, Мойра, лейди Пейл, знаеше къде би могла да го намери. Не преставаше да мисли за лорд Грейстоун и принцесата.

Да, с удоволствие щеше да се възползва от тази възможност.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това не бе езда в парка, а някакъв ужасен парад, помисли си Джеймс с чувство на разочарование от самия себе си, от положението, в което бяха изпаднали, и от целия свят. Притесняваха го не толкова любопитните зяпачи, а фактът, че бе дал обещание, което не можеше да изпълни.

Какви бяха точните думи, с които бе уверил Сесил Жирарде при последната им нощна среща в градината? Сега си ги спомни:

— Ще помисля няколко дни. След това ще...

— Ще поядим заедно в Хайд Парк в петък сутринта — бе продължила тя.

— Тогава ще съставим окончателния си план — бе отвърнал той уверено.

Джеймс си спомни за облекчението, което бе изпитал, когато в съзнанието му се бе оформила ясна идея и мисълта, че вече е в позната територия, че знае какво следва. Проблемът щеше да се върти в ума му няколко дни, докато стигнеше до решението. Винаги се бе получавало. Отново щеше да успее.

Но този път не бе успял.

Беше петък сутринта. Бяха станали рано и яздеха по Ротън Роу. А той не бе по-близо до отговора, отколкото преди три денонощия.

Грейстоун погледна към младата дама до себе си. Сесил създаваше съвършена представа за това как би трябвало да изглежда една принцеса по време на приятна разходка с коне из парка.

Бе облечена с прекрасен дамски костюм за езда с изящна ленена яка и маншети. Носеше широка синя вратовръзка. Около черната ѝ шапка от боброва кожа бе увита синя прозрачна лента, която още повече подчертаваше яркия цвят на очите ѝ.

Черните ѝ ботуши бяха лъснати до блясък. С една ръка държеше юздите, а в другата — малък камшик. Естествено яздеше странично.

— Тази млада дама ли е чуждестранната принцеса? — чу се плътен женски глас, отекнал в утринния въздух.

— Предполагам, че е тя — отговори друга жена.

Джеймс леко се наведе напред и отвърна на предизвикателните погледи на двете едри дами, чиито гласове се чуваха дори от значително разстояние.

Едната от тях погледна през лорнета си.

— Кой, за бога, е джентълменът с нея? — Без да си поеме дъх, тя добави още един въпрос: — Известен ли е?

— Мисля, че не.

— И той ли е чужденец?

— Навярно.

— Жалко. — Едрият ѝ бюст се придвижи нагоре и надолу под множеството гердани от сиви перли. — Красив е, дявол да го вземе!

Джеймс изпита гняв. Усети, че един мускул на лицето му затрептя.

— Винаги ли е така?

Сесил извърна глава към него.

— Как?

— Винаги ли хората наблюдават всяко твое движение, дори и най-незначителното, всяка усмивка или мрачен поглед? Винаги ли зяпачите се опитват да подслушват личните ти разговори? — попита той, силно раздразнен.

Сесил видя позната двойка, която премина от другата страна на пясъчната пътека.

— Херцогът и херцогинята на Харткъп — осведоми го тя, след като се разминаха. — Запознаха ме с тях снощи на приема, организиран от Нейно Величество.

Джеймс не прояви интерес към херцога и херцогинята на Харткъп.

— Не отговори на въпроса ми.

Сесил леко смръщи красивите си вежди.

— Би ли го повторил, ако обичаш?

Той сви крайчеца на устните си в иронична усмивка.

— Винаги ли е така?

Тя сведе поглед.

— Имаш предвид спонтанния интерес?

Какво друго би могъл да има предвид, когато всички хора в парка ги наблюдаваха?

— Да.

Сесил овлажни устни с върха на езика си и плахо произнесе:

— Боя се, че винаги е така.

Той стисна по-здраво юздите и мускулите на бедрата му се стегнаха, но наетият кон сякаш не усети промяната. Ако яздеше Амристар, жребецът веднага би доловил напрежението на господаря си.

Джеймс се досети, че трябва да сниши глас.

— Това е непоносимо — процеди той през зъби. — Как издържаш?

Сесил направи безуспешен опит да се усмихне.

— Трябва да търпя. Нямам избор.

Джеймс предпочиташе да вярва, че човек винаги има избор.

— А ако имаше?

Тя изправи гръб.

— Понякога се чудя какъв ли щеше да бъде животът ми, ако не бях принцеса. Общественото внимание е нещо, към което никога не съм се стремела.

— Би ли се чувствала доволна без него?

— Да, бих могла да се чувствам доволна и без всичко това — решително каза Сесил и плъзна бегъл поглед по пътеката за езда, езерото с патици отвъд нея, парка и множеството утринни посетители. — Наистина всичко. — Леко разтърси рамене. — Но се опитвам да не мисля за подобни неща.

Джеймс бе озадачен.

— Защо?

— Боя се, че са неосъществими и мисълта за тях ме изпълва с негодувание и малко ме натъжава. — Сесил примигна бързо. — Сега се усмихнете, лорд Грейстоун, или всички ще се мъчат да отгатнат какво съм казала, та съм ви накарала да се намръщите така.

Джеймс направи усилие да промени изражението си.

— Трябва да се постарая повече — упрекна го тя. — С тази усмивка няма да заблудиш никого.

Джеймс оголи зъби. След това тихо се засмя.

— Сега дори двете ти сенки ще повярват, че разговорът ни е весел и шеговит — каза той и погледна към граф Дюпри и лейди Ан Фарадей, които яздеха на дискретно разстояние зад тях.

— Те не са мои сенки. Лейди Ан е най-добрата ми приятелка и придворна дама. От пет години насам ме придружава навсякъде.

— Не беше с теб в градината.

— Почти навсякъде е с мен, а ти вече знаеш защо дойдох в градината сама.

Наистина знаеше.

— За да потърсиш спокойствие и уединение.

Тя леко вирна нежния си нос.

— Това бе първия път.

— А втория?

Дамата отвърна с учудваща прямота:

— Дойдох, за да се срещна с теб. За да те помоля за помощ.

Джеймс не може да се сдържи да не добави:

— И за една целувка.

Внезапно страните ѝ пламнаха.

— Моля те, говори по-тихо. Иначе някой сигурно ще чуе.

— В Девън нямаме този проблем.

Сесил го погледна изпитателно за миг.

— Какъв проблем?

— С подслушването.

Последва издайническа въздишка:

— Ах...

— Не се налага да надничаме зад всеки камък, дърво или храст, преди да заговорим. Всъщност дори има места, където човек може да язди повече от пет мили, без да срещне жива душа — каза той.

Схвана дълбокия смисъл на думите му.

— Навярно често сте яздили сам, милорд.

— Безброй пъти.

— Нощем ли?

Как се бе досетила?

— Да, понякога излизам и нощем. По-скоро на разсъмване, разбира се. Притежавам конюшня с първокласни коне, подходящи и за мъже, и за дами. Моят собствен кон е истински красавец. Казва се Амристар.

— Амристар — повтори Сесил. — Няма съмнение, че си го нарекъл така в чест на свещения град на сикхите.

Джеймс кимна. Дамата го смайваше. Откъде бе разбрала?

— Именно.

— Знаеш ли, прочетох доста за твоята Индия и твоя Девън. Съвсем не бе „неговата“ Индия. Дори Девън не бе изцяло негов. Сесил добави:

— Струва ми се, че Девън е забележително място.

— Така е.

Тя леко го закачи:

— Както и твоето имение Грейстоун Аби, ако съм запомнила правилно.

— Това е името — потвърди той. — Девън е област, която не може да се сравни с никоя друга на Британските острови. А Грейстоун Аби е сърцето и душата на Девън.

Придружителката му прояви искрен интерес:

— Уединено имение ли е?

— Почти.

Само след миг тя зададе нов въпрос:

— Има ли градини?

Джеймс внезапно почувства как топлите слънчеви лъчи докоснаха лицето му и се усмихна. Усети, че гласът му прозвуча различно:

— Казват, че земите на Грейстоун Аби са най-красивите в цяла Англия. Има вековни гори, голямо езеро и множество градини с най-различни цветя. Моята снаха обожаваше розовата градина, наречена Будоарът на господарката.

— Будоарът на господарката — повтори Сесил тихо. — Красиво име.

Пояздиха още минута-две, наслаждавайки се на прекрасната пролетна утрин, без да обръщат внимание на любопитните погледи и непрестанния шепот, който ги съпътстваше.

Джеймс изпита желание да ѝ разкаже повече за своя роден дом.

— Грейстоун Аби притежава богата библиотека, както и голяма колекция от картини и други произведения на изкуството, събрани от всички краища на Британската империя. В имението има великолепен средновековен параклис. Всъщност моята племенница Алиса се омъжи през юли за Майлс Сейнт Алдфорд, маркиз Корк, именно в този параклис. Там се намират и останките на едно от най-старите

укрепления и дори се говори, че си имаме два призрака, въпреки че от миналото лято не са се появявали.

Ясните ѝ очи срещнаха погледа му и тя повтори едно свое желание:

— Бих искала да можех да посетя това ваше имение Грейстоун Аби, милорд.

Той внезапно се смути.

— Може би когато тази история приключи.

— Може би.

Джеймс отново погледна назад.

— Граф Дюпри също ли те придружава навсякъде?

Сесил заговори припряно:

— Почти винаги. Някога графът бе съветник на баща ми. Когато пораснах и се нуждаех от напътствия, той стана мой личен помощник. Граф Дюпри е служил вярно на фамилията Жирарде цял живот. Всъщност, мисля, че е посветил живота си на нас — мен и брат ми.

Джеймс забеляза, че граф Дюпри и лейди Ан почти ги настигнаха по пътеката. Пришпори коня си и Сесил го последва.

— Сега разбирам защо наричаш анонимността благословена — отбеляза той. — Никога ли не можеш да бъдеш сама и да правиш каквото желаеш?

— Само когато спя.

— Успя ли да поспиш?

Сесил въздъхна:

— Малко. — Погледна крадешком към него и бързо се обърна напред. — А ти? Поспа ли?

— Малко.

Тя умело смени темата:

— Наистина мисля, че това е най-приятната утрин, откакто пристигнах в Лондон преди две седмици.

Джеймс разбра, че Сесил е придобила инстинкт да усеща кога има опасност да ги чуят. Той се включи в играта:

— Не всички пролетни дни тук са мрачни и дъждовни, Ваше Сияйно Височество.

— Естествено се радвам да чуя това.

Той я закачи:

— Да разбирам ли, че в Сейнт Саймън времето винаги е прекрасно?

— Почти през цялата година — отвърна тя с учтива усмивка.

Щом ездачът премина покрай тях и отново бяха донякъде насаме, Джеймс реши, че няма смисъл да избягва темата, която трябваше да обсъдят тук.

— Относно нашия проблем, мадам.

— Нашият проблем ли, сър?

— Трябва да измислим логично обяснение за срещите си, за да можем да планираме връщането на липсващите... неща.

Почти винаги дискретността бе най-разумната политика.

Сесил намери най-простия израз:

— Необходимо ни е оправдание за нашите срещи.

Той не би го изрекъл толкова прямо, но именно това бе проблемът.

— Изправени сме пред дилема. Не можем повече да рискуваме да се срещаме в градината. Нужен ни е приемлив за обществото повод да се виждаме често, без да будим подозрение.

— Особено от страна на чичо ми.

— Особено от страна на принц Родолф. — Джеймс погледна към нея за миг. — Надявам се, че няма да ви засегна, мадам, но се налага да ви задам няколко лични въпроса.

Изражението на Сесил му подсказа, че не е обидчива.

— Можеш да ми задаваш каквито въпроси искаш.

Джеймс въздъхна дълбоко.

— Вярно ли е, че в момента няма джентълмен, който да се радва на твоето внимание?

— Така е.

Отговорът го озадачи. Принцесата имаше възможност да избира между аристократи от много държави.

— Но сигурно си била ухажвана от принцове, херцози и други мъже с благороднически титли.

— Била съм.

— Била?

Джеймс бе изненадан от горчивината в тона ѝ.

— Мисля, че както казвате вие, англичаните, бях считана за невероятно добра партия, но докато родителите ми бяха живи.

— А след смъртта им, разбира се, си била в траур. — Джеймс трябваше да се досети.

— Трагедията с родителите ми не бе единствената причина да отпратя всички кандидати за ръката ми — решително каза тя и леко се наведе напред. — Засега нямам никакво намерение да се омъжвам.

Джеймс бе поразен. Едва след минута се съвзе.

— Нямах намерение да се омъжваш?

Тя отвърна троснато:

— Никога.

Последва кратка напрегната пауза.

— Нима нямах желание да свържеш живота си с някого?

— Нямам.

В съзнанието на Джеймс Грей се бе зародила една идея. Той започна да размишлява на глас, но едва след като се убеди, че единствено Сесил Жирарде чува думите му.

— Тогава остава само проблемът как да издирим и върнем липсващите предмети без знанието на принц Родолф.

— Това е най-съществената част.

— Имам идея.

Тя погледна бързо към него.

— Каква?

Умът му работеше трескаво.

— Обещай, че ще ме изслушаш внимателно, преди да отговориш.

— Обещавам.

Джеймс рязко свали шапката си и прокара пръсти през косите на тила си. Сесил се усмихна.

— Какво има? — попита той.

— Винаги когато си притеснен, правиш това.

— Не съм притеснен. — Хрумна му още една мисъл. — Какво правя винаги когато съм притеснен?

— Заравяш пръсти в меките коси на тила си.

Той усети, че очите му се премрежиха.

— Наистина ли косите на тила ми са меки?

— Като коприна — отвърна тя и леко се смути.

Джеймс се покашля. Не биваше да се разсейва.

— Както казах, мадам, имам идея.

— Мисля, че вече и двамата знаем това. Но не си споделил с мен каква е.

Джеймс въздъхна тежко и каза:

— Не се сещам за никакво друго обяснение, Сесил.

— Джеймс...

— Лежах буден с часове и се опитвах да измисля някакво решение, но нищо не ми хрумна.

— Джеймс...

— Когато постигнем целта си и вече не е нужно да се преструваме, ще намерим начин официално да ми откажеш.

— Какво се опитваш да кажеш?

Той най-сетне събра смелост и го изрече:

— Ще ви ухажвам, мадам.

Сесил внезапно настръхна.

— Извинете, сър?

— Ще се престоря, че съм твой обожател. Ще те каня в своята карета. Ще танцуваме заедно на всеки бал. Ще седим един до друг на закуски, обеда и вечери. Ще се разхождаме из парковете. Ще посещаваме концерти, художествени галерии и разпродажби на книги на Черинг Крос Роуд. Ще ти изпращам цветя и различни подаръци. Накратко, ще те преследвам непрекъснато.

Сесил отвори широко очи, но не промълви нито дума.

Джеймс продължи:

— Така едновременно ще постигнем две неща. Ще имаме обяснение за срещите си и ще мога да те закрилям.

— Нима наистина смяташ, че съм в опасност?

— Самата го каза.

— Прав си — призна тя.

— Съгласна ли си с моя план?

— А имам ли друг избор? — попита Сесил по-скоро себе си, отколкото него. След това решително вдигна глава. — Съгласна съм.

— И двамата сме нетърпеливи да се впуснем в това разследване, но първо трябва да наведем противника на погрешна следа. — Той добави няколко думи за обяснение: — Това е термин, използван при лов на лисици.

— Какво предлагаш да направим?

Джеймс затаи дъх и едва успя да промълви:

— През следващите две седмици ще започна да те ухажвам.
— Това ли е всичко?
— Да.
— Кралицата би го одобрила.
— Откъде знаеш?
— Тя е много привързана към теб и семейството ти. Сама ми довери, че те смята за един от най-достойните мъже в цялото кралство.
Джеймс се смути.
— Нейно Величество преувеличава.
— Не мисля, че е така. Просто разпознава добрите хора.
Той бързо смени темата:
— Щом всичко това приключи благополучно, ти естествено ще се върнеш в Сейнт Саймън с изчезналите предмети. Това ще бъде най-подходящият момент да ме отхвърлиш.
Сесил настоя:
— Ще приема партньорството, но само при едно условие, Грейстоун.
— Да, мадам?
— Аз нося отговорността за това начинание. Залогът е бъдещето на моята страна и народ, както и престолът на брат ми. Ще изпълня своя дълг. Няма да ти позволя да се правиш на герой и да ме държиш настрана. Трябва да бъдем наясно от самото начало.
Той прекрасно разбираше... което не означаваше, че е съгласен.
— Разбирам.
— Значи имам думата ти.
Джеймс се поколеба и каза с неохота:
— Имаш думата ми.
— Кога ще започнеш с ухажването?
— Мисля, че тази разходка в Хайд Парк е началото.
— Прав си.
— Каня те на чай утре следобед. Може да вечеряме заедно в понеделник.
— Много бих искала да посетя изложението на книги на Черинг Крос Роуд.
— Ако времето е хубаво, ще го разгледаме във вторник. — Джеймс се замисли за миг. — Мисля, че трябва да накарам Гудинаф да

състави график, за да може всеки от нас да знае какви ангажименти има другият.

— Чудесна идея — съгласи се Сесил.

— Бих искал някой следобед да те заведе в Британския музей.

Там има прекрасни неща, които желая да ти покажа.

— Ще го очаквам с нетърпение.

Джеймс потърка брадичката си.

— Би могла да ме удостоиш с благосклонен поглед.

— Кога?

— Сега.

Сесил му се усмихна чаровно точно в мига, когато слънцето отново се показва иззад облаците. Денят изведнъж стана светъл и приятен и свежият въздух се изпълни с аромат на цветя.

Джеймс отвърна на усмивката ѝ.

Изглежда, принцесата на Сейнт Саймън бе невероятно добра актриса. Вече го гледаше така, сякаш бе започнала да се влюбва.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Голи безглави жени“, неволно си помисли Сесил, когато видя известните гръцки мраморни статуи.

Нямаше намерение да се подиграва с ценните експонати в Британския музей. Всъщност колекцията от статуи на жени, които някога бяха красили Партенона в Атина, бе великолепна, а и телата им бяха загърнати с мраморни тоги.

Но Сесил се бе нагледала на скулптури и фрески с най-различна големина и история, археологически чудеса, безценни произведения на древни и съвременни майстори, крепости, дворци и дори паркове.

Вече цели три седмици Джеймс Грей изпълняваше съвършено ролята на ухажор.

Той бе внимателен, загрижен, галантен, мъдър и нежен. Бе отзивчив, приятен събеседник и невероятно учтив кавалер. Никога не бе направил опит да я целуне или дори да я докосне, освен когато ѝ подаваше ръка, за да пресекат улицата, когато танцуваха и когато слизаха от каретата.

Всичко това бе изненадващо, озадачаващо и непоносимо.

Уредникът продължи с монотонен глас:

— А това е Розетският камък, Ваше Сияйно Височество.

Сесил отвърна изключително учтиво:

— Този, по който френският изследовател Шамполион е съставил принципа за разчитане на египетските йероглифи. В резултат на усърдния му труд, продължил няколко десетилетия, древните тайни на изчезналата цивилизация най-сетне били разгадани.

Джентълменът ѝ направи комплимент:

— Нейно Сияйно Височество има завидни познания по история.

— Моите родители — тоест покойните ми родители — смятаха, че за една дама е също толкова важно да бъде образована, колкото и за един джентълмен — отговори тя.

— Забележително — възкликна уредникът и намести очилата си.

— Да, родителите ми бяха забележителни хора — каза тя.

Сесил забеляза, че по ръкава на палтото, което бе наметнал набързо, когато му ги бяха представили, е полепнал сив прах.

Сега и върху лицето му се появи сивкаво петно.

— Сигурен съм, че Нейно Сияйно Височество ще се съгласи с мен, че вече отнехме доста от ценното ви време, сър — намеси се Джеймс. — Сега с удоволствие бихме се разхождали из музея сами.

Интелигентният джентълмен се поклони и се отправи към изхода на внушителната изложбена зала, чийто таван се издигаше почти на петнадесет метра над главите им.

— Да. Естествено. Разбира се, че можете да разглеждате колкото искате.

Сесил заговори от свое име и от името на придружителите си, които този следобед бяха неизменните ѝ спътници — лейди Ан, граф Дюпри и Джеймс.

— Благодарни сме, че бяхте така любезен, сър.

Джеймс насочи вниманието ѝ към една витрина в съседното помещение.

— Мисля, че бихте се радвали да видите Портландската ваза, Ваше Сияйно Височество. Предполага се, че е изработена в Италия около новата ера.

— Прекрасна е — възкликна Сесил, докато разглеждаше внимателно вазата от синьо и бяло стъкло, изкусно гравирана с традиционни митологически символи. Обиколи експоната. — Удивително е, че се е запазила почти две хилядолетия.

— Имало е опасност да бъде унищожена — каза Джеймс. — През 1845 година вазата е била счупена от някакъв разгневен посетител на музея. Възстановена е от над двеста парчета.

Изминаха няколко крачки, оставяйки лейди Ан и графа до забележителната ваза.

— Джеймс, време е да поговорим — прошепна тя.

— Струва ми се, че през последните три седмици правим само това — промълви той.

Сесил хвърли многозначителен поглед към него.

— Нямам предвид подобни разговори.

— Нито пък аз — каза той с едва забележима усмивка.

— Трябва да направим следващата стъпка.

— Съгласен съм.

— Трябва да съставим план.
— Отново сме на едно мнение.
— Време е да действаме.
— Точно така.

— Щом сме съгласни по въпроса, какво предлагаш да предприемем?

Джеймс, който вече се бе отправил към съседното помещение, се спря и застана с лице към нея.

— Да разгледаме древноримските експонати.

Тя не прие това за шега.

— Знаеш, че имам предвид друго.

— Знам. — Той се приближи. — Смятам, че е време най-сетне да ми опишеш по-подробно трите липсващи предмета.

Разбира се, Джеймс бе прав. Трябваше да започнат именно с това.

— Ще започна от короната — предпазливо каза Сесил. — Представлява малък златен кръг. Горната ивица е гладка и завършва с остра издатина отпред. В средата има огромна продълговата перла, обградена със ситни диаманти без особена стойност, нешлифовани рубини и множество аметисти и тюркоази.

— Каква е приблизителната ѝ големина?

Тя смръщи вежди.

— Колкото човешка глава, разбира се.

Джеймс тихо се засмя:

— Така и предполагам. Колко тежи?

Момичето присви устни.

— Навярно около петнадесет-шестнадесет унции.

Той спря и огледа две мраморни статуи на хрътки, открити край Рим. Бяха част от внушителна колекция, дарена през осемнадесети век от любителя Чарлз Таунпи, както бе отбелязано на табелата върху платформата.

— Значи търся средно голяма корона, която би могла да бъде скрита почти навсякъде — промърмори Джеймс по-скоро на себе си, отколкото на нея.

Сесил поклати глава и го поправи:

— Ние търсим средно голяма корона.

— Права си.

Тя продължи:

— Изчезналият скиптер е от слонова кост и злато. Много прилича на бастун, но е по-дълъг. Дръжката е украсена с голям полускъпоценен камък и бял гълъб от слонова кост.

— Уникално.

— Така е.

Сесил извади от черната кадифена торбичка на колана си ленена кърпичка с дантели по края и изтри прахта от ръкава на роклята си.

Джеймс я насърчи да продължи:

— А свещеният потир?

— Това е златна ритуална чаша, висока около двадесет сантиметра — каза тя. — Долната ѝ част има формата на мида. Столчето представлява пластина, усукана три пъти. Върху самата чаша е гравиран фамилният герб на династията Жирарде: гълъб с меч в ноктите на единия крак и маслинова клонка в другия.

— Символите на войната и мира.

Тя кимна.

— И трите изчезнали предмета са уникални — каза Джеймс.

Принцесата отново поклати глава.

Минаха покрай няколко зали, без да влизат. Едва след две-три минути Джеймс отбеляза:

— Защо е толкова важно тези предмети да бъдат налице, за да се осъществи коронацията на брат ти? — Той махна с ръка. — Разбирам, че такава е традицията в Сейнт Саймън, но наказанието е прекалено сурово.

Сесил прибра кърпичката. Опита се да обясни:

— Съществува поверие, че ако бъдещият монарх на Сейнт Саймън не успее да опази тези три предмета, той не би могъл да защитава своята страна и поданици.

Джеймс завъртя глава.

— Ясно. Но все пак не разбирам.

— Същото може да се каже и за традициите на много други държави — отбеляза тя. — Може би затова са традиции, независимо дали са английски, индийски или на Сейнт Саймън.

— Напълно разбрах намека — отстъпи той.

— А сега накъде? — попита Сесил.

Придружителят ѝ бе разтревожен.

— Не знам — отвърна той със закъснение.

Този път Сесил бе задала въпроса си буквално.

— По десния коридор ли да тръгнем или по левия?

Джеймс вдигна глава и се огледа.

— Да разгледаме ли още римски антики или предпочиташ египетските?

Всъщност тя смяташе, че това не бе от значение за разговора им. Но все пак трябваше да направи избор. Сесил каза:

— Египетските.

— Тогава — насам.

Спряха се пред две черни статуи на фараона Аменофис Трети.

— Представяш ли си каква дързост, наглост, безочливост и абсолютна низост е това? — гневно каза Сесил.

Джеймс я изгледа с недоумение.

— Извинете, мадам?

— Виж. — Тя посочи някакво петно. — Тук, зад лявата пета на по-голямата статуя.

Джеймс погледна натам.

Ясно се виждаше едно име, издълбано в черния гранит. Сесил го прочете на глас:

— Белцони. — Не можеше да скрие презрението си. — Дръзнал е да се нарече археолог. Този човек е бил разбойник. Знаеш ли с какво си е изкарвал прехраната Белцони, преди да започне да копае в Египет?

Джеймс призна, че не знае.

— Показвал е мускулите си по лондонските панаири.

Преди да продължи да му разказва за прегрешенията на италианския дарител на антики, в помещението се втурна уредникът с изкривени очила и яка и извика с треперещ глас:

— Лорд Грейстоун, слава богу, че ви открих.

Джеймс веднага насочи вниманието си към дребничкия джентълмен:

— Какво има, сър?

— Злополука. — Той намести очилата си. — Стана злополука.

— Къде?

— В римската секция.

— Пострадал ли е някой?

— Не знам. Не знам. — Уредникът преплете пръстите на ръцете си и отново ги освободи. — Моля ви, побързайте, милорд.

Джеймс се обърна към нея:

— Най-добре е да останете тук, Ваше Сияйно Височество, докато видя какво се е случило. Веднага ще изпратя при вас лейди Ан и граф Дюпри.

— Ще почакам тук.

При тези обстоятелства това й се стори най-разумното решение.

— Трябва да дойдете веднага, лорд Грейстоун — настоя уредникът и почти задърпа Джеймс за ръкава.

Джеймс извърна глава назад, като че ли не желаше да я оставя сама в египетската галерия. Последните му думи бяха:

— Ще се върна колкото е възможно по-скоро.

Сесил нямаше нищо против да остане сама за няколко минути. Уединението бе нещо, което рядко можеше да си позволи. През последните три седмици бе дори по-трудно. Защото бе открила — всъщност още при първата им среща бе разбрала — че Джеймс Грей е човек, който държи на думата си. Беше се зарекъл да я следва навсякъде и правеше точно това.

Джеймс Грей, който държеше на думата си.

Джеймс Грей, свършеният джентълмен.

Джеймс Грей, страстният любовник.

За стотен път от три седмици насам Сесил се замисли за онази нощ в павилиона. Защо се бе държала по такъв срамен начин? Защо бе позволила на Джеймс тези волности? Защо не го бе спряла?

Причината бе ясна: тя не бе искала да го спре, което означаваше, че този мъж е опасен. Бе събудил у нея някакво чувствено желание, нещо неудържимо, прекрасно и волно.

Но то я караше да изпитва страх.

Целувките му, ласките на ръцете му и допирът на устните му до гърдите й бяха я изпълнили с наслада. Всъщност тя желаше тази чувствена игра да продължи.

Сесил бе смаяна от истината.

Какво ли си бе помислил за нея?

Знаеше отговора. Явно Джеймс също бе осъзнал грешката си и се упрекуваше. От онази нощ не я бе докосвал.

От сега нататък трябваше да бъде нащрек. Очевидно твърде лесно се поддаваше на изкушаващия чар на графа. Бе постъпила лекомислено. Джеймс Грей и неговите целувки я бяха обезоръжили.

Сесил въздъхна. Жалко бе, че никога не беше срещала мъж, който да я привлича така силно.

Вдигна глава, внезапно осъзнала, че не е последвала съвета на Джеймс и е отклонила вниманието си.

Беше се отдала на мечти и бе тръгнала из залите. Сега се намираше в помещение, в което не бе влизала по-рано.

Къде беше влязла?

Сесил се огледа. Бе сигурна, че досега не бе минавала оттук. Нищо не ѝ бе познато. Беше се загубила. Това бе нелепо.

Изправи гръб и леко вдигна глава. Не можеше да се загуби. Имаше отлично чувство за ориентация. Просто трябваше да се върне назад и щеше отново да достигне до египетската галерия.

Но не успя да открие обратния път. Навлизаше все по-навътре в лабиринта от изложбени зали, галерии и прашни складове, пълни с масивни мраморни статуи. Между тях забеляза една глава на Буда. Заобиколи бронзов кон в естествена големина, рицарски доспехи и струпани каменни блокове от гръцки храм, очакващ да бъде възстановен. Отново нямаше изглед да успее.

Сесил застина.

Дали наистина бе чула нещо? Нечии стъпки зад себе си?

— Джеймс, ти ли си? Търсиш ли ме? Не ми се карай, че не останах там — извика тя и се смути.

Не получи отговор.

Не чу нито звук.

Преди Сесил да успее да се обърне, някой грубо я блъсна. Тя залитна към каменната стена и удари десния си лакът в един остър ръб. Внезапно плувна в пот. Силна болка прониза ръката ѝ. За миг се запита дали нямаше счупена кост.

Преди да се възстанови от първия удар, усети нов, още по-груб, между плещите.

Стената пред нея се раздвижи. Отвори се.

Тя се строполи в някаква камера. След това стената се затвори зад нея.

Сесил потърси слепешком дръжка, лост или какъвто и да е начин да се измъкне. Заудря с лявата си ръка; в дясната все още чувстваше непоносима болка. Хвърли се с все сила към стената, но тя не помръдна.

Във въздуха се долавяше слаб неприятен мирис. Опита се да не обръща внимание на пукането под краката си. Отстрани нещо, което взе за паяжина.

Най-сетне извика:

— Хей! — Гласът ѝ отекна в тишината.

Извика по-силно:

— Има ли някой тук? Бихте ли ми помогнали? Аз съм зад стената.

Гробна тишина.

В душата на Сесил се промъкна смътно чувство на ужас. Може би нямаше изход. Около нея бе пълен мрак. Всичко тънеше в мрак.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Къде, за бога, бе изчезнала?

Защо не бе останала в египетската галерия, както ѝ бе казал? На строгото лице на Джеймс се появи закачлива усмивка. Защото една жена не търпеше да ѝ заповядват, особено ако бе упорита и решителна като Сесил Жирарде. Тя бе дама, която твърдо отстоява своето мнение.

Джеймс се върна до мястото, от което бяха наблюдавали Портландската ваза, и се отправи през поредицата коридори и изложбени зали към египетската секция.

Никъде не успя да открие Сесил.

Вдигна ръка, прокара пръсти през кичурите на тила си. Как ги бе нарекла Сесил? Меки като коприна? И промърмори на себе си:

— По дяволите!

Къде е тя?

Бе притеснен, но нямаше намерение да вдига тревога, с което би накарал граф Дюпри, лейди Ан Фарадей и всички служители от музея веднага да дотичат. Навярно щяха да открият принцесата, седнала някъде, спокойно да се наслаждава на кратките мигове на уединение. Те наистина бяха малко в живота ѝ.

В такъв момент трябваше да се действа дискретно. Тихо и старателно сам щеше да потърси Сесил. Щеше да повика останалите само в краен случай.

Безспорно вината за това положение бе изцяло негова. Той я бе оставил и бе хукнал след обезумелия уредник, а причината се бе оказала просто една паднала статуя.

Естествено статуята бе имала значителна археологическа стойност, а се бе превърнала в хиляди парчета, разпилени по пода на музея.

Уредникът бе изтрил цял порой сълзи от прашните си бузи. Джеймс бе помолил за извинение и се бе върнал при Сесил... по-скоро там, където бе очаквал да открие Сесил.

Лицето на Грейстоун доби напрегнат израз.

— Точно тук стоеше, когато я оставих — промърмори той. — Къде би могла да отиде?

Навярно неговата компания бе омръзнала на дамата. Все пак през последните три седмици бяха прекарвали заедно почти всеки час на деня. Примамката бе подействала съвършено. Противникът бе заблуден. Наистина цялото английско общество вярваше, че граф Грейстоун ухажва Нейно Сияйно Височество, принцесата на Сейнт Саймън.

Всички гадаеха как щяха да се развият събитията.

Слухът се бе разнесъл от Мейфеър до Парк Лейн и дори бе достигнал до Бъкингамския дворец. Джеймс бе узнал от най-сигурния източник — от своя камериер и личен детектив Гудинаф — че навярно скоро щеше да бъде обявен годежът между граф Грейстоун и принцесата.

Джеймс изруга тихо.

Може би се бе опитал да постигне твърде много неща наведнъж. Ако не внимаваше, със сигурност щеше да допусне сериозна грешка. Надяваше се само да не причини болка на принцесата... или на самия себе си.

Вече бе сгрешил. Не биваше допълнително да усложнява вече достатъчно сложното положение. Не биваше да си позволява волности с принцесата в онази нощ. Той носеше по-голяма вина. Бе светски човек, а тя бе невинно създание. От него зависеше да овладее опасното положение.

Неговото завидно самообладание.

Какъв фарс!

Истината бе, че нощ след нощ, докато лежеше буден, Джеймс чувстваше възбуда само при спомена за допира на устните ѝ до неговите и за извивките на тялото, притиснато към него.

Дори сега усети възбуда.

В съзнанието на Джеймс внезапно се прокрадна една мисъл. Ако дамата знаеше за физическото си въздействие върху него? Може би бе доловила възбудата му и дори мисълта за това я отблъскваше. Джеймс стигна до извода, че неговата отговорност бе по-голяма. Сесил бе невинна жертва. Ако ѝ се случи нещо, то би тежало на неговата съвест.

Изведнъж сърцето на Грейстоун започна да бие учестено, но съзнанието му бе ясно. Сетивата му бяха изострени до крайност. Така се чувстваше винаги, когато бе изправен пред лицето на опасността.

Дали наистина съществуваше опасност?

Джеймс не бе сигурен. Предполагаше, че има известна вероятност изчезването ѝ да е свързано по някакъв начин с мисията, която бе предприела. Каквото и да бе, той щеше да разкрие тази загадка на всяка цена.

Ако от красивата глава на Сесил паднеше дори един косъм, той щеше да накара виновния да си плати... при това скъпо.

Джеймс знаеше какво трябва да направи. Трябваше да намери принцесата и да ѝ се извини за лекомислената си постъпка в павилиона. Да я успокои и може би да я целуне, за да ѝ вдъхне увереност. След това трябваше да придружи дамата до нейния антураж. Но преди всичко трябваше да се държи като истински джентълмен.

Той закрачи по дълъг пуст коридор, надничайки в изложбените зали, галериите с творби на изкуството и складовете, пълни с купища малки и големи предмети.

Джеймс извика:

— Ваше Сияйно Височество, тук ли сте?

Не получи отговор.

Нито звук.

Прекося друг коридор, огледа помещенията от двете страни, но отново безрезултатно. Жената сякаш се бе изпарила.

Джеймс застана в средата на последния коридор с широко разтворени крака и ръце, свити в юмруци, загледан в топящата се следобедна светлина.

Къде, по дяволите, бе тя?

Дори за миг не му хрумна, че Сесил Жирарде може би се шегува с него. Това не бе в стила ѝ. Но след като изминаха още десет минути, а той все още не бе открил и следа от дамата, истински се разтревожи. Неговите остри инстинкти, на които бе разчитал толкова години, му подсказваха, че тя не бе просто изчезнала. Може би дори животът ѝ бе застрашен.

Бе обзет от напрежение. Сви по страничен коридор, през който не бяха минавали. Спря се, вдигна глава и се заслуша.

Туп. Туп. Туп.

Джеймс отново напрегна слуха си, но бе съвсем тихо. Дали наистина бе чул ритмично повтарящия се тъп звук, или просто така му се бе сторило?

Навлече в широк склад, пълен с най-различни предмети. Видя купчина камъни, които вероятно бяха останки от гръцки храм. До тях се издигаше огромна глава на Буда. Забеляза очукани доспехи на рицар и странна каменна стена точно пред себе си. Там!

Отново чу тъпия звук, този път по-силно.

— Сесил? За бога, Сесил, ти ли си?

В отговор чу едва доловим вик:

— Джеймс!

Тя бе зад каменната стена. Трябваше да има начин да влезе. Но той не успя да открие какъв, след като внимателно огледа помещението. Обикновено в такъв случай трябваше да се търси скрит механизъм, който задвижваше невидима врата.

— Отдръпни се назад! — извика Джеймс, като се надяваше тя да го чуе. След това опря рамо на стената и я блъсна с все сила.

Безполезно.

Опита още няколко пъти на различни места, но отново без успех.

В израз на искреното си отчаяние Джеймс вдигна юмрук и го стовари по проклетата стена. Тя леко се плъзна встрани.

Зад каменната фасада се криеше тясна и съвсем тъмна камера. В нея едва можеше да се побере един човек.

— Сесил.

— Джеймс.

— Мили боже! — извика той, когато дамата падна в ръцете му.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След няколко секунди, когато Сесил отвори очи, Джеймс бе надвесен над нея с уплашено изражение. Беше я вдигнал на ръце, а главата ѝ бе отпусната на рамото му.

Цветът на очите му бе почти тъмносив. В тях проблесна гняв.

— Как, по дяволите, се озова тук?

И в гласа му се долавяше гняв.

— Къде?

— Зад тази... — рязко протегна ръка към камерата — ... стена.

Сесил вдигна ръката, в която чувстваше болка, и изтри внезапно бликналите сълзи.

— Какъв е този килер?

Джеймс извади от джоба си чиста ленена кърпичка и внимателно попи влагата от лицето ѝ.

— Прилича на стара монашеска килия.

Сесил извърна глава към малката тъмна камера, в която бе попаднала, и потръпна. Запита се колко дълго бе стояла затворена в това тясно помещение. Бе загубила представа за времето.

Джеймс нетърпеливо търсеше отговори.

— Готова ли си да ми разкажеш какво се случи?

Въпреки усилията си да изглежда спокойна, гласът на Сесил прозвуча тихо и колебливо:

— Спомням си, че се бях унесла в... мечти. — За нищо на света не би признала на джентълмена, че тези мечти бяха свързани с него. — В един миг осъзнах, че съм се отдалечила от мястото, където ме остави.

Той я изгледа строго.

— Продължавай.

Тя овлажни устни.

— Опитах се да се върна, но не можах да се ориентирам. — Погледна Джеймс и плахо се усмихна. — Обикновено имам безпогрешен усет.

Той почти бе обзет от гняв.

— Явно този следобед усетът ти е изневерил.

— Прав си — призна тя. — Не зная как се озовах тук. Разглеждах...

— И внезапно си се блъснала в стената и си попаднала в килера — довърши Джеймс вместо нея.

— Не беше точно така.

— А как беше?

Тя отвори уста, но не се осмели да заговори.

Сесил се опита да събере мислите си. Въпреки всичко, чувстваше се невероятно бодра. Дали бе резултат от случилото се? Или защото все още беше в прегръдката на Джеймс?

— Можете да ме пуснете, сър. В състояние съм да стоя на краката си.

— Както желаете, мадам.

Тя стъпи на земята, изтупа полата си и изправи гръб. Джеймс отново я подкани:

— Щеше да ми разкажеш какво се случи.

— Разглеждах склада и тази стена привлече вниманието ми. Стори ми се, че чух стъпки. Извиках твоето име, защото помислих, че най-сетне си успял да ме откриеш, и тъкмо щях да се обърна, когато някой ме блъсна.

Грейстоун я погледна загрижено.

— Някой те е блъснал?

Сесил кимна:

— Той сложи ръцете си на гърба ми и ме тласна напред. Точно тогава политнах към каменната стена. Не зная как тя се раздвижи и паднах вътре. Преди да осъзная какво става, стената се затвори зад мен.

Джеймс каза гневно:

— Значи не е било случайно.

— Не беше — увери го тя.

Красивото му лице доби мрачен израз. Думите му прозвучаха отсечено:

— Видя ли лицето ма нападателя?

— Не, през цялото време беше зад мен. Не можах да видя никого.

Той присви тъмните си очи, чиито ириси сега изглеждаха почти черни.

— Как разбра, че е мъж?

Въпросът накара Сесил да се замисли.

— По ръката, която докосна гърба ми. Стори ми се твърде голяма и силна, за да бъде на жена.

— Чу ли гласа му?

— Не. Не каза нито дума.

Сесил залитна.

Изведнъж Джеймс се разтревожи.

— Нарани ли се?

— Ударих си лакътя в ръба на един камък — каза тя припряно.
— Извини ме, че те притеснявам, но ми се струва, че ще припадна от болка.

Джеймс бързо ѝ подаде ръка и я поведе към един сандък. При тези обстоятелства щеше да свърши работа. Нямаше на какво друго да седне. Сесил се отпусна върху сандъка и потрепери.

Той стисна устни.

— Тази ръка ли?

— Да.

— Ще ми позволиш ли да я прегледам?

— Разбира се.

— Имам известни медицински познания — увери я Джеймс и седна до нея. Разкопча редицата ситни перлени копчета на ръкава ѝ и го разтвори.

— Не се и съмнявам, че си ги добил в Индия — отбеляза тя и се опита да запази спокойно изражение, докато той изследваше с пръсти областта около лакътя ѝ.

Джеймс вдигна глава.

— Няма счупени кости.

— Звучи успокояващо.

Той я погали нежно.

— Но ръката ти е лошо навехната.

— Слава богу!

Джеймс се намръщи.

— Слава богу, че е само навехната! Трябва да съм здрава.

Той въпросително повдигна вежди.

— За да можем да се заемем с разследването — напомни му тя.

— А, да, нашето разследване.

Сесил се опита да си поеме дъх, но въздухът в тази част от музея бе топъл и задушен. Съжали, че не бе взела със себе си ветрило.

Съсредоточи вниманието си върху Джеймс.

— Преследва ли ме някой?

Изражението му стана гневно.

— Не бих казал, че някой те преследва. Ако негодникът бе искал да те нарани сериозно, имаше идеалната възможност да го стори.

— Тогава защо ме затвори там?

— Навярно се е опитал да те сплаши.

— С каква цел?

Грейстоун се изправи в цял ръст и закрачи нервно напред-назад.

— Не зная.

По челото и горната устна на Сесил избиха капчици пот. Обляха я горещи вълни и почувства силна треска. Усети главоболие и внезапно свиване на стомаха.

— Джеймс...

Той се спря и я погледна.

— Бледа си като призрак.

— Чувствам се... странно.

— Припадаш ли?

Сесил не успя да отговори. В един миг седеше с изправен гръб върху сандъка, а в следващия се строполи и остана неподвижна.

Според Джеймс човекът, който бе измислил тесния корсет, носеше значителна вина. Тази проклета дреха бе заплаха за здравето на всяка жена, задължена да я носи единствено заради нелепите приумици на така наречената мода.

Наистина бе нелепо!

Сесил лежеше отпусната, със затворени очи. Лицето ѝ все още бе невероятно бледо и по него проблясваха капки пот. Дишането ѝ едва се долавяше.

При тези обстоятелства Джеймс нямаше избор. Можеше да постъпи по един-единствен начин. Той започна да разкопчава предницата на роклята ѝ.

Под нея забеляза дантелен корсет и разкопча горната му част с надеждата, че това би позволило на Сесил да си поеме поне глътка

въздух. Огледа се и потърси нещо, което би могъл да използва вместо ветрило.

Бързо откри подходящ предмет. Сред купчината фигури в ъгъла на склада, която навярно представляваше колекция от обредни сувенири, имаше огромно златно палмово листо. Навярно бе много старо. Може би от Египет. Някога бе носило прохлада на самия фараон.

Джеймс го развя пред лицето и шията ѝ.

Сесил издаде тих стон и леко се раздвижи. Бавно отвори очи. Докосна устни с върха на езика си. Джеймс съжали, че не носеше бутилка с някакво питие. В този момент глътка бренди би оказала благотворно въздействие.

— Какво стана? — промълви Сесил и докосна челото си.

— Ти припадна.

Той престана да движи листото и обясни:

— Мисля, че причината е лошата комбинация от пренапрегнатост...

Дамата веднага го прекъсна:

— Никога не съм се чувствала пренапрегната.

Джеймс реши, че учтивостта изисква да отстъпи. Довърши мисълта си:

— Липсата на свеж въздух в това крило на музея и глупавите корсети, които вие, дамите, сте си втълпили, че трябва да носите.

Сесил нервно докосна шията си.

— Разкопчал си роклята ми — каза тя и опита да се изправи.

— Не се безпокойте, мадам, непорочността ви не е накърнена — отвърна той с леко шеговит тон.

Отговорът ѝ го изненада:

— Постъпили сте много разумно, сър. Не можех да си поема дъх.

— По-добре ли се чувстваш?

— Малко.

— Искане ми се да можех да ти предложа глътка бренди, чаша чай или поне вода... — Джеймс се огледа. — Но, изглежда, наблизко няма нищо подобно.

— След минута-две ще се възстановя напълно — уверено каза тя.

Сякаш за да го убеди, Сесил Жирарде изправи гръб, приглади роклята и косите си, прибра единствения кичур, който се бе измъкнал от кока й, и вдиша дълбоко.

В този момент Джеймс забеляза верижката на шията й. Очевидно дамата я носеше под дрехите си, защото със сигурност не я бе виждал по-рано.

Но интересът му бе привлечен не от самата златна верижка, а от малкото кръгло украшение, което висеше на нея. Приличаше на златна халка.

Сесил усети любопитния му поглед. Ръката й трепна и пръстите й стиснаха халката.

— Това е венчалната халка на майка ми — обясни тя.

— Нямах намерение да любопитствам — смутено каза Джеймс.

— Ти не ме попита.

Да, не бе попитал. Но се чувстваше така, сякаш бе изрекъл въпроса.

Сесил седеше напълно неподвижна.

— Надявах се... исках родителите ми да бъдат погребани с венчалните си халки, но някой ги свали. — Тъгата й бе очевидна. — Дадоха ми ги, за да ги пазя за спомен.

Джеймс не знаеше какво да отвърне. Тя прошепна съвсем тихо:

— Vous et Nul Autre.

Сърцето му подскочи. Целият настръхна. Буца заседна на гърлото му. Не можа да промълви нито дума. Внезапно почувства хлад.

— Знаеш ли какво означава това?

Сякаш измина цяла вечност, преди Джеймс да успее да кимне:

— Само ти.

Сесил потръпна и го погледна в очите.

— Това е написано от вътрешната страна на халките.

Той бе потресен.

— Носиш пръстена на майка си.

— Да.

— А къде е халката на баща ти?

Тя преглътна и поклати глава:

— Не съм сигурна.

— Изчезнала ли е?

Тя отвори широко сините си очи и втренчи поглед в него.

— Надявам се, че не.

Джеймс вдигна ръка към врата си. В този миг и двамата чуха суматоха и до тях достигнаха гласове.

— Сигурно са граф Дюпри и лейди Ан — предположи той. — Щях да ги изпратя при теб по-рано, когато уредникът дотича и ме помоли за помощ, но бяха решили да отидат в залата с ръкописи.

Сесил изпита ужас.

— Не бива да ни виждат така.

— Как?

Тя се поправи:

— Не бива да ме виждат с разкопчана рокля.

Дамата бе права.

Тя се опита да закопчае предницата, но ръцете ѝ все още трепереваха и не бе в състояние да се справи дори с тази проста задача.

— Ще ти помогна — предложи Джеймс и отмести ръцете ѝ. — Можеш ли да станеш?

Сесил се изправи с малко усилие.

— Разбира се.

Той леко приклекна, за да вижда отблизо копчетата, и бързо затвори корсета и роклята. След това се съсредоточи върху малките перлени копчета на ръкава ѝ.

— Готово! — Джеймс отстъпи назад и я огледа внимателно. — Освен че си малко бледа, по нищо не личи, че си преживяла неприятна случка.

— Благодаря ти, Джеймс — каза тя с прекрасния си глас.

— Винаги на твоите услуги, Сесил.

Тя извърна глава в посоката, от която идваха гласовете.

— Другите ще пристигнат всеки момент.

— Права си — със съжаление отговори Джеймс.

— Имаме още много неща за обсъждане.

— И много планове, които трябва да съставим — добави той.

Тя промълви толкова тихо, че едва успя да чуе думите ѝ:

— Липсват ми нашите разходки в градината.

Той си бе помислил същото.

— И на мен.

Сесил добави:

— Това бяха единствените моменти, в които наистина оставахме насаме.

Джеймс въздъхна дълбоко:

— Така е, но стана твърде рисковано.

Тя също въздъхна и прехапа устната си.

— Навярно си прав. Мислиш ли, че розите вече са разцъфнали?

Бе забравил за розите.

— Може би някои от най-ранните сортове.

Стъпките и гласовете се чуваха все по-силно и по-близо.

— Ще ми обещаеш ли нещо? — побърза да го помоли Сесил, преди останалите отново да се присъединят към тях.

Той дори не попита какво.

— Да.

— Ще ми обещаеш ли да ми покажеш розите в нашата градина, когато разцъфнат напълно?

Джеймс потвърди.

А той бе човек, който винаги изпълняваше обещанията си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Докладвай, Гудинаф — помоли Джеймс своя камериер, докато се обличаше в стаята си в Корк Хаус след разходката в Британския музей.

Прислужникът му помогна да сложи сакото, което бяха избрали за краткото посещение при правните съветници на Грейстоун, с които не се виждаше особено често, и за приятелската среща и обяд с неговия състудент от Оксфорд, Силвърторн.

— С дамите ли да започна, милорд?

Джеймс пхна ръцете си в ръкавите на сакото, завъртя се и се огледа в голямото огледало.

— На всяка цена.

Гудинаф заговори:

— Лейди Ан Фарадей е предана придворна дама на Нейно Сияйно Височество Сесил, принцесата на Сейнт Саймън, от пет години.

Това не бе новина за Джеймс. Сесил сама му го бе казала.

— Мисля, че трябва да сменим вратовръзката — сподели той с камериера си.

— Прав сте. Може би нещо по-консервативно би подходило повече.

— Продължи със сведенията си, ако обичаш — каза Джеймс, щом избраха най-подходящата вратовръзка.

— Лейди Ан е загубила родителите си един след друг, вероятно поради някакво мистериозно заболяване. Естествено е преживяла дълбока скръб заради смъртта им.

Джеймс бе в състояние да разбере чувствата на младата жена. Същото нещастие бе сполетяло неговата племенница Алиса, която сега бе маркиза Корк. Нейните родители — по-големият му брат Томас и снаха му Ан Мари — бяха починали от заразна болест в разстояние на няколко седмици. За съжаление по време на тази трагедия той бе далеч, в Индия.

Гудинаф се отдръпна назад, за да провери резултата от усилията им. Явно доволен от видяното, той продължи разказа си оттам, където го бе прекъснал:

— Родителите на лейди Ан заболели скоро след официалния ѝ дебют в обществото. Тогава е била на осемнадесет години, единствено дете, при това дъщеря.

Джеймс поклати глава. Почти бе сигурен как щеше да продължи историята.

— Титлата на баща ѝ, както и неговите имоти и пари, били наследени от далечен братовчед. Би могло да се каже, че лейди Ан не притежава нищо друго, освен скромна годишна сума от наследството, която по традиция се полага на жените от рода, и част от бижутата на своята баба.

Джеймс се приближи към бюрото, където Гудинаф бе сложил чиста носна кърпа и кожения му портфейл. За разлика от повечето джентълмени от неговата класа, той никога вече не би излязъл без няколко лири в джоба на самото си. Не и след всичко, което бе преживял предишното лято, когато се бе озовал на дъното.

— Какво е направила лейди Ан след това?

— Вместо да сключи изгоден брак, тя предпочела да приеме поканата на приятелите на покойните си родители — Максимилиан Пети и съпругата му Джудит, княза и княгинята на Сейнт Саймън. Семейство Жирарде ѝ предложило дом и почетно място в тяхното сплотено общество, както и надежда за бъдещо щастие, от което младата дама смятала, че е лишена завинаги.

Джеймс премина към най-същественния въпрос:

— Може ли да се разчита на лейди Ан?

— Безрезервно. Тя обича принцеса Сесил повече от всекиго на света.

Последва миг колебание, което издаде Гудинаф.

— Освен? — подкани го Джеймс, докато той нагласяше вратовръзката му.

Камериерът започна съсредоточено да четка самото на Джеймс, което бе свършено чисто.

— Има ли някакви слухове, Гудинаф?

— Не, милорд.

— Някакви инсинуации?

— Нито една, която бих взел на сериозно.

Джеймс пхна кърпата и портфейла в джоба си.

— Тогава какво?

Камериерът промълви с неохота:

— Само мои предположения, милорд.

— На какво основание?

Гудинаф преодоля смущението си.

— Инстинкти, ако ме извините за израза.

Джеймс не можа да сдържи усмивката си.

— По-скоро бих се доверил на твоите инстинкти, отколкото на най-силните убеждения на повечето хора — сподели той с младежа.

Камериерът бе поласкан. Върху неизменно спокойното му лице се изписа задоволство. Гудинаф бе невероятно тактичен.

Грейстоун зададе логично следващия въпрос:

— Какво ти подсказват твоите инстинкти за лейди Ан Фарадей?

Той се осмели да сподели:

— Мисля, че тя е влюбена в Негово Сияйно Височество принц Александър.

Това предположение истински изненада Джеймс.

— В брата на Сесил?

— Именно, милорд.

Джеймс смръщи вежди и скръсти ръце.

— Значи е решила да стане придворна дама на принцесата, за да бъде близо до принца. — Той отпусна ръце. — Знае ли някой?

— Мисля, че никой дори не предполага, освен самата лейди Ан естествено, а сега и вие и аз, милорд.

— Отлична работа, Гудинаф.

— Благодаря, милорд.

Джеймс бавно прекоси стаята, освободи резето на прозореца, отвори го широко и погледна надолу към градината. Дърветата бяха напълно разлистени. Навярно вече всички цветя бяха разцъфнали. Много скоро трябваше да изпълни обещанието, което бе дал на Сесил: да ѝ покаже розите.

— А другата дама?

Приятното лице на Джон Гудинаф прие израз на неодобрение.

— Моминското ѝ име е Мойра Мансън, дъщеря на джентълмен от северните провинции, който има лоша репутация. От двадесет

години се нарича лейди Пейл, съпруга и впоследствие вдовица на лорд Осгуд Пейл. Тя е съвсем друга стока, милорд.

Нищо чудно.

— Така и предполагам.

— Ще ми позволите ли да бъда откровен?

— Точно това очаквам от теб.

Гудинаф се изрази точно, ясно и прямо:

— Тази лейди не е никаква лейди.

— Каква е?

Камериерът повдигна тъмните си вежди в знак, че бе добре осведомен.

— Много неща биха могли да се кажат за лейди Пейл.

— Например...

— Тя е просто една натруфена куртизанка, милорд. Всички твърдят, че е имала множество любовни връзки още от четиринадесетгодишна възраст, при това невинаги с мъже от своята класа.

— Мили боже!

— Лейди Пейл е сегашната любовница на принц Родолф. — Гудинаф многозначително добави: — Поне от тази страна на Ламанша.

— А отвъд Ламанша?

— Там принцът се развлича с графиня Терез Торнер.

— Виж ти!

— За лейди Пейл се говори, че била много красива, но себична и суетна жена.

Джеймс се замисли за това какво представлява красотата. Понякога изключителната красота и себелюбието вървяха ръка за ръка. Сесил бе неповторима жена, защото притежаваше и външна красота, и прекрасна душа.

Гудинаф продължи:

— Лейди Пейл има противоречив характер.

— Обясни.

— Лейди Пейл е известна със своята алчност. За никого не е тайна, че очаква от връзката си с принц Родолф финансова облага. Наскоро принцът ѝ е подарил диамантена огърлица, за която се говори, че някога е била собственост на херцогиня М...

Джеймс възстанови в съзнанието си разговора, който случайно бе чул на бала в чест на Сесил:

— Мислиш ли, че са истински, Кесъл?

— Проклет да бъда, ако знам, Лойд-Уърт, но чух, че този човек бил червив с пари.

— Говори се, че Жирарде бил някакъв принц, така ли е? Предполагам, че е французин.

— Като че ли никой от тях не е особено богат.

— Повярвай ми, този наистина е.

— Дамата е красавица. Явно е доста по-млада от Жирарде. Обзалагам се, че добре се забавлява с нея.

— С удоволствие бих се позабавлявал поне веднъж и аз.

— Тогава би намерил смъртта си, в случай че дамата не поиска твърде висока цена.

— Значи смяташ, че са истински?

— Сигурен съм.

— Значи старецът е бил прав — промърмори Джеймс.

— Извинете, милорд?

— Няма значение, Гудинаф. Спомних си нещо, което чух за лейди Пейл и нейната прехвалена диамантена огърлица. — Той се върна на съществения въпрос: — Защо смяташ, че характерът ѝ е противоречив?

— Защото тази пословично себична жена винаги е внимателна със своите слуги, както и с всички от по-нисшите обществени прослойки.

— Става все по-интересно.

— И аз мисля така, милорд.

— Жена с много лица.

— По-скоро само с две — продължи Гудинаф. — От друга страна, лейди Пейл непрекъснато търси нови вълнения, особено сексуални, и никога не мисли за жените, които би накарала да страдат, щом постигне целите си.

Грейстоун бе срещал подобни жени в Индия. Определен тип красиви жени. Глезени жени. Отегчени жени. Самотни жени, които имаха твърде много време, твърде слаб характер и никакви задръжки.

Джеймс изрече гласно това, което и двамата помислиха:

— Не бива да се доверяваме на лейди Пейл. Подозирам, че е поинтелигентна и доста по-умна, отколкото показва.

— Точно така, милорд.

— Дръж я под око, Гудинаф.

— Обещавам, милорд.

— Време е да поговорим и за господата.

— Според общественото мнение граф Дюпри е точно такъв, какъвто ви го е описала Нейно Сияйно Височество. Посветил е живота си на семейство Жирарде: първо на бащата, а по-късно на дъщерята.

— Човек на честта.

— Човек, чийто живот е достоен за пример, поне според всички, които биха могли да говорят за него.

Джеймс се приближи към масата в съседната всекидневна и си наля чаша кафе. Повдигна капака на един сребърен съд и видя пресните ягоди в него. Изяде няколко. След три-четири минути продължи разговора оттам, докдето бяха стигнали.

Темата за принц Родолф се оказа по-сложна от останалите. Джеймс завърши обсъждането с извода:

— Този човек е коварен враг, Гудинаф.

Събеседникът на Грейстоун му напомни:

— Но сме двама срещу един, милорд.

След тези думи Джеймс рязко вдигна глава. В миналото винаги бе действал сам. Работата с партньор щеше да бъде ново преживяване за него.

— Прав си.

Камериерът привлече вниманието му:

— Всъщност се сецам само за един човек, когото смятам за поопасен от Жирарде.

— Кой е той?

— Вие, милорд.

Грейстоун прекоси стаята, доближи се до младежа и го потупа приятелски по рамото.

— Благодаря, Гудинаф.

Джеймс закри нервно, заровил пръсти в кичурите на тила си. Според една забележителна млада дама това бе сигурен знак, че е притеснен. Опита се да помисли сериозно.

Но не можеше да си представи как човек би постигнал нещо значимо, когато бе принуден да стои в този град. Джеймс чувстваше нужда да възседне Амристар и да препусне из познатите земи на своя любим Девън. Защото именно там, където вятърът развяваше гривата на коня му и брулеше лицето му, Грейстоун бе стигнал до най-блестящите си идеи.

Не можеше да се отрече, че Гудинаф има множество скрити способности. Тази сутрин Джеймс бе особено впечатлен от две негови дарби: да чака търпеливо и да мълчи, когато се налага.

Джеймс вече знаеше какво трябва да прави и как да започне. Испита огромно облекчение.

— Гудинаф, за нашата следваща стъпка ще ни бъде необходима дегизировка.

— За кого по-точно, милорд?

— За нас.

— Да разбирам ли, че имате предвид себе си и мен?

Джеймс почувства, че отново владее положението. Това бе приятно, прекрасно чувство.

— Точно това имам предвид.

— Мога ли да попитам какво ще ни бъде нужно за тази дегизировка?

— Всъщност за всеки от нас ще бъдат необходими по два костюма.

— По два?

— Две различни дегизировки за две отделни мисии.

Очевидно камериерът с лекота следеше мисълта на Грейстоун. Това бе още една способност на младежа, която Джеймс оцени. Не се налагаше да обяснява подробно разсъжденията си.

— При първото приключение трябва да се представим за богат джентълмен с титла и неговия слуга — отбеляза той.

— За това не е необходима дегизировка, лорд Грейстоун.

— Тук грешиш.

Гудинаф премигна изненадано.

Джеймс внезапно осъзна, че е започнал да се забавлява.

— Ти ще играеш ролята на джентълмена, Гудинаф, а аз ще вървя на две крачки зад теб като твой личен секретар.

Младежът зяпна от учудване. Побърза да затвори уста, но едва след минута успя да промълви:

— Няма да се получи.

— Напротив. Всъщност това е абсолютно необходимо за осъществяването на нашия план.

— Защо?

— Защото не мога да рискувам да ме познаят. Ти трябва да привлечеш цялото внимание върху себе си, а аз да остана в сянка. Не бива нито да ме виждат, нито да ме чуват, нито някой да ме запомни.

— А-а...

— А ти, от друга страна, трябва да бъдеш незабравим, неотразим... — Джеймс направи широк жест. — Дори прекалено впечатляващ.

Интелигентните кафяви очи светнаха.

— Прекалено впечатляващ, казвате, милорд? Това безспорно означава, че ще трябва да говоря с чуждестранен акцент и да се държа надут.

Джеймс обясни накратко плана си:

— За да подейства примамката, ще се представиш за заможен джентълмен.

— Защо?

— Един много богат чуждестранен благородник и неговият слуга ще посетят офиса на архитектите Мийсън и Джонсън.

— С каква цел?

— Ще изразиш желанието си да наемеш господата Мийсън и Джонсън да проектират за теб най-великолепния замък в цял Рим. — Джеймс докосна брадичката си с кокалчетата на свитите си пръсти. — Нещо... да речем... подобно на къщата, която са построили за принц Родолф тук, в Лондон, преди десетина години.

В гласа на Гудинаф се долови искрено вълнение:

— А истинската ни цел е да...

— Да се сдобием с копие от плана на къщата на Жирарде — каза той.

Гудинаф потърка ръце със задоволство.

— Участниците са заели местата си и играта започва.

Джеймс го предупреди:

— Трябва да се погрижим за още една-две подробности. — След това добави: — А относно другото, което те помолих да проучиш...

— Открих три кораба, които отговарят на вашето описание, милорд. Два от тях в момента се намират в пристанището Уест Индия Саут.

— Те са тук, в Лондон?

— Да, милорд.

Сърцето на Грейстоун започна да бие неудържимо. Може би най-сетне щеше да получи отговорите на въпросите, които не му даваха покой.

— За втората ни мисия са нужни съвършено различни костюми.

— Какви, милорд?

Джеймс прекоси спалнята, накуцвайки, и каза с неразгадаем акцент:

— Аз мисли, че време дошло да плава по море, мадам.

Гудинаф се разсмя. За първи път Джеймс чуваше своя камериер да се смее.

— Браво, милорд! Беше прекрасно и много убедително.

— Трябва да бъдем убедителни, за да успеем, иначе рискът е твърде голям и за двама ни.

— А Нейно Сияйно Височество, милорд?

— Какво има?

Гудинаф отвори бележника, който винаги носеше със себе си.

— Според вашите бележки този следобед трябва да придружите Нейно Сияйно Височество до някаква частна яхта и да плавате по Темза до Хамптън Корт.

— Отложихме го за следващата седмица. Принцесата реши да си почине няколко дни. Мисля, че времето тук не ѝ се отразява много добре.

Гудинаф извърна глава към прозореца.

— Но времето е прекрасно, милорд.

— Да, така е.

— Добре съм, Ан — увери Сесил своята приятелка. — Стана нелепа злополука и си навехнах лакътя.

— Все пак не разбирам как се е случило — призна лейди Ан, докато двете седяха в уютната всекидневна до спалнята на Сесил.

Ан се бе настанила удобно на едно пъстро кресло до приятелката си — през този сезон пъстрата басма бе най-модерната материя — а Сесил седеше на шезлонг с меко одеяло върху краката, въпреки че денят бе слънчев.

— Вече ти казах. Случи се, когато лорд Грейстоун ме остави, за да види за какво бе онази суматоха. Уредникът дотича при него и каза, че станала някаква злополука. Когато се отдалечиха, аз се залутах в една от залите и се ударих в нещо. Дори не си спомням в какво. Тогава си навехнах лакътя. Повярвай ми, няма нищо сериозно.

Ан я изглежда мрачно.

— Ако наистина е така, защо отмени всичките си срещи за днес и утре? Защо седим затворени тук?

— Заради тишината и спокойствието — искрено отвърна Сесил. — Не бих могла да издържа още един ден.

— Кое те кара да се чувстваш толкова уморена?

— Всички тези закуски, обеда и събирания за чай. Среднощните вечери, танците до зори и настъпването на десетина джентълмени, които миришат на един и същ неприятен сапун. Разглеждането на музеи, галерии и пак музеи. Посещенията на замъци и крепости. Разходките из паркове, градини, и гори. Вече не ме интересуват нито цветята, нито дърветата.

Ан се засмя.

Това бе приятен звук, който истински зарадва Сесил. Нейната скъпа приятелка бе престанала да се смее след смъртта на лорд и лейди Фарадей. Същото се бе случило и след трагичната гибел на родителите на Сесил. Истината бе, че от дълго време и двете не се бяха смели.

Приятно бе отново да чуе смеха на своята най-близка приятелка.

— Напълно си права — съгласи се Ан и кафявите ѝ очи засияха. — Понякога е необходимо човек просто да поседи и да почете или да си поговори с някого. Носи голямо облекчение. — Добави закачливо: — Въпреки че не вярвам наистина да си толкова отегчена.

— Защо мислиш така?

— Заради лорд Грейстоун.

Сесил отпусна глава на меката облегалка.

— Той е най-красивият мъж, когото някога съм виждала.

— Наистина е красив.

Сесил рязко извърна глава към своята събеседничка.

— Не познавам мъж, който би могъл да се сравни с него по физическа красота, интелигентност и пъргав ум.

Ан се съсредоточи върху книгата, която държеше. Сесил се чудеше какво ли си мисли тя. Навярно ставаше нещо.

— Ан, би ли ме погледнала, ако обичаш?

Проницателните тъмнокафяви очи срещнаха погледа на Сесил.

— Има ли някой, когото да намираш за по-красив, по-привлекателен и по-чаровен от граф Грейстоун?

Тя побърза да отрече:

— Не, разбира се.

Сесил каза с по-спокоен тон:

— О, скъпа моя Ан, на този свят има толкова малко хора, с които бихме могли да бъдем напълно откровени, толкова малко хора, които можем да обичаме с цялото си сърце. Ако има нещо, което би искала да ми кажеш, защо не го споделиш сега?

Ан Фарадей затвори книгата със стихове, отпусна ръце в скута си и отново погледна приятелката си.

— Има един мъж, който за мен превъзхожда всички останали.

— Обичаш ли го?

— Да.

— Има ли някакъв проблем?

— Има.

— Какъв?

— Никога не бих могла да се сближа с него.

— Защо?

Ан овлажни устни. Понечи да каже нещо, но предпочете да замълчи. Миг след това промълви:

— Защото той е...

Сесил се надигна и се приближи към приятелката си.

— Какъв е, скъпа моя?

— Той е принц Александър.

Защо не бе разбрала това досега? Трябваше да се досети. Признаците бяха очевидни от пет години, а Сесил сякаш бе предпочела да не ги забелязва. Сега всичко ѝ стана пределно ясно.

— О, скъпа моя Ан!

— Ти нямаш нищо против?

— Разбира се, че не. Обичам те като родна сестра.

Ан сведе поглед и сниши глас:

— Александър дори не ме забелязва.

— Не е така. Просто напоследък има твърде много грижи.

— Знам.

— Трябваше да поеме толкова много отговорности след смъртта на родителите ни. А сега трябва да се приготви за коронацията си. Наистина е много тежко.

— Наистина.

— Но сигурно си забелязала, че не е показал явно предпочитание към никоя дама.

— Когато реши да се ожени, той ще търси принцеса.

— Надявам се, че ще прояви достатъчно разум и ще търси жена, която би могъл да обича цял живот. Чаровна, интелигентна и възпитана жена като теб.

— Благодаря ти, Сесил.

— Няма за какво да ми благодариш. Не бива да губиш надежда. Когато тази история приключи благополучно и коронацията на Александър може да се състои, ще поговорим отново.

— Каква история?

Бе настъпил моментът да каже на приятелката си цялата истина.

— Трябва да споделя нещо с теб, Ан. Да ти разкрия истинската причина, поради която помолих своята братовчедка Виктория, Нейно Величество, да ме покани в Лондон за сезона. Положението е опасно. Може би трябваше да ти се доверя по-рано. Сега, когато с лорд Грейстоун съставяме окончателния си план, се чувствам длъжна да ти кажа.

Така и направи. Разказа на Ан всичко.

Когато свърши, в приятната слънчева всекидневна настъпи тишина.

— Ще направя всичко възможно, за да помогна. Достатъчно е да ме помолиш — увери я Ан.

— Зная, скъпа. Всъщност има един въпрос, който бих искала да ти задам. Може би ще ти се стори странен, но от доста време се чудя.

— Сесил хвана ръката на приятелката си. — Знаеш ли какво е станало с венчалната халка на баща ми?

В бедняшкия квартал до лондонското пристанище пристигнаха двама мъже с невзрачен вид, които наеха стаи в едно общежитие. Платиха дванадесет шилинга в аванс и никой не посмя да ги разпитва.

Единият от тях бе доста висок и широкоплещест, но фигурата му не впечатли никого от смазаните от дълги часове тежък физически труд мъже, жени и деца.

Час по-късно се появиха двама моряци, небръснати и разрошени, с дрехи, вонящи на бира и нечистотия, с неизмити лица и чернилка под ноктите и около вратовете. Зъбите на единия бяха жълти и полуизгнили.

Все пак в тези двама мъже имаше нещо необичайно. Останалите посетители на кръчмата на долния етаж им сториха път, навярно защото се бояха, че може би някой от моряците — или и двамата — носи скрити ножове, остри като бръсначи, с които може да пререже нечие гърло само за миг.

Моряците се изгубиха в тъмната и страховита лондонска нощ. Никой не ги видя да се отправят към пусналия котва кораб. Сегашното му име бе „Лагос“, но бе имал много други преди това и бе тръгвал от много пристанища. „Лагос“ бе единият от няколко товарни кораба в пристанището Уест Индия Саут, между които съществуваше важна прилика — всеки от тях имаше капитан с португалско потекло.

Мъжете се огледаха наоколо и безшумно, придвижвайки се като сенки, спуснаха подвижното мостче.

Никой — дори най-близките им приятели и собствените им съпруги, ако имаха такива — не би могъл да разпознае Джон Гудинаф и Джеймс Грей, граф Грейстоун, в тази нощ.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво ще правим, милорд?

Джеймс се отдръпна от старинното дамско бюро в стил „Томас Чипъндейл“, лакирано с китайски лак и украсено с изящни пейзажи, и повтори с тих глас:

— Ще се вмъкнем в къщата на принц Родолф.

Сесил го изгледа с недоумение.

— Правил ли си нещо подобно и преди? — Тя махна с ръка. — Моля те, не отговаряй.

Той се вслуша в молбата ѝ.

— Не биваше да питам — каза тя и извърна глава встрани. — Наистина не е моя работа. — След това смени темата с небрежен тон: — Една бучка захар или две?

— Без захар — отвърна Джеймс, осъзнавайки колко е странно, дори абсурдно това, че ще пие чая си в компанията на една принцеса, докато планираха проникване с взлом в чужда къща.

Естествено щяха да вземат само това, което по право принадлежеше на Сесил. По-точно това, което според законите на честта и морала бе собственост на брат ѝ и на княжеството Сейнт Саймън.

— Сметана?

Джеймс разкопча палтото си и сложи ръка в джоба на панталоните. Тази стая, тази къща и този град го караха да се чувства като лъв в клетка.

— Не.

Сесил вдигна поглед. Между небесносините ѝ очи се появи лека бръчка.

— Чай?

— Не пия чай — равнодушно каза той.

Сесил върна чашата му върху сребърния поднос.

— Бил си собственик на чаена плантация цели петнадесет години, а не пиеш чай?

Джеймс небрежно сви рамене и извади ръката си. Миг след това размисли и отново я пхна в джоба.

— Именно затова не пия. В Бхарат поднасяха чай всяка сутрин, обед и вечер — обясни той, без да се впуска в подробности, свързани с времето и мястото. — Веднъж в Индия се заклех, че никога вече няма да вкуся от това питие.

Тя се смути за миг.

— Да позвъня ли да донесат кафе?

— Не, благодаря. Не е необходимо.

— Би ли искал нещо по-силно?

— По-силно?

— Може би чаша шери?

Грейстоун нямаше намерение да се държи като капризен гост.

— Рядко пия алкохол. Забавя рефлексите и... — Той вдигна ръка към главата си. — ... замъглява разсъдъка.

Сесил не скри любопитството си:

— Тогава какво пиеш?

Джеймс нямаше навик да споделя предпочитанията си. Обикновено тактично избягваше подобни въпроси.

— Мляко, вода, лимонада.

— Би ли искал чаша лимонада?

Той се усмихна едва забележимо.

— Ако не представлява голямо затруднение.

След няколко минути чевръста прислужница му поднесе студена лимонада и бързо се оттегли от всекидневната.

Малкият салон беше едно от трите помещения в това крило на Гест Хаус, използвани за официални приеми. Бе наречен Синята стая, защото, както всеки би предположил, всичко в него бе в син цвят с различен оттенък — от бледосинята облицовка на стените до тъмните като нощно небе драперии.

Сесил вдигна един поднос и го приближи към него.

— Искаш ли сандвич?

— Да — отвърна той с много повече ентусиазъм, отколкото бе изразил, когато му бе предложила чай.

Джеймс наистина бе гладен. Бе пропуснал обяда. Така се бе увлякъл в разгадаването на чертежите за къщата на Жирарде, с които

той и Гудинаф се бяха сдобили предния ден от офиса на Мийсън и Джонсън, че бе загубил представа за времето.

В един момент бе осъзнал, че едва щеше да успее да се преоблече и да се представи навреме в Гест Хаус.

Джеймс взе два от тънките сандвичи, всеки от които представляваше нищожна хапка, седна на другия край на небесносиньото канапе и се запита как би могъл да се храни и пие, когато чувстваше, че краката му бяха твърде дълги, за да се поберат под ниската масичка.

След като погълна две чаши лимонада и десетина сандвича, които най-сетне го заситиха, Джеймс реши, че е крайно време да заговорят по същество.

— Преди да започнем, чувствам, че трябва да те предупредя за напълно реалната опасност от физическо нараняване, с която е свързан нашият план — каза той като увод.

Сесил спокойно отпи глътка чай.

Той погледна ръката й.

— Впрочем как е лакътят ти?

— Много по-добре, благодаря.

Джеймс смяташе, че е избрал вярната тактика. Трябваше да убеди Сесил да не се включва активно в самото проникване в къщата, но без да й го казва директно.

Той се покашля.

— За да успее този план, са необходими много специални умения.

— Така и предполагам.

Тя навярно си представяше какъв бе рискът.

— Ще влезем в чужда собственост. Това е абсолютно незаконно. Да не споменаваме неудобното положение, в което бихме изпаднали, ако ни хванат.

Тези думи я накараха да настръхне.

— По-малко нарушение на закона ли са извършили крадците на короната, кралския скиптър и свещения потир, които по право са собственост на моя брат?

— Разбира се, че не.

Сесил каза откровено:

— И двамата сме интелигентни човешки същества, сър, затова нека да бъдем честни един с друг. Говорим за проникване в резиденцията на чичо ми посред нощ. Това би могло да се окаже изключително опасно. Независимо колко добър е планът ни, десетки, стотици неща биха могли да се объркат и накрая само късметът би могъл да ни помогне да се измъкнем живи.

Явно тя си даваше сметка за опасността.

— Именно затова ви моля да оставите това на мен, мадам.

— Невъзможно, сър.

— Не искам да пострадаш, Сесил — каза той.

— А аз не искам ти да пострадаш, Джеймс — отвърна тя.

Той едва прикри раздразнението си.

— Но, Сесил...

— Още в началото ти казах, че ще изпълня своя дълг. Трябва да участвам във всяка стъпка. Споразумяхме се и ти ми даде своята дума на джентълмен.

Той въздъхна дълбоко:

— Зная.

Тя бе напълно искрена:

— Или ще действаме заедно, или нищо няма да предприемаме.

— Упорита, вироглава млада жена си, Сесил Жирарде — отбеляза той.

— А ти си упорит, вироглав мъж, Джеймс Грей — отвърна тя. — Сега нека да обсъдим плана си за влизане в къщата на Родолф.

Той сподели с нея добрата новина:

— С Гудинаф успяхме да се сдобием с копие от чертежите на архитекта, проектирал резиденцията на Жирарде на Парк Лейн.

Тя отвори широко очи.

— Имате план на къщата?

Джеймс кимна:

— Би могъл да се окаже много полезен, ако Негово Сияйно Височество наистина е скрил откраднатите предмети в своята лондонска резиденция.

Сесил явно бе убедена, че е сторил именно това.

— Не вярвам след всички усилия, които е положил, за да се сдобие с тези „дарове“, чичо ми да ги остави далеч от погледа си.

Джеймс сподели мнението й.

— Следващата стъпка — осведоми я той — е ние двамата да запомним къде се намира всяка стая и накъде води всеки коридор. Трябва да знаем разположението на всеки прозорец и врата, всеки начин за влизане и излизане от къщата.

Тя се стремеше да запомни внимателно думите му.

Джеймс продължи:

— Ще се промъкнем в къщата нощем. Трябва да го имаме предвид. Ако видиш нещо необичайно, докато разглеждаш плановете, искам незабавно да го споделиш с мен.

— Защо?

Той ѝ обясни:

— Възможно е да съм пропуснал някоя незначителна на пръв поглед подробност, която би ни помогнала да открием къде принцът съхранява съкровищата от Сейнт Саймън.

От коридора навън се чу шум.

Джеймс бързо сгъна листа и го прибра обратно в джоба на самото си.

— Лейди Ан е — каза му Сесил, след като се заслуша. — Казах ѝ всичко.

Той повдигна вежди в знак на разбиране.

Внезапно страните на Сесил поруменияха. Промълви плахо:

— Е, не съвсем... но почти всичко. — Джеймс забеляза, че ръцете ѝ леко затрепериха. Сесил остави чашата си и добави: — Впрочем Ан стои отвън до вратата на всекидневната и се грижи да не ни безпокоят.

Джеймс извади листа и го разгъна върху дивана между тях. Посочи горния и долния етаж на внушителната четириетажна сграда.

— Логично е да изключим някои части от къщата — кухните, килерите и стаите на прислугата. Ще се съсредоточим върху помещенията, които чичо ти ползва лично.

— Струва ми се разумно.

Джеймс все още разсъждаваше на глас:

— Не мисля, че би скрил откраднатите вещи на място, където някой слуга или гост би могъл да се натъкне на тях.

Сесил се съгласи.

Той шумно въздъхна.

— Остават само спалнята на Родолф, гардеробната, кабинетът му и още три-четири стаи.

Тя решително се обърна към него, протегна ръка, потупа го по рамото и го увери:

— Ще намерим начин.

— Откъде си толкова сигурна?

Принцесата бе непоколебима:

— Разбирам какъв е залогът. Трябва да вярвам, че ще успеем. Не мога да си позволя да мисля какво би станало, ако се провалим. Освен това зная, че справедливостта е на наша страна. — Сесил събра целия оптимизъм, на който бе способна, и попита: — Кога ще претърсим къщата на чичо ми?

— Най-рано след няколко седмици.

— Защо трябва да чакаме толкова?

— Имаме дълъг списък от неща за обсъждане и планиране. Например какво ще облечеш.

Сесил остана озадачена няколко секунди и попита:

— Нима мислиш за модата в такъв момент?

— Не за модата. От практическа гледна точка. И двамата трябва да бъдем изцяло в черно. Впускал съм се в подобни начинания и по-рано и зная какво е необходимо за самия мен. Но за теб ще бъде нужно женско облекло, което да ти позволява да се придвижваш бързо и лесно и да тичаш, ако се наложи.

— Това е просто. — Красивото лице на дамата засия. — Ще бъдем с еднакви дрехи.

Джеймс си спомни дългите прилепнали панталони и ризата, с които бе облечен при изпълнението на една тайна задача в Бхарат — местно облекло, боядисано така, че да се слива с цвета на нощта, което се бе оказало изключително подходящо.

— Може би ще стане — промърмори той на себе си.

— Кое?

— Панталони.

Сесил естествено прояви любопитство:

— Имаш предвид нещо като разделените на две поли, с които най-дръзките жени карат велосипеди?

Джеймс поклати глава:

— Имам предвид мъжки панталони. — Разсъждаваше бързо. — Мога да опиша на Гудинаф това, което ще ни бъде нужно. Той ще се погрижи. Много е надежден. Да, ще го възложи на него. — Обърна се към Сесил и прикова поглед върху нея. — Би ли се изправила, ако обичаш?

Принцесата стана грациозно, изправи гръб и зае горда поза.

— Моля те, направи пет крачки в тази посока и бавно се завърти — упъти я той.

Дамата изпълни молбата му.

— Мога ли да попитам за какво е това?

— Колко си висока?

— Около метър и шестдесет и пет — отвърна тя.

— Така и предполагам.

Джеймс си спомни за вечерта на официалния ѝ бал. Дори със сатенените пантофи с високи токове Сесил достигаше едва до брадичката му.

— Колко тежиш?

— Не мисля, че теглото ми е от значение за вас, сър — решително каза принцесата и вирна нос.

Джеймс прочисти гласа си.

— Просто ще кажа на Гудинаф, че си елегантна и стройна. Приблизително петдесет килограма — предположи той. — Мога ли да взема чифт твои обувки?

Тя учудено зяпна.

— Защо?

— За това приключение ще ти бъдат необходими подходящи обувки. Трябва да съобщим на обувцаря точните размери.

Тя присви устни.

— Можеш ли да се придвижваш безшумно?

— Два пъти се измъкнах незабелязано от тази къща посред нощ и се върнах няколко часа по-късно, а никой не разбра за отсъствието ми — отбеляза Сесил Жирарде с искрено задоволство.

Джеймс не би могъл да го оспори.

Той смени темата:

— Докато сме в къщата на принца, ще разговаряме само когато е абсолютно необходимо и ще си шепнем съвсем тихо. За да можем да общуваме през останалото време, ще измислим подходящи жестове.

Сесил го изгледа дръзко.

— А ако е твърде тъмно и не можем да виждаме ръцете си?

— Тогава трябва да се движиш плътно до мен — каза Джеймс със строго изражение, но с леко шеговит тон.

— Мога да се справя — невинно каза тя. — През последните три седмици научих това от теб.

Той не можа да се сдържи. Отметна глава назад и се засмя:

— Ти си забележителна жена.

— А ти си забележителен мъж.

— И си бърза.

— Ти също.

— Имам предвид — с пъргав ум, мадам.

Сесил се върна до синия диван и седна.

— И аз имах предвид същото.

Джеймс продължи обсъждането:

— Аз имам известен опит в проникването в чужди къщи, а ти никога не си го правила... — Изглежда я строго. — Не си, нали?

— Така е.

— Тогава трябва да тренираме — предупреди я той.

Дамата се обърна към него с въпрос:

— Как предлагаш да стане това?

Той имаше готов отговор:

— Първо ще проникнем в Корк Хаус.

Играта започваше.

Костюмите бяха ушити по поръчка и платени от индийски джентълмен, който не говореше много добре английски. Все пак бе успял да даде на шивача от Ийст Енд точно описание на това, което искаше.

Обувките бяха изработени по скици, представени от шотландец, който не си бе направил труда да обясни за какво му бяха нужни обувки от толкова мека кожа. Обущарят бе предположил, че е нещо, свързано с жигата, която бе популярен танц на север.

Черните шапки за мъж и момче бяха набавени лесно от малък магазин на Дили Роу, както и тъмните чорапи и двата чифта ръкавици.

Покупката бе направена от скромен човечец, на когото никой не би обърнал внимание.

Гримът бе доставен от малка театрална труппа, която пътуваше от село на село и никога не бе влизала в истински лондонски театър. Изпълняваха пиеси на Шекспир и в момента играеха някаква съкратена версия на „Отело“. Една вечер в Бъруик он Рай трупата получи щедро дарение от заможен почитател на драматическото изкуство в замяна на няколко опаковки театрален грим. Нямаше никакви въпроси и отговори.

Приготовленията бяха завършени. Сцената бе подредена. Актьорите бяха репетирали многократно ролите си и бяха запазвали всяка подробност.

Бе време за генералната репетиция.

Сесил бе преповторила всички стъпки десетки пъти преди тази нощ. Бе усвоила всичко до съвършенство.

Стана от леглото си и без да запали свещта, нахлузи черните панталони, ризата и меките кожени обувки. Прихвана косите си на тила и прибра няколко непокорни кичура под момчешката шапка.

Бързо седна пред тоалетката и намаза лицето си с грима. Изтри останалото по ръцете ѝ мазно вещество и сложи ръкавиците.

Превъплъщението бе завършено.

Сесил знаеше плана наизуст.

Целта бе да влязат в Корк Хаус, да претърсят четири големи стаи, приличащи на онези помещения в къщата на Родолф, на които се бяха спрели, да открият ковчеже с „откраднати“ предмети, чието местонахождение бе известно единствено на Гудинаф, който го бе скрил, и да се измъкнат със „съкровището“.

Вратите и прозорците на Корк Хаус щяха да бъдат заключени.

Обитателите на къщата не знаеха нищо за техния замисъл.

Всичко съвпаднаше — освен една подробност. Гудинаф знаеше, че ще дойдат. Но не знаеше кога.

Сесил се придвижи надолу по стълбите, измъкна се съвсем безшумно през страничната врата на Гест Хаус и излезе на улицата.

Джеймс изскочи от сенките. Тя нито го бе видяла, нито бе чул звук, дори не бе усетила присъствието му. Той притежаваше

способността да става почти невидим. Сесил знаеше, че бе развил това умение до съвършенство по време на петнадесетгодишното си пребиваване в Индия.

Движеха се бързо, безшумно, без да говорят, без да издадат дори звук.

Тази нощ Джеймс щеше да отвори ключалката на Корк Хаус. Беше я осведомил, че умее да отваря ключалки. Както и че някога бе прекарал дълго време на съвсем тъмно място. Мракът бе неговият кошмар, но и негов приятел.

Можеше да бъде приятел и за двамата.

Движеха се скришом в сенките на дърветата край улицата. Плътна се край масивната ограда на градината и се отправиха към една пътека, която водеше към входа на Корк Хаус.

Движеха се безшумно. Сливаха се с нощта. Не видяха никого и никой не ги видя. До входната врата имаше тъмен ъгъл. Сесил се отправи към него и застана с гръб, опрян на стената. Усети допира на студения камък.

Джеймс се сниши пред вратата. Извади от ръкава си дълго парче тел и го промуши през ключалката. Действаше бързо и уверено.

Щрак.

И двамата затаиха дъх.

След това Джеймс се изправи, завъртя металната дръжка, отвори вратата и влязоха в преддверието на Корк Хаус.

Пропълзяха през стаите, търсейки скритото съкровище. Сесил осъзна, че най-силният звук, който чуваше, е учестеното биене на сърцето й. Това съвсем не бе игра. А следващия път щеше да бъде на живот и смърт.

Гудинаф бе хитър.

Джеймс се оказа още по-хитър. Откри ковчежето с мнимите откраднати предмети в четвъртата стая, която претърсиха. Една по една вещите бяха поставени в чувала, който бяха донесли за тази цел. След това се отправиха към входната врата.

Сесил протегна ръка, за да го спре.

Там!

Джеймс също го видя. Някой се промъкваше в мрака. Може би бе Гудинаф, а може би някой пазач или лакей, или дори икономът, който правеше последния си оглед на къщата.

Те импровизираха.

Вместо да се върнат по обратния път, навлязоха по-навътре в Корк Хаус. Изкачиха се по стълбите в задната част на къщата и преминаха през поредица от коридори, докато стигнаха до една врата в дъното. Джеймс завъртя дръжката и те се промъкнаха в стаята. Той затвори вратата и я залости.

Сесил чу неговата въздишка на облекчение.

— Успяхме! — прошепна тя тържествуващо.

— Успяхме, нали? — каза Джеймс с тих глас, но без да шепти.

Навярно знаеше къде точно се намира свещта, защото само след няколко мига запали фитила, а след това лампата на нощното шкафче и две други.

— Къде сме? — попита Сесил.

Досети се за отговора, преди Джеймс да го изрече:

— Това е моята спалня.

Сесил осъзна, че никога по-рано не е влизала в спалня на мъж. Закрачи из стаята. Безспорно панталоните даваха голяма свобода на движенията, ето защо мъжете толкова ги ценяха.

Тя се огледа любопитно наоколо.

Навярно бе истина, че по обстановката, в която живее човек, би могло да се съди за неговия характер, въпреки че стаята на Джеймс в къщата, в която гостуваше, едва ли разкриваше толкова, колкото би издала собствената му спалня в Грейстоун Аби.

Все пак Сесил реши, че е прекрасно.

Прикова поглед върху книгата на масичката до леглото. Нямахше съмнение, че това е сегашното му четиво.

Прочете на глас заглавието: „Жената в бяло“.

— От Уилки Колинс — допълни Джеймс.

Тя се приближи към бюрото му и докосна комплекта сребърни четки, гравирани с неговите инициали, кожения му портфейл и една снимка на млада жена и красив усмихнат мъж, зад които ясно се виждаха каналите на Венеция.

— Твоята племенница?

Джеймс кимна:

— И съпругът ѝ. Направена е по време на сватбеното им пътешествие миналата есен.

— Единствената ти роднина ли е?

Джеймс отново кимна:

— Но следващата есен ще се появи още един.

Деца. Би трябвало и тя да желае някога да има деца. Но тази мечта бе изчезнала, както и мечтата за любов, съпруг и собствен дом. Въпреки че подробностите все още се губеха в съзнанието ѝ, споменът за онази единствена нощ преди година ѝ носеше известна утеха. Нощта на „инцидента“. Тогава бе изпаднала в положение, което би могло да доведе до скандал. Но не можеше да сподели с никого своето нещастие и нямаше намерение да го прави.

Сесил въздъхна. Никога нямаше да има сватбено пътешествие като това на племенницата на Джеймс.

— Това ли е прозорецът, до който идваш, когато не можеш да заспиш? — попита тя и застана до първия от редицата прозорци, през който се виждаше заключената градина.

В гласа на Джеймс внезапно се долови напрежение:

— Да.

Сесил отвори прозореца и се загледа навън в нощта. Луната бе почти кръгла. Градината се виждаше ясно. Нейните ухания, които сега бяха толкова много, достигаха дори до втория етаж на Корк Хаус.

— „Щом сънуваме, че отново сънуваме, значи скоро ще се пробудим“ — тихо промълви тя.

Обърна се и видя, че Джеймс я гледа. В очите му имаше нещо, което не бе виждала от нощта, в която я бе целунал в павилиона.

Това бе желание.

Сесил искаше отново да я целуне. Искаше да я притиска, докосва и гали.

Тя се държеше странно. Разсъждаваше странно. Но обстоятелствата бяха странни: беше се озовала насаме с Джеймс Грей в неговата спалня посред нощ.

Истината бе, че нямаше друго място на света, където Сесил би предпочела да бъде.

Толкова бе просто.

И все пак толкова сложно.

Може би всичко бе започнало в онзи следобед, когато Ан Фарадей ѝ бе признала, че е влюбена в Александър. Навярно именно в този ден Сесил бе осъзнала, че самата тя е влюбена в Джеймс Грей.

На лицето му се изписа смущение. Той навлажни устните си.

— Става късно.

Тя изпита желание да се засмее, но не се осмели. Може би бе от нерви.

— Още когато започнахме, беше късно.

— Но се получи.

— Прав си.

— Дотук добре — отбеляза той.

— „Всичко е хубаво, когато завършва добре“ — отново цитира Сесил.

— Ще оставим чувала тук. — Джеймс посочи мнимото съкровище в ъгъла. — Ще те изпратя през градината до Гест Хаус.

Сесил поклати глава.

— Какво означава това? — попита Джеймс и имитира движението ѝ.

— Не.

Той се намръщи.

— Не?

— Тоест не искам да ме изпращаш през градината до Гест Хаус.

Нещо проблесна в сивите му очи.

— Невинаги получаваме това, което искаме.

Сесил тихо се засмя:

— Спомняш ли си, че когато се срещнахме за първи път, ми каза точно това?

Той кимна:

— Помислих те за призрак.

— Не бях призрак.

— След това реших, че си жената в бяло.

Тя погледна към книгата с кожена подвързия до леглото.

— Но не тази жена в бяло.

— После си помислих, че сънувам — нежно каза той.

— А ти беше... ти си... точно този, който винаги си бил.

— А кой съм бил?

— Не съм сигурна. — Без сама да осъзнава защо, Сесил попита:
— Познавам ли те?

Джеймс смръщи вежди и зарови пръсти в къдриците на тила си.

— Не зная. — Разтърси глава. — Мисля, че трябва да си отидеш.

Сесил се приближи към него, без да откъсва поглед от очите му.

— А аз мисля, че трябва да остана.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Как да се държи с една жена?

Джеймс размишляваше върху най-старата дилема, пред която всеки мъж се изправяше рано или късно. Просто не бе очаквал самият той да се сблъска с нея точно тази нощ и жената да бъде именно принцеса Сесил.

Никой не би се досетил, че стройното създание, облечено в черно от главата до петите, с ниско нахлупена шапка и намазано с театрален грим лице, е Нейно Сияйно Височество Сесил, принцесата на Сейнт Саймън. В момента тя по-скоро приличаше на коминочистач или улично хлапе.

Но все пак плътно прилепналите черни панталони и тясната риза подчертаваха женствените форми на прелестното ѝ тяло.

Как да постъпи с нея?

Джеймс знаеше какво би искал да направи. Изпитваше желание да измие грима от лицето ѝ, да смъкне смешните дрехи, с които е облечена, да свали шапката от главата ѝ и да извади една по една всички фиби, които придържаха косите ѝ. След това с радост би наблюдавал как гъстите черни къдрици се разпиляват по голите ѝ рамене.

Джеймс въздъхна. Не би спрял дотук, разбира се. Това щеше да бъде само началото. А един джентълмен не биваше да започва нещо, което не можеше и не трябваше да завърши.

Бедата бе, че Сесил вървеше право към него и че бе настояла да остане.

Тъмните дрехи и гримът странно подчертаваха цвета на очите ѝ. Нейните прекрасни очи.

Бяха му добре познати. Очите, които го гледаха от неговите сънища.

Джеймс повдигна ръка и разтри подутината зад ухото си. Рядко правеше това.

Сесил застана точно пред него и прикова поглед върху лицето му. Вдигна ръка, свали шапката и зарови пръсти в косите му.

— Странно е — промълви тя и плъзна поглед по лицето му. — Тъмният грим, който прикрива чертите на лицето ти, така подчертава цвета на очите ти, че единствено те се открояват в мрака.

— Помислих си същото за теб — призна той.

— Никога не съм срещала друг мъж със сиви очи — сподели Сесил Жирарде.

— А аз си мисля, че никога не съм виждал очи с необикновения син цвят на твоите — каза той задъхано и малко колебливо.

— Освен... — подкани го Сесил.

Джеймс помисли около половин минута, преди да отговори:

— Освен насън.

Тя застина.

— Сънувал ли си ме някога, Джеймс Грей?

— Да. — Да й каже ли всичко? — Ти си в моите сънища всяка нощ.

Принцесата прехапа върха на езика си.

— А ти си в моите — бе нейното признание.

Трябваше да сподели с нея и останалото:

— Сънувам те отдавна.

След кратка пауза дамата въздъхна дълбоко и попита шепнешком:

— Откога?

При всеки удар на сърцето си той усещаше пулсираща болка в старата рана зад ухото.

— От около година. — Грейстоун размисли. — Повече от година.

Сесил затаи дъх.

Джеймс побърза да обясни, въпреки че за това нямаше логично обяснение:

— Знам, че звучи странно, защото се познаваме едва от два месеца.

— Това не е най-странното — каза тя с израз на изумление. — Почти съм сигурна, че аз също те сънувам от около година. — Устните й бяха тънки и бледи. — Очите ти. Мисля, че никога не бих могла да забравя твоите очи.

В гласа му прозвуча нотка на напрежение:

— Все още ми се явяват твоите очи, лицето и...

— Какво?

— Сънувам, че лежим в едно легло.

— А аз сънувам, че се навеждаш над мен, целуваш ме и ме галиш — разказа Сесил и на челото ѝ се появиха леки бръчки от смущение.

Джеймс издърпа ръкавиците си и насочи вниманието си към нейните. След това свали вълнената ѝ шапка и я хвърли до своята. Хвана ръката ѝ и я поведе към банята.

— Елате с мен, мадам.

Джеймс я настани на мека табуретка пред мивката. Отвори съд с крем за лице, който според Гудинаф бе най-доброто средство за отстраняване на театрален грим, и капна от него върху ръката си. След това внимателно намаза лицето ѝ.

— Затвори очи — каза той.

Втри от успокояващия балсам в кожата на челото, между очите, по извивката на носа, по бузите, брадичката, ушите и тила ѝ.

След това взе кърпа и започна внимателно да изтрива крема и грима. Когато успя да свали повечето, Джеймс навлажни меко парче плат, добави малко от своя сапун с дъх на лимон и изми лицето ѝ.

— Вече приличаш на себе си — отбеляза той и отстъпи назад, за да ѝ позволи да се огледа.

— Не съм — възрази Сесил и започна да сваля фибите, докато най-сетне косите се спуснаха по раменете ѝ. Разтърси глава.

— Ще се върна веднага.

Джеймс донесе сребърните четки от бюрото си, застана зад нея и сърчно разреса великолепните ѝ коси.

— Никога по-рано не ме е ресал мъж — призна Сесил тихо.

Джеймс не искаше единствено да разреши косите ѝ. Копнееше да зарови носа, устните и цялото си лице в тях. Да вдъхне от аромата им и да изпълни ноздрите и дробовете си с неповторимото ухание на Сесил. Искаше да увие дългите черни кичури около пръстите си, да ги задържи в шепи, да долови вкуса им, вкуса на Сесил, да усети допира им до устните, лицето и тялото си.

Джеймс простена и затвори очи.

Когато отново ги отвори и погледна напред, той видя отражението им в огледалото с позлатена рамка. Един висок мъж,

облечен в черно, който в момента имаше странен вид, застанал зад жена също в черно облекло. Жената бе красива и в погледа ѝ се долавяше нещо, което не бе виждал от нощта в павилиона.

Това бе желание.

Джеймс отпусна ръце.

— Сега е ваш ред, сър — настоя Сесил, обърна се и го побутна по рамото, докато най-сетне той седна на табуретката, която бе освободила.

Отсипа от крема върху дланта си. Потопи пръсти в голямата капка течност и започна да нанася от нея върху лицето му.

Джеймс потръпна. Тя втри балсама в кожата му, масажирайки нежно лицето, врата, областта около ушите, брадичката и тила му.

Джеймс Грей никога не бе изпитвал такава наслада от докосването на жена. Бе прехапала долната си устна и това издаваше съсредоточението ѝ, но пръстите ѝ бяха нежни и ласкави.

— Сигурно вече чувстваш умора в раменете — предположи той, когато тя се наведе над него.

— Напротив — уверено отвърна Сесил и се приближи, за да види дали не е пропуснала някое петно. — Трябва да си свалиш ризата — каза тя накрая.

— Но...

— Иначе не бих могла да измия всичко.

— Но, Сесил...

— Вече два пъти съм те виждала без риза при други обстоятелства, Джеймс — отбеляза тя. — Мисля, че е късно да се преструваме на срамежливи.

Щом тя мислеше така...

Джеймс стана от меката табуретка и издърпа краищата на ризата от черните си панталони. Най-сетне ги освободи.

— Седни.

Той седна.

— Моля те, вдигни ръце нагоре.

Джеймс я послуша.

Сесил хвана подгъва на ризата му и я придвижи нагоре през раменете, главата и ръцете му. След това старателно я сгъна и я остави встрани.

Заобиколи го, капна още крем и го втри в тила и над ключицата му. При всяко движение Джеймс усещаше допира на гърдите ѝ до гърба си.

Въздействието на тази жена би могло да се окаже убийствено за него, защото при всяко нейно докосване, всеки път, когато втриваше крем в кожата му и изтриваше грима с чиста кърпа, той чувстваше ласката ѝ.

Всяко нервно окончание, всяка кост или мускул, всяка частица от тялото му тръпнеше при допира ѝ.

Джеймс знаеше, че дълго време не е проявявал интерес към жена. Въпреки това вярваше, че никоя друга не би могла да има толкова неустойчиво въздействие върху него, колкото Сесил.

Усещаше все по-силна възбуда. Тесните панталони се впираха в плътта му до болка. Единственото, което го възпираше, бе фактът, че е седнал.

Тихо се засмя на себе си. Къде бе изчезнало завидното му самообладание?

Слава богу, че Сесил навярно не знаеше какво става с него. Тя натопа чиста кърпа в мивката и започна да изтрива последните следи от грим. Подсуши лицето и влажните къдрици на тила му, докосна брадичката му и погледна резултата от усилията си.

— Вече приличаш на себе си — каза тя, повтаряйки неговите думи. — О, забравих нещо.

Взе сребърните му четки и започна внимателно да разресва косите му, както той бе постъпил с нейните.

— Никога не ме е разресвала жена — призна той с думите, които тя бе използвала.

Сесил се изсмя и каза:

— Лъжец.

Джеймс се намръщи.

Тя отново се засмя и започна да разсъждава на глас:

— Предполагам, че когато си бил малък, те е разресвала майка ти или твоята бавачка.

— Може би си права, но това е било толкова отдавна, че съм забравил — оправда се той и затвори очи, за да се наслади на безкрайната ѝ нежност.

Тогава Джеймс почувства как устните ѝ докоснаха неговите и долови сладкото ухание на кожата и косите ѝ, усети как кракът ѝ се притисна до бедрото му, а ръката ѝ обхвана голото му рамо. Бе започнал да губи самообладание.

Внезапно осъзна какво ставаше.

Сивите му очи се отвориха и приковаха поглед в безбрежната синева пред тях.

— Знаеш ли какво правиш?

— Целувам те — задъхано призна тя.

Джеймс направи още един опит да се държи като джентълмен.

— Има около десетина сериозни причини, поради които трябва веднага да си тръгнеш — каза той и я отдалечи от себе си.

— Но има много повече причини да остана — отвърна Сесил и отново се приближи към него. — Сънувам твоите целувки и ласки. Искам да изживея сънищата си.

След тези думи му бе още по-трудно да се владее.

— Сигурна ли си, че аз съм този мъж?

— Да. — Отговорът ѝ прозвуча искрено и уверено.

„Нещата са такива, каквито са.“

Те не биха могли да бъдат други.

Което бе писано, щеше да стане.

Най-сетне реши, че няма причина да крие от нея.

— Вярвам, че ти си жената от моите сънища.

Сесил сложи ръце на раменете му и го погледна в очите.

— Защо сънуваме едно и също?

Джеймс не бе сигурен.

— „Сънувах сън, който не бе съвсем сън“ — цитира той.

Тя остана неподвижна и замислена няколко секунди.

— Лорд Байрон.

— Така е и с нас, нали, Джеймс?

Той кимна.

— Това, което си спомняме, не е било само сън. — Тя потръпна.
— Наистина се е случило.

— И аз мисля така.

Сесил хвана кожената лента, която Джеймс винаги носеше на врата си. Беше се завъртяла, докато изтриваше грима. Между веждите ѝ се появи лека бръчка.

— Какво има в нея?

— В нея ли?

Тя леко повдигна глава.

— Кожата е увита около нещо.

Джеймс погледна надолу към каишката.

— Не знам.

Тя примигна недоверчиво.

— Никога не си я разтварял, за да видиш?

Той помълча и помисли няколко мига.

— Спомням си...

Жената наостри слух.

— Какво си спомняш?

Пулсиращата болка отново се появи. Старата рана на рамото му също запари.

— Спомням си... — Джеймс замълча и без да напруга паметта си, изчака картината да изплува в съзнанието му. — Спомням си, че беше изключително важно никой да не разбере какво има в лентата. Затова я вплетох така.

— За да скриеш това, което все още е вътре?

Сърцето на Грейстоун щеше да изскочи. Би се закле, че почти долавяше учестеното биене на нейното. Вдигна очи и погледите им се срещнаха.

— Мисля, че е време да разберем, нали?

Тя едва раздвижи устни:

— Да.

— В чекмеджето зад теб има малка ножица.

Посочи ѝ къде да я търси.

Сесил бързо извади ножицата.

— Искаш ли аз да срежа каишката?

— Да.

Тя притисна старата кожа между острите ръбове и се опита да я разреже, но безуспешно.

Джеймс взе от нея малкия инструмент, откри участък от кръга, който изглеждаше изтърган, и го притисна. С усилие успя да направи малък разрез. Остави ножицата, сграбчи износените краища и с рязко движение разцепи кожата.

Преплетените ивици се разделиха в ръцете му.

На строгото му лице се изписа напрежение. Беше нужно толкова малко време, за да унищожи това, което, както сега си спомни, му бе отнело дни, навярно дори седмици — да сплете здраво тези ивици.

Тогава това бе единствената му грижа, единственото, което му даваше сили, единственият смисъл да продължи да живее.

Започна да разплита по-бързо. Забеляза нещо лъскаво и още повече забърза движенията си. Кожените ленти паднаха в краката му и върху дланта му остана само малък лъскав предмет.

Сесил застина.

— Това е златна халка — каза Джеймс след няколко мига.

И двамата затаиха дъх.

Най-сетне Сесил посегна с трепереща ръка към халката, но внезапно промени решението си и я отдръпна.

— Има ли надпис от вътрешната страна?

Джеймс повдигна пръстена към светлината на лампата, наклони глава настрана и видя няколко думи, издълбани в златната пластина.

— Да, има.

Напрежението бе осезаемо.

— Какво пише? — попита тя.

Джеймс прочете на глас:

— Vous et Nul Autre.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— „Само ти“ — преведе Сесил от средновековен френски. Гърлото ѝ внезапно пресъхна и тя вдигна ръка към шията си.

Джеймс я погледна.

— Носиш ли венчалната халка на майка си?

— Не съм я сваляла, откакто ми я дадоха, за да я пазя. — Сърцето ѝ подскочи. — Отначало носех халките и на двамата си родители.

Той изрече въпроса, който и двамата мислено си зададоха:

— Мислиш ли, че пръстенът, който аз нося, е на баща ти?

— Да.

Сесил пхна ръка под деколтето на ризата си и извади верижката. Златото проблесна в мрака.

Джеймс задържа в ръка златната халка, която бе носил в кожената лента, а с другата хвана пръстена, окачен на верижката.

— Изглеждат еднакви. Само моята е малко по-голяма.

— Това са венчалните халки на родителите ми — уверено каза Сесил. — Познавам ги.

Джеймс я изгледа изпитателно.

— Защо венчалният пръстен на баща ти е у мен?

Сесил внезапно усети, че цялото му тяло трепери, притиснато до нея.

— Може би аз съм ти го дала.

Той се замисли и смръщи тъмните си вежди.

— Жената от моите сънища, ти, в един момент ми подаде нещо. Сега разбирам, че навярно е бил пръстенът на баща ти.

— Искah да ти го дам — спокойно каза тя. Поне това си спомняше.

Очите му добиха, цвят на тлееща жарава.

— Мислиш ли, че някой е видял как ми го подаваш?

— Защо?

— Трябва да знам.

Сесил не бе сигурна защо това е толкова важно за Джеймс.

— Мисля, че не. — Тя повдигна дясната си ръка и разтри слепоочията си. — Понякога всичко ми се струва толкова объркано... сякаш е било сън и все пак не съвсем.

— Не е било сън — решително каза Джеймс. — Случило се е с теб и мен — с нас.

— Вярваш ли, че някога ще разберем защо?

Той кимна:

— Не е толкова важно да разберем защо, колкото просто да знаем, да си спомним.

Сесил докосна с пръсти устните му.

— Това си ти.

— Аз съм.

Изпита неволно желание едновременно да заплаче и да се засмее. Беше го открила! Сърцето ѝ се преобърна.

— Желаех те, Джеймс.

Той хвана пръстите ѝ.

— Аз също те желаех, Сесил.

— Сега отново те желая.

— И аз теб.

Джеймс разкопча верижката, извади халката, която бе принадлежала на нейната майка, и я сложи на ръката ѝ.

Тя взе халката на баща си и я наниза на пръста му.

След това сложи дланта си върху неговата.

Сесил осъзнаваше какъв бе смисълът на това, което щеше да се случи. Тук, сега, тази нощ, тя щеше да се отдаде на мъжа, когото обичаше. Защото той бе единственият, към когото бе способна да изпитва любов. Защото каквото и да ги очакваше в бъдеще, те щяха да имат тази нощ.

Джеймс се изправи, угаси лампата и я поведе към спалнята. Застанаха до отворения прозорец. Той стоеше зад нея и заедно съзерцаваха градината. Тяхната градина. Вдъхваха от опияняващите ѝ ухания, от спокойствието, тишината и прохладата в нея. Спомниха си нейната примамлива зеленина, уединението и красотата ѝ.

Сесил се обърна и се приближи към Джеймс.

Устните им се сляха. Ръцете му обхванаха талията ѝ и той я притисна към тялото си. Тя долови промяната и напрежението у него.

Сякаш неудържимо се стремеше към нея.

Бе го изживяла веднъж.

Инстинктът подсказа на Сесил Жирарде, че това е естественият ход на нещата. Мъжът се стремеше физически към жената, която го привличаше. Бяха двете половини на едно цяло, които сега щяха да се съединят.

Това бе тайнството.

Великото тайнство на блаженството.

Броени мигове по-късно ръцете ѝ докоснаха голите му гърди, погалиха косъмчетата и се спряха на малките зърна. Долови внезапното му трепване.

Джеймс измъкна краищата на ризата ѝ от панталоните и Сесил усети как издърпа горните дрехи над главата ѝ. След миг ги видя да падат накуп върху пода. Остана само дантеленият комбинезон, който едва прикриваше плътта ѝ.

Джеймс прикова поглед върху нея. Познаваше този израз на очите му. Знаеше, че вижда ясно очертанията на гърдите ѝ и твърдите им розови върхове. Ръцете му се протегнаха към нея, докоснаха я и я погалиха. Пръстите му обхванаха зърната ѝ и леко ги притиснаха.

Сесил чу тих стон на възбуда и осъзна, че сама го бе издала.

— Джеймс...

— Страхуваш ли се?

Тя бързо прокара език по устните си и призна:

— Може би малко.

Той застина.

— Ако искаш да спра, Сесил, достатъчно е само да ми кажеш.

— Не искам да спираш.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Ръцете му нежно се спряха от двете страни на ключиците ѝ. Освободиха презрамките на комбинезона и той се свлече до талията ѝ.

Джеймс сякаш бе омагьосан от нея.

— Ти си толкова красива, колкото в спомените ми — задъхано прошепна той.

Тя докосна гърдите му и перифразира неговите думи:

— А ти си така неустоим, както в моите спомени.

Той плъзна показалеца си по очертанията на рамото и гърба ѝ, премина отпред, върна се нагоре и се спря между гърдите ѝ.

— Кожата ти е бяла и гладка като порцелан.

Думите му накараха Сесил да потръпне.

Бавно и нежно пръстът му описа кръг около дясната ѝ гърд. След това още един. Последваха няколко все по-малки кръга, последният от които обиколи само зърното ѝ.

— Цветът на плътта ти напомня за бял лебед, плуващ в спокойно езеро при изгрев!

Сесил почувства как къдриците на тила ѝ настръхнаха.

Той леко притисна с пръсти чувствителните зърна на нежните ѝ гърди и през цялото ѝ тяло премина тръпка на наслада.

Джеймс се наведе и придвижи езика си по зърното ѝ, засмука го, докосна го леко със зъби и я изпълни с неудържим копнеж, който тя не бе в състояние да опише.

Устните му изгаряха плътта ѝ. Тя остана без дъх. Не бе в състояние да разсъждава. Бе изцяло под властта на чувствата си.

Той се съсредоточи върху другата ѝ гърд със същата нежност и всеотдайност.

— Твоите гърди са прелестни. Съвършени, вкусни — каза ѝ с възхищение.

Сесил едва стоеше на краката си. Струваше ѝ се, че е започнала да губи разсъдък.

Ръцете му се придвижиха към косите ѝ. Той ги докосна с устни и зарови лице в тях. Меките косъмчета на гърдите му нежно погъделичкаха кожата ѝ. Гърдите ѝ се притиснаха към мускулестото му тяло.

Джеймс я завъртя и тя отново застана с лице към градината. Погледна навън в лунната нощ и усети допира на ръцете му. Сведе глава и спря поглед върху силните дълги пръсти, които обхванаха гърдите ѝ и ласкаво се плъзнаха по тях, доставяйки ѝ неповторима наслада, която дори не си бе представяла, че съществува.

Той се отдръпна назад.

Сесил изчака, докато Джеймс свали обувките, панталоните и останалите си дрехи. Знаеше, че щом се обърне, ще го види такъв, какъвто Бог го бе създал.

— Не искам да се плашиш от това, което следва — обясни той.

Истината бе, че тя чувстваше по-скоро нетърпение, отколкото уплаха.

— Ще се опитам.

— Сега искам да се обърнеш и да погледнеш един гол мъж, който те желае така силно, както никога не е желал друга. Искам да видиш какво става с тялото на мъжа, когато жената, която желае, е с него. Искам да видиш моето желание — каза Джеймс.

Сесил се обърна.

Джеймс стоеше пред нея в цялата си естествена красота. Светлината на лампата обсипваше тялото му с блясък. Косите му наподобяваха черна коприна. Кожата му имаше приятен загар. От него се излъчваше сила и мъжественост. Гледката я накара да затаи дъх.

— Толкова си красив! — възкликна тя.

Погледът ѝ се спря върху тази част от тялото му, с която бяха настъпили най-осезаеми промени. Долови неудържимия му стремеж към нея. Сесил изпита импулсивно желание да го докосне, да разбере какво щеше да се случи.

Не можеше да свали очи от него.

— Мога ли... — Тя облиза устни. — ... да те докосна?

— Ако желаеш — задъхано промълви той.

Сесил посегна с показалеца си и докосна върха.

— Толкова си нежен.

Джеймс се засмя пресипнало.

Тя повтори движението си.

— Твърд си. — Все още не сваляше очи от него. Всъщност бе истински смаяна. — Никога не съм виждала това. Е, може би само за миг в съня си, но мисля, че не се брои, нали?

Джеймс поклати глава.

Сесил внезапно осъзна колко е невежа.

— Не зная какво ми е позволено да правя — призна тя.

— Няколко пъти вие, мадам, ме убеждавахте, че жената би трябвало да има същите права като мъжа — напомни ѝ Джеймс.

Сесил сведе поглед към нарасналия орган, който сега държеше в ръката си.

— Мисля, че това не е възможно, сър. Ние сме различни — мъж и жена.

— Само в незначителни отношения — отбеляза той. — Е, не толкова незначителни, но само в някои приятни, прекрасни отношения.

Сесил леко притисна меката горна част и издаде вик на изненада, когато забеляза капките течност, които проблеснаха до малкия отвор. Тя отново го притисна. Джеймс затаи дъх.

Сесил внезапно изпита тревога.

— Нараних ли те?

От него струеше напрежение.

— Не.

Не бе сигурна, че му — вярва.

— Изглеждаш така, сякаш изпитваш болка.

Той стисна зъби.

— И е така, и не е.

— Не звучи логично — отбеляза тя.

— В секса няма логика — задъхано отвърна той.

Сесил бе обзета от неудържимо любопитство.

— Това ли правим?

— Именно — отговори той, без да се впуска в подробни обяснения.

Сесил бе озадачена.

— Щом това е сексът... — Тя се почувства много дръзка, за първи път произнасяше думата на глас. — Тогава защо мъжът се нуждае от жена?

Джеймс се намръщи.

— Извинете, мадам?

Тя опита отново:

— Защо мъжът държи да бъде с жена? Би могъл да постигне същото и със собствените си ръце.

Джеймс въздъхна дълбоко:

— И би могъл, и не.

— Това не е отговор.

— В момента не се сещам за друг... — едва успя да каже той, преди ръцете ѝ отново да се плъзнат по символа на мъжката му същност и да достигнат до черните косъмчета в основата.

— Позволяваш ли да го целуна? — Сесил най-сетне се осмели да изрече въпроса.

Той си пое дълбоко дъх.

Тя го изглежда с тревога.

— Да не би да казах нещо лошо?

Джеймс поклати глава, но не проговори.

— Нараних ли те?

Отново поклати глава.

Тя озадачено повдигна вежди.

— Защо не кажеш нещо?

Той въздъхна:

— Да.

Сесил се усмихна. Едва ли осъзнаваше колко сладка и невинна е усмивката ѝ.

— Разбирам. Искаш да кажеш, че мога да го целуна. — Тя доволно плесна с ръце, наведе се и притисна устни до него.

Той трепна.

— Помръдна — каза тя.

— Знам — потвърди той.

— Може ли още веднъж?

— Ако желаеш.

Този път Сесил облиза устни и ги задържа по-дълго, докато усети вкуса на онези малки блестящи капки върху гладката повърхност.

— Това е доста по-интересно, отколкото си представях — призна тя на голия мъж, който стоеше пред нея. — Бих казала дори, че е невероятно поучително.

Това бе прекалено.

Не, напротив.

Грейстоун почувства, че губи търпение и самообладание. Време бе да овладее положението и да покаже на дамата истината.

Той хвана Сесил и я изправи.

— Интересно, мадам? Поучително, мадам? През вековете отношенията между мъжа и жената са получавали какви ли не определения, но не очаквах да чуя, че са „интересни и поучителни“.

Тя го погледна и попита с учтив тон:

— А какво очаквахте да чуете, сър?

Джеймс се усмихна с лека ирония.

— Мисля, че ще разбереш това, когато настъпи моментът.

Тя изглеждаше озадачена.

— Кой момент?

— Повярвай ми, сама ще разбереш — каза ѝ той, преди да премине към следващия въпрос, който би искал да обсъдят. — Щом жената трябва да има право на същите привилегии, които се полагат на мъжа, това означава ли, че и мъжът трябва да има право на това, на което се радва една дама?

Неповторимите сини очи премигнаха няколко пъти.

— Предполагам, че да.

— Така си и помислих — мрачно каза той.

Джеймс застана на колене пред нея, смъкна тесните черни панталони и бельото под тях и праметна всичко върху останалите ѝ дрехи. Сега тя също бе съвсем гола.

Той се изправи, направи крачка назад и прикова поглед върху младата жена пред себе си. Лунната светлина влизаше през прозореца зад нея и придаваше на тялото ѝ нежен сребрист блясък. Лампата в спалнята светеше слабо, но той успя да различи всяка извивка, всяка заоблена форма, целия ѝ прекрасен силует.

— Красива си — възкликна Джеймс.

Страните ѝ порозовяха, но ръцете ѝ не помръднаха.

— Благодаря.

Той пристъпи към нея.

— С удоволствие бих го повторил.

Сесил остана неподвижна. Сякаш бе затаила дъх.

— И ти си красив — промълви тя.

Джеймс ѝ се усмихна.

— Вече го спомена, но все пак благодаря.

Тя се смути за миг.

— С удоволствие бих го повторила.

Той се приближи още повече. Гърдите ѝ почти се докосваха до него. Прикова поглед върху косите ѝ и нежно прокара ръка по едната страна на тялото ѝ.

Сесил потръпна.

Цялото му внимание бе съсредоточено върху нея.

— Харесва ли ти да те докосвам?

Тя кимна, но остана безмълвна. Не бе сигурен дали бе в състояние да проговори.

Всичко започна отново.

Този път Джеймс използва устните си вместо ръцете. Обсипа с целувки челото, страните ѝ, нежната извивка между шията и брадичката ѝ, чувствителната област под ухото ѝ, голото ѝ рамо, свивката на лакътя. Докосваше много внимателно нежната ѝ кожа. Отдели специално внимание на красивите ѝ гърди, преди да се спусне към стройната ѝ талия и да продължи надолу към бедрото, коляното, глезена и дори ходилото ѝ. След това се върна нагоре по другата страна.

Този път се съсредоточи върху нежната женствена извивка, покрита с тъмни косъмчета. Тази примамлива извивка, която вече бе влажна и мека.

Джеймс я докосна с език.

Тя се отдръпна.

— Не си ме наранил — побърза да го успокои Сесил.

— Знам — отвърна той с усмивка. — Само разтвори краката си, моя сладка лейди.

Джеймс обхвана бедрата ѝ от вътрешната страна.

Сесил леко ги раздалечи. Сега разстоянието бе достатъчно да направи това, за което копнееше. Погали я с езика си първо едва доловимо, след това по-смело и най-сетне с цялата си жар.

Тя се предаде на ласките на ръцете, устните и езика му, шепнейки задъхано името му:

— Джеймс.

Той почувства нейния трепет от неизказано желание. Когато се върна към устните ѝ и ги докосна с гореща и жадна целувка, и двамата бяха замаяни.

Тя затрепери.

— Джеймс, не зная какво става с мен. Чувствам се толкова странно...

— Знам, сладка моя — увери я той шепнешком.

— Не мисля...

— Не е нужно да мислиш, Сесил. Не е нужно никой от двамата ни да разсъждава. В този момент са важни единствено чувствата.

— Но вече не мога да се държа на краката си — тревожно каза тя.

Джеймс я вдигна на ръце и я понесе към старинното легло с неразгадаеми гравюри, което някога бе принадлежало на император Карл Велики. Бе подходящо за император или императрица... или за принцеса.

Отмести завивките, положи Сесил и легна до нея.

— Сега няма за какво да се тревожиш — отбеляза той. Прегърна я, надвеси се над нея и целуна устните, зърната на гърдите и нежната бяла кожа на корема ѝ.

— Ето така те помня — промълви тя и го погледна с тъмносините си очи, които искряха от страст.

— И аз те помня точно такава — отвърна той, разтвори бедрата ѝ, плъзна ръката си между дългите ѝ стройни крака, погали нежните меки косми и достигна до центъра на нейната женственост.

Сесил въздъхна.

Джеймс усети влагата по ръката си. Жадно впи устни в нейните, плъзна език между тях и проникна с пръст в тялото ѝ.

Тя изпъна гръбнак и инстинктивно повдигна краката си. Джеймс заглуши нейния стон на възбуда и вълнение. Бавно и нежно раздвижи пръста си в нея, чувствайки как собствената му възбуда наближава връхната си точка.

Плъзна втори пръст в тялото ѝ. Тя се раздвижи и издаде тих стон. Навярно не знаеше как би могла да изрази с думи неудържимото си желание. Главата ѝ се мятеше върху възглавницата.

Джеймс усети настъпването на мига на върховната ѝ наслада.

Намерението му бе да изчака, докато отмине, но собственото му тяло твърде дълго бе търпяло лишение. Сесил извика името му. В отговор той тихо произнесе нейното, докато изживяваше дълго чакания миг на облекчение.

След няколко минути — никой от двамата не би могъл да каже колко — Сесил отвори очи и срещна погледа му. Тя прошепна с пресипнал глас:

— Това ли е сексът?

Той кимна. След това поклати глава.

Между замъглените ѝ от страст очи се появи едва забележима бръчка.

— Не разбирам.

— Зная — промълви той и отмести назад един кичур, който се бе спуснал пред лицето ѝ.

Сесил проследи с пръст очертанията на долната устна и брадичката му.

— И друго ли има?

— Има още толкова много — каза Джеймс и направи усилие да сдържи смеха си.

— Кога?

— Сега.

В гласа ѝ се долови надежда:

— Както преди ли ще бъде?

Джеймс издаде дълго потисканата си въздишка. Как би могъл да ѝ обясни това, което бе невъзможно да се опише с думи?

— И да, и не.

Лицето ѝ доби съвсем невинен израз.

— Ще бъде ли като сливане на две половини в едно?

Сърцето на Грейстоун замря. Господи, колко е сладка и доверчива.

— Нещо подобно.

— Ще ме докоснеш ли отново с ръка?

— Отначало — отвърна той, плъзна ръката си между бедрата ѝ и откри, че все още е влажна и очакваща.

Сесил протегна ръка към най-чувствителната част от тялото му. Реакцията бе внезапна.

— Привилегия на дамата, както сам каза — напомни му тя.

Смехът му прозвуча леко дрезгаво и с нотка на примирение. Навярно някога щеше да съжалява за тези думи, но не и сега или в скоро време.

— Отново сте впечатляващ, милорд — отбеляза младата жена до него с явно задоволство от промяната в тялото му.

Беше права.

— Ако желаеш, можеш да мислиш за него като за голям пръст — предложи Джеймс.

В очите на Сесил се изписа искрено любопитство.

— Това ли ще направиш с него?

Джеймс се бе уморил от обяснения. Смяташе, че бе дошъл моментът да приключи с тях и да покаже на дамата какво точно имаше предвид.

Сесил не се бе чувствала така никога преди.

Джеймс я целуваше и проникваше с език в устата ѝ, сякаш се опитваше да сплете устните, зъбите и езиците им в едно. Докосваше я със силните си ръце и жилавите си пръсти и я оставяше без дъх и без сили.

Ласките му накараха кръвта във вените ѝ, сърцето в гърдите ѝ и цялото ѝ тяло да запее неудържима, страстна песен, която никога не бе чувала.

Тя не бе познала страстта между мъж и жена. Само в нощите я спохождаше смътно съновидение. Но тази страст бе истинска. Тя бе завладяла цялото ѝ съзнание. Тази страст би могла да накара една жена да забрави всичко — освен усещането, което ѝ бе дарил един мъж.

Джеймс обхвана с устни зърното на гърдата ѝ и го всмука. След миг красивото му лице отново бе пред очите ѝ, а широките му рамене закриха всичко останало.

Той се плъзна между краката ѝ и тя усети допира на онази чувствителна част от неговото тяло, натиска и проникването му в плътта ѝ. Сивите очи горяха. Произнесе името ѝ и най-сетне телата им се сляха.

— Джеймс — извика тя.

— Сесил.

Той се любеше с нея с всяка частица от тялото, душата и съзнанието си. Когато за последен път навлезе дълбоко в тялото ѝ, изричайки задъхано името ѝ, търсейки облекчение и блаженство, Сесил изпита чувство на съвършенство и сливане, което по-рано не бе познавала.

Двете същности се сляха в едно.

Те наистина бяха двете половини на едно цяло.

Джеймс Грей, тринадесетият граф Грейстоун, се събуди и си спомни, въпреки че все още не можеше напълно да проумее...

Но и това щеше да стане.

Скоро.

Всичко започваше да се възстановява в съзнанието му: местата и хората, гледките, звуците и миризмите, полусънните усещания и чувствата — добри и лоши, радостни и тъжни.

Той нетърпеливо ги пое, вкопчвайки се във всяко преживяване, пазейки всеки спомен, празнувайки победите и дори пораженията, защото животът му отново бе възстановен.

Сесил.

Причината за това бе Сесил.

Джеймс завъртя глава върху възглавницата и прикова поглед в прелестното създание, което спеше до него в огромното легло. Едната ѝ ръка бе отпусната на завивката, а другата на гърдите му, сякаш тя не искаше да се отдалечава от него дори в съня си.

През изминалата нощ тази жена го бе дарила с любов, каквато никога не бе имал. Целувките ѝ бяха прогонили болката в сърцето и душата му. Бе докоснала с устни белега на рамото му и очите ѝ се бяха налели със сълзи при спомена за това как бе получил тази рана, защото бе осъзнала, че причината е именно тя.

Би постъпил по същия начин, ако знаеше, че в този миг, на това място ще бъде с тази жена, помисли си Грейстоун. Би направил всичко на света, за да защити своето минало, настояще и бъдеще.

Защото той вече имаше бъдеще.

Но първо трябваше да се погрижи за репутацията на Нейно Сияйно Височество Сесил, принцесата на Сейнт Саймън. Беше убеден, че лейди Ан ще намери начин да прикрие отсъствието на своята приятелка от Гест Хаус тази сутрин. Поне бе възможно Сесил да се прибере незабелязано в стаята си. Гудинаф щеше да се погрижи за останалото. Той бе добър човек.

Джеймс се обърна встрани и погледна спящата жена. Все още е рано, помисли си той и докосна с устни ръката, а след това голото ѝ рамо и най-сетне устните ѝ.

Но не бе твърде рано...

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Той бе нощна птица.

Обичаше мрака още от детството си. Другите момчета и момичета трепереха от страх, когато настъпеше нощта и когато слушаха приказки за страховити чудовища, зли демони от огнените бездни на ада и кръвожадни зверове, които преследват деца, за да ги погълнат, особено ако не са се държали прилично. А той изпитваше наслада от всичко това.

В нощта имаше нещо успокояващо — тишината и уединението, което тя даряваше.

Родолф Жирарде предпочиташе да бъде сам.

Нощта бе любимото му време. Обичаше да бъде буден, когато всички други спяха. Често работеше до късно. Четеше, мислеше. Кроеше и планираше. Разглеждаше колекциите си, съзерцаваше най-новата си придобивка и мечтаеше за следващата.

В разгара на наситения с обществени прояви период, известен като Лондонския сезон, приемите и карнавалите често продължаваха цяла вечер и дори през нощта до зори, когато завършваха с ранна закуска.

Принцът нямаше нищо против тези събирания, които всъщност бяха задължителни за всеки джентълмен с неговото положение, но нямаше желание да им се посвещава изцяло.

Все пак Жирарде непрекъснато се изненадваше колко ценна информация може да се изкопчи от някой ядосан или недискретен брачен партньор или старец, замаян след чаша-две в повече от скъпото шампанско.

А той бе ненаситен колекционер на информация.

Наричаха разнообразието „солта на живота“. Публий бе изразил това схващане още през първи век преди новата ера. Близо две хиляди години по-късно го бяха споделили Каупър и неподражаемият трогателен Самуел Джонсън.

Родолф се нуждаеше от разнообразие така, както повечето хора се нуждаеха от въздух. Стремеше се към него. Копнееше за него. Трябваше да го има. Съзнанието и тялото му бяха ненаситни за храна, питиета, жени и приключения и всеки ден трябваше да получават нов стимул.

Имаше типичната францужойка, неподражаемата графиня Терез Торнер и талантливата лейди Пейл, но се нуждаеше от много разнообразни удоволствия, отколкото би могъл да получи и от двете.

Затова често посещаваше един бордей — порутено общежитие, типично за мръсните бедняшки квартали, свърталище на най-жалките жители на града.

Както и още едно заведение в Китайския квартал и трето, в което можеше да изпита всяко перверзно удоволствие, познато на мъжа или жената.

Всеки джентълмен трябваше да се развлича.

Мойра, лейди Пейл, също бе нощна птица. Навярно защото смяташе, че на ярката слънчева светлина ослепително бялата ѝ кожа не изпква достатъчно.

Всъщност повечето жени, достигнали известна възраст, сред които безспорно бе и Мойра, предпочитаха светлината на лампите, полилеите и луната. Слънцето бе техен враг. Безмилостните му лъчи разкриваха всяка бръчка, петънце, власинка, всеки бял косъм, всяко несъвършенство — истинско или въображаемо. А нощта бе милостива.

Нощта бе съблазнителка. Човек можеше напълно да се преобрази, щом слънцето залезе и изгрее луната.

Принц Родолф бе почетен гост във всяка голяма къща в провинцията по време на ловния сезон, когато едно дискретно позвъняване призори предупреждаваше всеки друг от гостите да се прибере в стаята си преди ритуалното поднасяне на сутрешния чай.

Дори върху металната дръжка на вратата на всяка спалня дискретно бе поставена табела с името на госта, за да не влезе в погрешна стая.

Явно нощем се вършеха и други неща, които никога нямаше да излязат на показ.

Негово Сияйно Височество принц Родолф се измъкна от леглото и наметна копринения халат върху голото си, временно задоволено тяло. Остави графинята да спи. Тази нощ Мойра бе неизтощима, сякаш

бе решила да се отнася с него като с необуздан кон. Той се отправи надолу по стълбите.

Нямаше нужда от свещ или лампа. Притежаваше зрение на нощен звяр. Виждаше по-ясно в тъмнината, отколкото денем.

Родолф отвори една врата и влезе в помещението, което добре познаваше. Прекарваше в него часове всеки ден. Това бе любимият му кът в цялата огромна къща.

Обиколи стаята, спирайки от време на време, за да докосне и поглади някой любим предмет с чувствителните си пръсти, с които разпознаваше своите съкровища не по-зле, отколкото със зрението. Имаше добро осезание.

Застана в средата на мастиленочерната стая и вдъхна от нощния въздух.

Да, той бе истинска нощна птица.

Обожаваше мрака.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Денят бе за честните, а нощта — за крадците.

Тази нощ той щеше да бъде крадецът, осъзна Джеймс Грей, когато облегна гръб на седалката в скромната черна карета.

Вдигна бастуна си и почука два пъти по тавана.

— Спри тук.

Кочияшът дръпна юздите. Двата черни коня, избрани по-скоро заради своята бързина и надеждност, отколкото заради красотата си, защото външността би могла да се окаже измамна, веднага се подчиниха.

Джеймс подаде глава между спуснатите завески на прозореца.

— Чакай тук — тихо нареди той на кочияша.

— Да, милорд.

Понеже бе недискретно и рисковано Джеймс да се срещне със Сесил пред Гест Хаус в този късен час, бяха съставили друг план. Тя щеше да излезе през страничен вход и да се срещнат в съседната пресечка.

Грейстоун изчака.

Не чу и не видя нищо, докато най-сетне съвсем леко се почука на вратата на каретата.

— Джеймс — прозвуча познатият глас.

— Да.

Той бързо завъртя дръжката и отвори. Стройната тайнствена жена влезе при него. Беше облечена със същите прилепнали черни дрехи, с които бе по време на тренировката в Корк Хаус.

Джеймс тъкмо щеше да затвори вратата, когато още един женски силует последва Сесил и седна до нея.

— Какво, за бога... — извика Грейстоун.

Трима души — двама в каретата и един, седнал върху нея — едновременно прошепнаха:

— Шшшт.

— Това е лейди Ан — обясни Сесил. — Настоя да дойде.

Джеймс прехапа устни, за да устои на изкушението да изрече думи, които един джентълмен обикновено избягваше в присъствието на жени, особено ако бяха дами.

— Така значи.

Русокосата млада жена с тъмнокафява пелерина с качулка каза решително:

— Няма да позволя на принцесата да тръгне сама тази нощ.

— Принцесата не е сама, мадам — напомни Джеймс на придворната ѝ дама. — Ще бъде с мен.

— И с мен — увери я още един плътен глас и през прозореца надникна мъж с кестеняви коси.

Красивото лице на лейди Ан се намръщи.

— Мога ли да попитам кой е този човек?

— Аз съм Гудинаф.

Джеймс ѝ предложи по-задълбочено обяснение:

— Това е моят помощник Гудинаф.

Сесил реши, че е уместно тихо да се включи в разговора:

— Казват, че колкото повече хора участват, толкова по-весело става.

— Не и в този случай — упрекна я Джеймс. — Колкото повече хора се включат в това начинание, толкова по-голяма е вероятността нещо да се обърка, което означава, че рискът да ни хванат е по-голям.

Сесил протегна ръка и го потупа по коляното.

— Нищо няма да се обърка, Джеймс.

Той не бе убеден.

Както и лейди Ан Фарадей очевидно.

— Преди около година стана „инцидент“, милорд. Тогава успяха да ме убедят да оставя Нейно Сияйно Височество да излезе сама нощем. Оттогава съжалявам за това всеки миг, час и ден. Не бих могла да живея в мир със себе си, ако отново допусна с приятелката ми да се случи нещо подобно.

— Достатъчно, Ан — укори я Сесил.

— Това е истина. И двете го знаем. Онази нощ се оказа злощастна, лорд Грейстоун. Прекрасно осъзнавате — решително каза русокосата жена и строго изгледа Джеймс.

— Не съм сигурен какво искате да кажете, лейди Ан — призна той. Наистина нямаше представа. — Но зная, че нито моментът, нито

мястото са подходящи за изясняване на подобни въпроси.

— Може да почака — намеси се Сесил.

Джеймс отстъпи. Почти нямаше избор. Времето бе от съществено значение.

— Щом вече сте тук, лейди Ан, можете да останете. Но само ако обещаете при никакви обстоятелства да не напускате тази карета. Разбрахте ли?

— Да, милорд.

— Ти също не мърдай от мястото си, Гудинаф — бе следващата заповед.

— Да, милорд — тихо отвърна той.

— И двамата трябва да стоите тук, независимо какво смятате, че се случва в резиденцията на принц Родолф. Аз лично ще се грижа за безопасността на принцесата. Не искам да се наложи да се тревожа и за вас.

— А за теб, Джеймс? — попита Сесил.

— Мога сам да се грижа за себе си. Справял съм се и при далеч по-трудни обстоятелства, повярвай ми. — Той се обърна към своя камериер и кочияш за тази вечер: — Гудинаф, ще спреш зад ъгъла на улицата, на която е нашата цел. Ние с Нейно Сияйно Височество ще продължим пеш. — Отново почука два пъти по тавана. — Да тръгваме.

Когато стигнаха, Джеймс даде последните си наставления, преди той и Сесил да слязат от каретата.

— Ще се върнем след два часа.

След това бързо изчезнаха от погледа на двамата, които останаха в каретата.

Джеймс и Сесил се придвижваха безшумно.

Придвижваха се скришом в сенките. Самите те почти се бяха превърнали в сенки.

Джеймс само се надяваше сведенията, които бе получил, да се окажат точни: тази вечер Жирарде бе на прием в негова чест. След приема щеше да остане да играе карти, както твърдяха източниците му. Изглежда, Негово Сияйно Височество обичаше играта на карти, особено когато печелеше — което редовно успяваше да постигне, и вероятно щеше да се забави.

Всъщност за никого не бе тайна, че Родолф Жирарде не се нуждаеше от измама, защото бе най-добрият картоиграч в своята

компания. Неговите приятели и познати често участваха само за да му доставят удоволствие, като през цялото време знаеха, че ще загубят.

Естествено слугите на принца щяха да бъдат в къщата. Това трябваше да се предвиди. Но навярно всички, с изключение на личния му камериер и иконома Ранк, вече бяха заспали.

По време на съставянето на плана Джеймс бе избрал един страничен вход на внушителната четириетажна къща.

Ключалката не бе трудна за отваряне, а освен това през тази врата бе най-краткият път от коридора до стаите на принца.

Планът им бе прост: със Сесил щяха да започнат претърсването на спалнята и гардероба на чичо й. В случай че не открият нищо, щяха да продължат с личния му кабинет и библиотеката.

Бързо се справиха с ключалката и влязоха. Спряха се в преддверието и наостриха слух. Нямаше никаква реакция. Никакви необичайни звуци.

Джеймс даде знак на Сесил и посочи към задното стълбище. Мислено начерта разположението на всяка стая.

С меките си кожени обувки двамата се изкачиха по стъпалата, преминаха през коридора на втория етаж и се вмъкнаха в спалнята на принц Родолф, вдигайки не повече шум от мишки.

Имаше пълнолуние и лунната светлина нахлуваше през редицата прозорци откъм булеварда, осветявайки стаята така силно, сякаш бяха запалени десет свещи.

Принцът безспорно знаеше как да живее като крал, помисли си Джеймс, когато той и Сесил се заеха с най-важната част от работата си. Стаята бе разкошна: с копринени тапети на стените, огледала с гравирани позлатени рамки, старинни мебели, между които и едно легло с балдахин, украсен със златисти нишки, което навярно бе пренесено от някой френски замък.

Претърсваха подробно и старателно.

Предварително се бяха уговорили за процедурата. Не биваше да личи, че нещо е било премествано или докосвано. Никой не трябваше да узнае за влизането им в къщата.

Слушаха гласа на разума. Изчезналата корона, скиптьрът и потирът не бяха малки предмети. Освен това бе твърде вероятно да са скрити на съвсем очебийно място. А това не бе обикновен обир. Нито пък мотивът на Родолф Жиарде бе обикновен. Той бе човек, който с

радост би изваждал своите „трофеи“, за да ги съзерцава и да им се наслаждава насаме. Това би го накарало да почувства най-силно своя триумф.

Джеймс се зае със спалнята, а Сесил — с гардероба. Когато изтекоха тридесетте минути, които бяха решили да посветят на тази част от къщата, те не бяха открили нищо, освен факта, че Жирарде е суетен човек с огромен гардероб.

Беше време да се придвижат към долния етаж.

Джеймс прошепна в ухото на Сесил:

— Следва кабинетът.

Тя кимна и го последва навън от спалнята.

Преминаха по коридора с гърбове, долепени до стената, и стигнаха до огромното стълбище. Добраха се до кабинета без инциденти.

Кабинетът бе просторен и внушителен. В него имаше голямо махагоново бюро, кожено кресло, черно канапе от конски косми, множество маси и столове и бюфет с екзотични и скъпи питиета. За щастие нямаше дребни украшения.

В един миг Сесил се удари в ръба на бюфета и се чу тих звън на стъкло.

Джеймс почти долови въздишката ѝ, преди тя да успее да закрие устата си с ръка.

И двамата застинаха.

Изчакаха пет минути. След това още пет. Джеймс пропълзя до вратата на кабинета и я откряна. Нямаше признаци, че внезапно ще светне някоя лампа. Не се долавяше никакво движение. Слава богу, изглежда, никой не ги бе чул.

След по-малко от четвърт час Джеймс се убеди, че изчезналите предмети не са в кабинета на Жирарде. За първи път, откакто бе започнало всичко, той започна да се съмнява.

А ако принц Родолф не бе скрил откраднатите предмети в своята къща?

А ако крадецът или злият гений, който се криеше зад тази кражба, не бе принцът?

Нито фактът, че Родолф Жирарде е непочтен човек, на когото Сесил нямаше доверие и не го харесваше, нито предупреждението на

родителите ѝ за нейния чичо още в детството ѝ бяха доказателства, че той е откраднал короната, скиптър и потира.

Истината бе, че малко други мъже — всъщност и жени — биха имали мотив да откраднат княжеските символи на Сейнт Саймън.

Сега не бе време за съмнения.

Джеймс ѝ даде знак. Застанаха до вратата на кабинета. Сесил приближи лицето си към неговото. Дъхът ѝ докосна кожата му и раздвижи косъмчетата на тила му. Това го накара да потръпне при внезапната мисъл, че тя е жена, жената, с която се бе любил ненаситно в своето легло само преди три нощи.

Струваше му се, че е изминала цяла вечност.

През тялото му премина приятна тръпка.

„По дяволите, Грейстоун!“, мислено се упрекна Джеймс. Тази нощ имаше много по-важни грижи. Сега не бе моментът да мисли за секс.

Сесил прошепна:

— А ако не са тук?

Джеймс се отърси от собствените си съмнения. Обърна се, сложи ръка на рамото ѝ и доближи устни до ухото ѝ.

— Тук са. Не губи кураж. Отиваме отсреща в библиотеката.

Библиотеката бе една от любимите стаи на Родолф Жирарде. Бяха узнали това от бърбривата прислужница, която дръзко флиртуваше с боклукчията, който бе дошъл, за да изнесе пепелта от камините един следобед преди няколко седмици. Гудинаф се бе оплакал, че цели два дни се е мъчил да почисти ноздрите си от саждите.

Плътните кадифени пердета бяха спуснати и спираха лунната светлина. Бяха принудени да използват свещите, които бяха донесли със себе си.

Джеймс запали клечка.

Двамата взеха по една свещ и тръгнаха в противоположни посоки. Огледаха стаята и отново се срещнаха там, откъдето бяха тръгнали.

Сесил снижи глас и едва прошепна:

— Тук навярно има хиляди книги.

— Жирарде е колекционер.

Тя посочи един плот в другия край на помещението.

— Има изискан вкус. Тази витрина съдържа скъпоценни миниатюри. Има дори портрети на родителите ми, Александър и мен.

Джеймс усети, че тя потръпна.

— Чудя се какво ли е това — прошепна Сесил и посочи един скрин с множество чекмеджета с различна големина. Безшумно дръпна една дръжка от слонова кост. Безуспешно. Опита с друго чекмедже. То също не помръдна.

Джеймс посочи една ключалка в долната част на необикновения скрин.

— Заключен е.

— Но е твърде малък — промълви тя.

Той разбра какво имаше предвид. Съдържанието на скрина не бе от значение за тях. Предметите, които търсеха, не биха се побрали в никое от неговите чекмеджета.

Бързо и усърдно претърсиха библиотеката. Не бе твърде лесно, защото в стаята имаше множество странни предмети и затулени ъгли. Джеймс застана в средата на помещението и се завъртя. Може би липсващата корона, скиптърът и потирът просто не бяха там. Може би бе пропуснал някоя подробност, която би могла да се окаже съдбоносна и да му помогне да получи отговора, до който явно не бе достигнал. Може би просто си губеше времето. Може би трябваше да започне отначало и да обмисли проблема от съвсем различна гледна точка.

Джеймс забеляза, че Сесил задържа свещта до една от етажерките с книги и започна да разглежда томове, подредени до стената.

Той се приближи към нея. Всички заглавия бяха на френски, италиански или латински. Част от книгите бяха на историческа тема. Но не бяха обикновени исторически четива. Цялата етажерка бе пълна с томове, посветени на историята на монархиите, възхода и падението на принцове, крале и императори. Един от тях привлече вниманието на Грейстоун. Сам не би могъл да каже защо.

Джеймс прочете на глас думите, гравирани върху кожената подвързия:

— Aut Caesar, aut Nullus.

Сесил прошепна тихо превода от латински:

— „Или Цезар, или никой.“

Джеймс отново почувства, че острите му инстинкти заработиха. Това странно, но познато чувство, което го предупреждаваше за опасността и в което се бе научил да се вслушва през годините.

Застана точно зад Сесил.

— Тук е.

— Съкровището ли?

Той кимна.

— Защо смяташ така?

Джеймс ѝ отговори с жест.

— А, пак онези твои инстинкти.

Отново кимна.

— Къде?

Той посочи с брадичката си.

Вдигнаха свещите си нагоре и започнаха по-цялостен оглед на стаята. Сесил посегна към книгите пред себе си, сякаш ѝ бе хрумнала блестяща идея, и точно в този миг чуха шум.

Гласове.

Стъпки.

В коридора, точно до вратата на библиотеката, имаше някой. Бързо угасиха свещите. Джеймс прошепна трескаво:

— Да се скрием.

Сесил се огледа.

— Зад пердетата — процеди той през зъби.

Втурнаха се към прозореца и придърпаха завесите от плътен брокат. Застанаха напълно неподвижно.

Вратата на библиотеката се отвори и прозвуча гласът на принц Родолф:

— Можеш да заключиш и да си легнеш, Ранк. Аз ще остана известно време в библиотеката.

— Да, Ваше Сияйно Височество — бе отговорът.

Стъпките на иконома затихнаха в коридора. Вратата на библиотеката се затвори. Настъпи тишина.

Джеймс долови тихите, познати движения на човек, който присъстваше безшумно в често посещаваната стая. От няколкото свещника в помещението до тях достигна светлина. Той бързо се огледа, за да се увери, че нищо не издава присъствието им зад плътните драперии.

Защо, за бога, Жирарде се бе прибрал толкова рано? Бяха очаквали да се върне в дома си едва след няколко часа. Но предвижданията им се бяха оказали погрешни.

В момента Грейстоун търсеше отговор на други въпроси, които не търпяха отлагане. По-важно бе да не бъдат открити и безопасността на Сесил да не бъде застрашена, докато той не измисли начин да се измъкнат от това неудобно положение.

За щастие не се бе оказал неподготвен. Но не бе видял причина да тревожи принцесата, като сподели с нея, че носи нож, прикрепен към крачола на панталоните си. Не бе споменал и за пистолета, който бе пристегнат отзад с колана му.

Винаги в подобни случаи Грейстоун вземаше допълнителни мерки за сигурност.

Джеймс наблюдаваше своя противник през една незабележима пролука между завесите. След като запали камината и пурата си и си наля питие, навярно някакъв вид бренди, Жирарде се отправи към етажерката, до която той и Сесил бяха стояли само преди няколко секунди.

Принцът побутна или издърпа нещо, което Джеймс не можа да види ясно, отдръпна се назад и цялата етажерка се придвижи встрани.

Джеймс не посмя да помръдне дори и мускул.

Забеляза как Сесил едва потисна своя вик на удивление.

Тайна врата.

Защо не бе предвидил тази възможност? Джеймс си спомни какво бе изражението на Сесил в мига преди да чуят гласа на Жирарде в коридора. Тя се бе досетила. Може би при мисълта за преживяното в Британския музей, където се бе ударила или бе блъсната към невидима врата.

Дамата бе на път да открие друго тайно помещение!

Със свещник в едната ръка и чашата с бренди и пурата в другата Жирарде заобиколи етажерката и изчезна зад нея. След няколко минути откъм тайната стая нахлу по-силна светлина.

Какво да правят сега?

Джеймс трябваше да разсъждава бързо. Нямаха друг избор, освен да изпълнят плана си докрай. Не можеха да рискуват с ново проникване в къщата на Жирарде. Въпросът бе сега или никога.

Бе настъпил моментът да разберат какво има в тайната стая на Родолф Жирарде.

Джеймс приближи пръст към устните си, за да напомни на Сесил, че най-важното бе да се действа безшумно. Протегна ръка и й даде знак да остане на мястото си.

Тя енергично поклати глава.

Той втренчи поглед в нея.

В очите й се долови непоколебима решителност.

Нямаше време да спори с дамата и да й изтъква доводите си. Бе упорита и вироглава и накрая, въпреки всичко, щеше да постъпи така, както желаше.

Джеймс протегна ръка назад и извади револвера си.

Сесил отвори широко очи.

Джеймс разтвори завесите с една ръка, промъкна се между тях и прекоси библиотеката. Стигна до етажерката и надникна зад нея.

Жирарде бе седнал в средата на малкото тайно помещение, пушеше пурата си, отпиваше коняк и съзерцаваше трите уникални предмета, поставени върху масата пред него. В следващия миг отметна глава назад и самодоволно се засмя.

Тогава Джеймс усети, че Сесил стоеше до него. Не само го бе последвала, но също държеше в ръката си револвер.

„Аз самата съм доста добър стрелец.“

В съзнанието му отекнаха тези нейни думи, изречени при първата им среща. Джеймс инстинктивно се досети, че тя възнамерява да се втурне право в устата на лъва.

— Мое — тържествено каза принцът с чувство на задоволство и превъзходство. — Всичко това е мое.

Сесил мина покрай Джеймс и влезе в леговището на звяра.

— Боя се, че не е така, скъпи чичо.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сесил бе усетила злокобното му присъствие в къщата още преди да чуе гласа му в коридора, стъпките по мраморния под и краткия разговор с иконома.

Бе познала Родолф Жирарде, принца в изгнание на малката идилична страна на Средиземноморското крайбрежие — Сейнт Саймън.

Нейно Сияйно Височество Сесил, принцесата на Сейнт Саймън, прикова поглед в мъжа, когото презираше най-дълбоко от всички човешки същества. Всъщност той бе единственият човек, към когото изпитваше омраза. Ръката ѝ стискаше здраво револвера.

— Виждам, че удобно си се настанил на своя трон — отбеляза тя с искрена ненавист.

Родолф седеше на стол от позлатено дърво, украсен с изящни орнаменти и множество гравюри. Възглавниците бяха избродирани в стила на средновековните гоблени, изобразяващи забулени дами, рицари в доспехи и замъци с кули. В облегалката с герб бе втъкана дори необикновена корона, изработена със златисти и сребристи конци, към която бяха прикрепени истински скъпоценни камъни.

— Подходящ е за крал... или принц, не мислиш ли?

Въпросът бе риторичен. Той се обърна с лице към неканените посетители с напълно спокойно изражение.

— Откъде го открадна? — попита тя, имайки предвид скъпоценния стол.

— Тц-тц. Сигурен съм, че вашите родители са ви учили на подобри маниери, мадам. — Принцът не изчака отговора ѝ. — Впрочем, щом ви интересува, този трон е бил сред многобройните съкровища на Луи Шестнадесети.

— Луи Шестнадесети е бил обвинен в измяна на своя народ и страна и осъден да умре на гилотината. Отсекли са главата му. Нима си забравил това?

Жирарде не обърна внимание на думите ѝ, отпи още една глътка коняк и я задържа за миг в устата си.

— Какво право имат хора, навлезли в частната собственост на един джентълмен, да му изнасят лекции по древна история?

— Не толкова древна — поправи го Сесил.

Чичо ѝ направи небрежен жест с ръката, между чиито пръсти с изящно оформени нокти държеше пурата.

— Трябва да си призная, че не мога да си обясня защо сте в такова странно облекло. Да не би да сте предрешени като нощни разбойници?

Сесил даде воля на отдавна потискания си, но не и забравен гняв:

— Разбойникът тук сте вие, сър.

— А вие коя сте, мадам?

Бе напълно уверена, че чичо ѝ я е познал. Той си играеше с нея, както винаги.

Тя се изправи в цял ръст и каза уверено:

— Аз съм Нейно Сияйно Височество Сесил, принцесата на Сейнт Саймън.

— Не ми приличате на принцеса.

— А вие, сър, нито приличате на принц, нито се държите като такъв. — Сесил само се подготвяше за съществената част. — Вие сте човек, достоен за съжаление. — Замълча за миг. — Не, вие сте жалко същество, което се крие в тайната си бърлога посред нощ, за да се любовува на символите на суверенитета на Сейнт Саймън. Никога не ще разберете тяхната значимост и със сигурност никога няма да ви принадлежат.

Родолф Жирарде отново отпи глътка коняк и всмука от скъпата пура. Леко вдигна глава и изпусна ароматния дим във въздуха.

— Надявам се, че не сте си устроили коронация — добави Сесил и погледна олтара пред него.

Бе застлан с изящна пурпурна покривка, върху която старателно бяха подредени короната, скиптърът и свещеният потир на Сейнт Саймън.

— Достатъчно ми е да притежавам символите на суверенитета на Сейнт Саймън — каза най-сетне чичо ѝ, — а Александър никога няма да ги има.

— Напротив — без колебание отвърна Сесил.

— Ако си въобразяваш, че ще допусна ти и твоето приятелче да ми отнемете тези трофеи, лъжеш се. — Жирарде й се усмихна снизходително, дори със съжаление. — Впрочем, скъпа моя Сесил, виждал съм те и в по-привлекателен вид. Този костюм — той направи широк жест с ръката, в която държеше пурата — не ти отива особено.

— Прави ме невидима.

Мрачните зли очи проблеснаха в задимената стая.

— Но аз те виждам — изсъска чичо й. — Винаги съм имал способността да те виждам.

Сесил не биваше да допусне той да долови страха й. Знаеше, че би могъл.

— Но преди няколко минути, когато влезе, ти не разбра, че съм в библиотеката. Не ме видя, чичо.

Изражението и цветът на лицето на Жирарде се промениха. За първи път привидно непроницаемата му броня се пропука.

— Това бе малък пропуск.

— От твоя страна — продължи Сесил своето словесно нападение. — Ето че не си неуязвим. И ти допускаш грешки, скъпи чичо.

— Но ти също допусна една, скъпа племеннице. — Принцът се опита да отвлече вниманието й, като се обърна към мъжа до нея: — Предполагам, че твоят съучастник е неизменният ти спътник и кандидат за ръката ти граф Грейстоун.

Джеймс отговори сам:

— Приятно ми е, Жирарде.

Принцът кимна съвсем леко:

— На мен също, Грейстоун. — Изсумтя. — Предполагам, че се смятате за достоен противник.

— Вие го казахте, не аз.

Принц Родолф посочи откраднатите предмети върху масата в средата на малкото тайно помещение.

— Заради тях ли е тази мелодраматична сцена?

Отговорът на Джеймс бе кратък:

— Да.

— Значи се опитвате да помогнете на племенницата ми да върне короната, княжеския скиптер и свещения потир в Сейнт Саймън, за да

може Александър да бъде коронясан за следващия монарх на онова незначително парче земя с китни селца, кози и козари.

Сесил забеляза, че Джеймс все още стои отвън до вратата, без да влиза в помещението зад етажерката. Видя, че е скрил пистолета си.

— Ако това са истинските ви чувства, чудя се защо изобщо сте си направили труда да ги откраднете — намеси се Джеймс. — В края на краищата вие, Жирарде, си живеете като крал и от двете страни на Ламанша.

— Така е — отвърна мъжът с нескрито самодоволство.

Джеймс повдигна вежди в знак на разбиране.

— Но именно в това се крие ключът, нали?

— Какъв ключ?

Грейстоун дръзна да засегне егото на нейния чичо:

— Живеете си като крал, но вие не сте крал.

— И никога няма да бъдеш — добави Сесил.

Жирарде скочи на крака, рязко хвърли неугасналата пура върху скъпия килим и я смачка с тока на елегантната си обувка. Остави чашата с коняк и каза с язвителен тон:

— Щом аз не мога да се възкача на трона, никой няма да го притежава.

— Не си прав — възрази Сесил. — Скоро принц Александър ще заеме мястото, което му се полага по право. Той ще бъде следващият княз на Сейнт Саймън.

Красивите черти на принца се изкривиха в отблъскваща ехидна гримаса.

— Това никога няма да стане. Трагичната участ на Александър и на Сейнт Саймън са третият и последен етап от моя замисъл и той ще завърши със същия успех, както предишните два. — За миг Жирарде сякаш забрави за тяхното присъствие. Потърка длани. — Събитията се развиват според плана ми.

— Лъжеш! — осмели се да каже Сесил право в лицето му.

Джентълменът отвърна с усмивка, от която сякаш ледени стрели пронизаха сърцето й:

— „Какво е лъжата, ако не добре маскирана истина?“ Мисля, че лорд Байрон бе драснал тези думи. — Принцът възвърна самообладанието си. — Скъпа моя Сесил — започна той и отмести

поглед към Джеймс, а след това отново към нея, — ти също беше част от великия ми план.

Сесил внезапно се смути.

Жирарде прикова поглед върху Джеймс Грей.

— Предполагам, че вашите намерения към моята племенница са почтени.

— Напълно почтени.

— Значи искате да се ожените за нея.

— Да.

Лицето на принц Родолф прие доволен израз.

— Явно сте влюбен в нея и сладката Сесил също ви обича. — Той издаде слаб звук с език, сякаш да каже: „Колко жалко“. — От това би могъл да се получи брак по любов.

— Нашите чувства един към друг не ви засягат — прекъсна го Джеймс.

Принцът обиколи два пъти трона и се спря зад него. Наведе се леко напред, опря лакти на облегалката, поклати глава и каза с делови тон:

— Мой дълг е да ви уведомя, Грейстоун, че не можете да се ожените за нея.

Сесил изпита желание да прекрати този разговор. Не би довел до нищо добро. Повдигна пистолета си и нареди:

— Престани, чичо, или ще стрелям.

— Не си способна да ме застреляш — предизвикателно каза Жирарде и направи крачка към нея.

— Може би сте прав за нея, но ви уверявам, че аз съм напълно способен да го направя — намеси се Джеймс, докосна ръката на Сесил и насочи пистолета ѝ към сърцето на принца. — А сега искам от вас обяснение.

— Моля те, Джеймс, остави.

— Не се бой, Сесил.

— Колко мило — каза принцът. — Така самоотвержено я закриляте, скъпи ми Грейстоун. Чудя се дали ще продължите да я защитавате и след като научите истината.

Джеймс присви очи.

— А вие как бихте могли да знаете истината, Жирарде?

— Естествено аз самият организирах хода на събитията. Планирах отмъщението си още преди двадесет години, когато поголемият ми брат Макс ме изрита от моята родина. Реших да отмъстя на цялата фамилия Жирарде до последния мъж, жена или дете.

— Вие сте негодник.

— Знам. — Жирарде съвсем не изглеждаше засегнат от определението, с което го бе назвал другият джентълмен. Всъщност сякаш бе по-скоро доволен. — Предпочитам да не споделям с вас каква бе първата част от моя велик замисъл, но втората беше падението на Сесил, а третата — унищожението на Александър.

Джеймс стоеше напълно неподвижен до нея.

— Какво имате предвид под „падението на Сесил“?

Принц Родолф се обърна първо към нея:

— Сигурен съм, че си спомняш, скъпа, че някога ти беше ухажвана от всички достойни европейски принцове, благородници и дори един-двама крале на малки държави.

Разбира се, че си спомняше.

— После родителите ти загинаха при злополука и ти преживя период на траур, както е прието. Но траурът отдавна отмина, а ти все още не си получила дори едно предложение за женитба. — Жирарде докосна брадичката си с гладката си бяла ръка. — Питам се защо.

— Моят избор и причините за него не ви засягат, сър — дръзко отвърна тя.

Две сини очи, които никак не приличаха на нейните, внезапно светнаха. Чичо й продължи, сякаш не бе чул думите й:

— Ще ти кажа. Защото в една нощ, не дълго след трагичната гибел на твоите родители, някой сипа в питието, което ти поднесоха преди лягане, особен прах. Беше будна и в съзнание, но не бе в състояние да се съпротивляваш на въздействието му. Спомняш ли си как бе пренесена от замъка до един кораб в пристанището?

Тя си спомни.

Неговата жестокост не знаеше граници и задръжки.

— А как бе съблечена и се озова съвсем гола в леглото на един мъж, също гол? До един непознат, обикновен моряк без минало, бъдеще и дори истинско име?

Сесил усети, че в очите й напират сълзи, но се закле да не позволи на този злодей да види, че плаче.

Принцът изглеждаше невероятно доволен от себе си.

— Естествено аз бях планирал този инцидент. Беше част от великия ми замисъл. Целта ми бе да се погрижа Сесил завинаги да бъде лишена от възможността за добър брак, да бъде опетнена, унижена... — Той изричаше всяка дума бавно и отчетливо, с искрена наслада. — ... съсипана.

Сесил внезапно изпита страх, че мъжът до нея щеше да нападне чичо ѝ и сам да пострада. Почувства гнева, който се излъчваше от него, сякаш бе осезаема сила.

Жирарде втренчи поглед в Джеймс.

— Е, както виждате, Грейстоун, вие не можете да я имате.

— Напротив — уверено каза той.

— Не можете.

— В моите очи тя не е нито опетнена, нито унижена или съсипана — отвърна той с непоколебима решителност.

— О, пречката за вашия брак съвсем не е нейната порочност. — Принцът съзнателно заобикаляше най-съществената част. Най-сетне нанесе своя удар: — А защото Сесил вече е омъжена.

Краката на Сесил се подкосиха, но тя успя да запази самообладание.

Вече нищо не можеше да накара Родолф Жирарде да премълчи края на своя разказ:

— Двата бяха открити *in flagrante delicto*^[1]. Не можеше да се направи нищо друго, освен капитана на кораба незабавно да извърши ритуала. Естествено брачното свидетелство е у мен. — Джентълменът едва сдържаше смеха си. — Моята племенница, последната принцеса на Сейнт Саймън, е съпруга на беден, окаян скитник на име Гатиър, когото оттогава никой не е виждал, нито пък е чувал нещо за него. Обикновено обществото не прощава подобни неща, лорд Грейстоун. Не можете да живеете в грях с нея. Не можете и да се ожените за нея. Това би било двубрачие.

— Не сте прав — каза Джеймс, без да помръдне от мястото си.

— Една жена не може да има двама съпрузи — отбеляза принцът със задоволство от успеха на собствените си машинации.

— А от друга страна, очевидно мъжът има право да живее с две любовници — намеси се гневен женски глас от прага на библиотеката.

Всички се обърнаха.

— Ти ме прати за зелен хайвер, Руди — каза Мойра, лейди Пейл, премина между етажерките с книги и се спря зад тримата.

— Повикай помощ, Мойра — нареди принцът. — Не виждаш ли, че ме ограбват? Вдигни тревога.

— Не съм длъжна, ако не желая — рязко отвърна графинята. — Не аз съм хваната в крачка, в лъжа и с пистолет, насочен към сърцето. — Тя свали хермелиновото наметало от голите си рамене и го преметна върху един стол. Беше с рокля от сребрист сатен с дълбоко деколте. — Повтарям, не обичам да ме правят на глупачка, Руди. Отидох в къщата на джентълмена, както ми каза. Промъкнах се в леглото му и го зачаках. Но той не дойде.

Последва мълчание.

Мойра отметна глава назад и се засмя на собственото си случайно изречено остроумие:

— Той не дойде.

— Разбира се, че не е дошъл, глупачке. Не е бил в дома си. Грейстоун стои точно пред теб.

Мойра пристъпи напред и погледна покритото с тъмен грим лице на Джеймс Грей.

— Мисля, че повече ми харесвате без грим, милорд. Бяхте доста по-красив, когато ви видях на бала в чест на Нейно Сияйно Височество. — Тя отново погледна към принца. — Благодарение на твоя блестящ план, Руди, едва не преспях с някакъв долен лакей.

Отговорът му бе язвителен:

— Убеден съм, че нямаше да ви бъде за първи път, скъпа графиньо.

Явно лейди Пейл не се почувства засегната от неговото решение.

— Мислите ли, че никой не знае за вашите собствени развлечения, Ваша Сияйна Низост? Нима наистина вярвате, че посещенията ви в полусрутеното общежитие до пристанището са тайна?

— Млъкни, Мойра.

— Или в публичния дом на улица „Шу Лей“?

Родолф Жирарде се изчерви.

— Предупреждавам те!

Тя хвърли истината право в лицето на принца:

— Мойра знае всичките ви малки мръсни тайни.

— Аз също зная твоите — отвърна Жирарде. — Знам например, че ти си отговорна за злополуката с моята племенница в Британския музей.

Сесил зяпна от изненада.

— Искях само да я сплаша. — Лейди Пейл се обърна към принцесата: — Трябваше да бъде само малка шега. Целта ми не беше да бъдете наранена. Здравенякът, когото бях наела, се увлече. — Графинята изглежда по-младата жена от главата до петите. — Впрочем така ви харесвам много повече.

Сесил понечи да каже „благодаря“, но замълча.

Мойра се обърна към принца:

— Не исках да нараня никого. Никога не съм имала подобни намерения.

Родолф изсумтя недоверчиво:

— Нима? А какво е според теб убийството?

Лейди Пейл пребледня. Опита се да изиграе ролята си, но думите ѝ не прозвучаха убедително:

— Повярвайте ми, нямам представа за какво говорите, Ваше Сияйно Височество.

— Не се прави на невинна. От години никой не вярва, че си такава. Имам доказателства, че ти си дала арсеника на онази повлекана, която се е погрижила лорд Пейл да го изпие като добро момче. Вие, мадам, сте поръчали убийството на собствения си съпруг. — Той завърши с прочувствено заключение: — Престъпление, за което бихте могли да увиснете на бесилото.

— Имаш ли представа какво е на шестнадесет години да те продадат за съпруга на вонящ осемдесетгодишен старец? — Мойра потръпна, сякаш внезапно почувства хлад, и скръсти ръце. — Ако наистина съм убила Осгуд, то е било, за да защита себе си. А какво е твоето оправдание, Руди?

— Да прекратим този разговор — настойчиво и припряно каза той, опитвайки се да смени темата.

Тя рязко вдигна красивата си глава.

— Защо да го прекратяваме? Мислех, че тази нощ ще споделим всичките си тайни. Чух как ти предупреди лорд Грейстоун, че не може да се ожени за своята възлюбена Сесил, защото тя вече била омъжена за някакъв обикновен моряк. Всички разбрахме, че ти си организирал

кражбата на тези... предмети. — Мойра посочи короната, скиптър и потира. — Защо тогава да не им кажем всичко?

— Млъкни, глупачке, или ще се погрижа да свършиш с въже около шията! — гневно изръмжа той.

Заплахата му, изглежда, не трогна лейди Пейл.

— Аз също имам доказателства, които биха могли да те пратят на бесилото, Руди — каза тя с цялата омраза, която бе таила в душата си, и се обърна към Сесил: — Знаеш ли, не е било злополука.

Сесил едва успя да промълви:

— Кое не е било злополука?

— Всичко — каза Мойра с жест, с който сякаш обхвана четиримата, цялата библиотека, огромната къща, Лондон и целия свят. — Разполагам с ценни сведения.

— Ще се погрижа да бъдете възнаградена за информацията — отвърна Сесил с презрение.

— Не се нуждая от милостиня, принцесо. Не всички са отраснали в разкош. Аз съм спечелила всичко, което притежавам, с тежък труд.

— Обещавам, че ще ви възнаградя щедро, лейди Пейл. Аз винаги изпълнявам обещанията си.

Бадемовите очи се присвиха.

— Вярвам ви, Ваше Сияйно Височество. Е, добре. Не е било злополука, а част от отмъщението на Руди.

Той се втурна към своята любовница и разклати трона на Луи Шестнадесети.

— Мойра!

— Руди!

Тя имитира гневното му изражение.

— Изигра ролята си, сега млъкни! — заповяда той.

Графинята хвърли пренебрежителен поглед към него и се изсмя грубо и самодоволно:

— Мисля, че се лъжете, Ваше Сияйно Височество. Вие изиграхте своята.

— Кучка! — изрева той.

— О, Руди, какъв неприличен език — упрекна го красивата жена и заканително размаха пръст. — Впрочем винаги съм знаела, че

ненавиждаш името Руди. Именно затова винаги се обръщам към теб така.

Проницателните сини очи засвяткаха гневно.

Мойра продължи своето откровение:

— Имам свои шпиони, които много добре се справят със задължението си да събират и продават информация. Зная, че всичко е било замислено и осъществено в името на отмъщението на Руди: вашето отвлечане и принудителен брак, кражбата на короната, скиптъра и потира, с цел да бъде осуетена коронацията на брат ви, както и смъртта на родителите ви.

Сесил почувства, че едва се държи на краката си. Ръката, в която бе пистолетът, затрепери. Тази нощ тя за първи път изпита страх.

— Мисля, че би трябвало да обясните смисъла на последната си реплика, лейди Пейл.

Мойра посочи с пръст принц Родолф.

— Той е планирал злополуката. Поръчал е да повредят каретата им. Дори е бил там и е наблюдавал как потъват в реката и се давят. Вашият скъп чичо е убил родителите ви.

Джеймс видя, че ръката на Сесил трепери. Разбра, че силите почти я напускат и има опасност да припадне и да удари главата си в ръба на етажерката.

Двоумеше се дали да посегне към своя револвер и да остави Сесил да падне, или да я сграбчи, рискувайки Жирарде пръв да се добере до пистолета ѝ.

Грейстоун направи своя избор, обаче преди да успее да се погрижи за безопасността на Сесил, Мойра, лейди Пейл, взе револвера.

— Всички се върнете в библиотеката, където ще мога да ви държа под око — нареди графинята.

— Мойра, скъпа... — глезено каза Жирарде.

— Особено ти — прекъсна тя принца. — Искам да бъдеш добро момче, Руди, и да ми донесеш доказателствата, които си събрал за мен и добрия стар Осгуд.

Мъжът се намръщи.

Мойра насочи оръжието право към сърцето му.

— Стрелям отлично, Ваше Сияйно Височество, и нищо не би ми попречило да убия змия като вас, както постъпих с онзи мръсник Осгуд Пейл.

Никой от присъстващите не се усъмни в искреността на думите й.

Родолф Жирарде отключи един шкаф до изящната витрина със сребърни табакери. Извади от него голяма кожена папка, а след това втора и трета.

Мойра го поведе към камината.

— А сега изгори всичко.

Нямаше избор. Родолф Жирарде хвърли в огъня всички писма и записки — до последното парче хартия, докато всяко писмено доказателство, за което бе платил в брой, се превърна в пепел.

— Пепел при пепелта — промълви лейди Пейл на себе си, докато наблюдаваше как пламъците поглъщат миналите й грехове. След това се обърна към принца: — Разчистихме си сметките. От сега нататък ще ме оставиш на мира, защото все още притежавам доказателства, че ти носиш отговорност за смъртта на Максимилиан Пети и Джудит, княгинята на Сейнт Саймън. Те ще бъдат моята лична застраховка.

— Ти не си и наполовина толкова глупава, колкото смятах — призна Родолф Жирарде.

— А ти самият не си и наполовина толкова умен, за колкото се смяташ — каза тя и отново се засмя. Графинята огледа стаята. — Предполагам, че се питаш какво следва. Какво, по дяволите, да правя с теб?

— Това, което ще направите, лейди Пейл — каза със заповеднически тон мъжки глас зад нея, — е да се придвижите назад съвсем бавно и да ми дадете пистолета, който е в ръката ви.

Джеймс видя, че Сесил най-сетне отвори очи. Тя изправи гръб и възкликна:

— Граф Дюпри, това сте вие! Слава богу, че дойдохте!

Негово Сияйно Височество Родолф, някогашният принц на Сейнт Саймън, впоследствие пребиваващ ту в Париж, ту в Лондон, се облегна на полицата над скъпата старинна камина и каза със сподавен смях, който не промени израза на сините му очи:

— Да, слава богу, че сте тук, граф Дюпри. Идвате тъкмо навреме, за да се включите във веселбата.

Джеймс усети как съпротивителните сили на Сесил напуснаха стройното ѝ тяло. Тя погледна личния си помощник, своя мъдър, надежден съветник и приятел и задъхано промълви:

— И ти ли, Бруте?

[1] на местопрестъплението (лат.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Проклет да бе, ако бе предвидил това.

Проклет да бе, ако не го бе помислил.

Този път изходът нямаше да бъде лесен, призна Грейстоун пред себе си. Но с какво бе по-различно положението от предишните двадесет, тридесет или четиридесет пъти, когато се бе изправял пред опасности?

Имаше една-единствена разлика.

Сесил.

Беше се налагало да защитава други хора, на които държеше, рискувайки собствения си живот: приятели, своите кочияши и работници, но не и жената, която обичаше.

Именно сега истината порази Джеймс Грей. Той бе влюбен в Сесил Жирарде, въпреки че никога не бе й го казвал. Не бе изрекъл думите пред нея. Ако не разсъждаваше бързо, ако не бе изключително хитър и внимателен, ако не успееше да намери изход от това объркано положение, навярно никога нямаше да му се удаде възможност да й го каже.

Трябваше да обмисли нещата едно по едно. Първо, да прецени своите предимства и недостатъци, своите приятели и врагове. Те не бяха непременно едни и същи — още един урок, който бе усвоил след няколко събития в Бхарат. Понякога врагът можеше да се окаже ценен помощник, а приятелството да направи човека уязвим.

Най-голямото му предимство бе, че той бе най-младият, най-силният и най-въоръженият мъж в библиотеката. Освен това можеше да разчита на елемента на изненада. Никой, освен Сесил не знаеше, че носи оръжие.

Но, от друга страна, принц Родолф и граф Дюпри имаха числено превъзходство.

Мойра, лейди Пейл, навярно нямаше да помогне нито на Жирарде, нито на графа. Би могъл да спечели от това. Но за съжаление тя не би се притекла на помощ и на него. Дамата мислеше единствено

за собственото си оцеляване. Би последвала посоката, в която задуха вятърът.

Сесил бе готова да се бори и бе негов съюзник, но тази нощ тя беше понесла два тежки удара и не можеше да бъде сигурен дали ще се възстанови бързо.

Джеймс реши да чака с широко отворени очи и наострен слух: търпението често се превръщаше в предимство, точно когато човек бе най-нетърпелив. Щом настъпи подходящият момент, той щеше да направи своя ход.

Сесил внезапно се съвзе и скочи на крака. Застана с изправен гръб, в горда поза въпреки театралния грим, странното облекло и факта, че към нея бе насочен пистолет, и то от ръката на човек, когото бе смятала за верен приятел, въпреки че току-що бе узнала истината за инцидента, отнел живота на родителите ѝ.

— Знаеше ли? — попита тя граф Дюпри.

— Какво да съм знаел, Ваше Сияйно Височество? — отвърна той с измъчено изражение.

— Разбира се, че да — намеси се Родолф Жирарде, без да помръдне от мястото си до камината. — Дюпри е замесен в тази история още от самото начало. — Красивият принц направи небрежен жест. — Нека да помисля малко. Кога започна всичко, Едмон?

Граф Дюпри побърза да прекъсне другия мъж:

— Бих искал сам да обясня на Нейно Сияйно Височество.

— Какво има за обясняване? — нагло изсумтя Родолф. — Че изменихте на нея и на Александър? Че измамахте Максимилиан и Джудит? Че предадохте фамилията Жирарде и страната си? Предадохте ги един по един, Едмон, и по никакъв начин не бихте могли да промените това.

Сесил отвори широко очи. В тях напиреха сълзи. Погледна недоверчиво към мъжа, когото познаваше от детинство.

— Защо?

Граф Едмон Дюпри отвърна плахо с една дума:

— Изнудване.

Смаяна, Сесил повтори:

— Изнудване?

Той кимна с малката си оплешивяваща глава:

— От известно време принцът ме изнудва.

— От известно време — засмя се Жирарде и удари няколко пъти по полицата, при което две от ценните порцеланови фигури от седемнадесети век се удариха една в друга и иззвънтяха. — Наричате двадесет години „известно време“?

— Толкова отдавна? — промълви Сесил с отчаяно изражение.

Графът едва успя да кимне.

Изглежда, тя все още не можеше напълно да проумее смисъла на признанието му.

— Как си могъл? — Сесил разпери ръце. — Ние те обичахме и ти вярвахме. Защо не ни каза?

— Именно защото ви обичах, не можех да рискувам да разберете — каза Дюпри. Сви рамене и златистожълтите еполети се полюшнаха. — Отначало беше просто една молба. Нищо важно. Нищо съществено. Само малък, привидно незначителен въпрос с незначителен отговор. — Той въздъхна дълбоко. — Последва и друга молба, и още една, и преди да осъзная какво върша, бях се превърнал в това, което съм сега. — Графът събра пети и учтиво се извини: — Искрено съжалявам за всичко, Ваше Сияйно Височество.

— Не мисля, че едно извинение, колкото и прочувствено да е изречено, би могло да компенсира факта, че допринесохте за смъртта на родителите ѝ и за положението, в което се намира сега — ехидно подхвърли принцът. След това се обърна към племенницата си: — Нима не искаш да узнаеш каква е заплахата, която тегнеше над главата на скъпия Едмон през всичките тези години?

Сесил поклати глава и каза с тих, но уверен глас:

— Не искам. Ако графът прояви желание да го сподели с мен, това е негово право. — Тя прониза с поглед чичо си. — Не бързайте да говорите вместо него, сър. Поне веднъж постъпете като истински Жирарде.

— Благодаря, Ваше Сияйно Височество — промълви графът с израз на признателност и с жалките останки на своето достойнство.

Джеймс разбра, че не би могъл да настъпи по-подходящ момент от този. Жирарде бе спокоен и смяташе, че положението е напълно под негов контрол.

Дюпри държеше оръжието, но съзнанието му бе заето с мъчителната мисъл, че жестоката истина за самия него би могла да излезе наяве.

Грейстоун забеляза, че лейди Пейл наблюдава съвсем кротко. Очевидно жената бе достатъчно разумна, за да знае кога да държи езика си зад зъбите.

А Сесил... Не знаеше какво би могъл да очаква от нея в този момент. Тя бе разстроена, но изглеждаше невероятно спокойна. Джеймс се питаше дали осъзнава, че пистолетът му все още е у него.

Трябваше да действа, преди Жирарде да реши да вземе револвера от графа. Не смяташе, че Едмон Дюпри би дръзнал да стреля по младата жена, за която се бе грижил през целия ѝ живот, независимо от обстоятелствата.

Докато принцът навярно без колебание би застрелял всеки един от тях, включително и своята любовница — безспорно вече бивша, както и съучастника си, и особено Сесил, а и самия Джеймс.

Сега или никога.

— Щом е настъпил денят — или по-скоро нощта на разкритията, чувствам, че трябва и аз да направя едно признание — заяви Джеймс.

Думите му изненадаха всички. Сякаш почти бяха забравили за присъствието му.

— Казват, че изповедта е полезна за душата — отбеляза принцът. — Лично аз никога не съм споделял това мнение. Но все пак говорете, ако бихте се почувствали по-добре, Грейстоун.

Джеймс се обърна, направи две крачки към Дюпри и погледна към бледото му лице.

— Все още нося белега на гърба си от удара на вашия бастун, сър.

Графът потръпна, но все още здраво държеше пистолета.

— Боя се, че не разбирам, милорд.

— Сигурен съм, че е така. Но ще си спомните. Достатъчно е да ви кажа, че веднъж вдигнахте този бастун, стоварихте го върху рамото ми и паднах на колене.

— Какво да си спомня? — намръщи се дребничкият човек. — Това не ми говори нищо.

След това Джеймс насочи вниманието си към принца и същевременно още се приближи към Дюпри.

— Преди няколко дни ходих до пристанището. По-точно до Уест Индия Саут. Там проведох доста интересен разговор с капитана на един кораб на име „Лагос“.

Не последва никаква реакция от страна на Жирарде; той остана облегнат на полицата над камината. Но в очите на Дюпри се изписа изумление и уплаха.

Джеймс продължи:

— Естествено, не бе много лесно да разговарям с него, защото капитанът говореше само португалски и съвсем малко италиански, а аз имам слаби познания по двата езика.

— Вашата история започва да ме отегчава, Грейстоун.

— Няма да бъде много дълга, Ваше Сияйно Височество, обещавам. Аз винаги спазвам обещанията си. Мисля, че крайт ще ви се стори интересен.

Джеймс забеляза, че самообладанието на Сесил е започнало да се възвръща и тя възприемаше думите му. Навярно знаеше, че ще се случи нещо. Той прочете това в очите й... тези неповторими очи, които нямаше да забрави до края на живота си.

— И така, както вече казах, аз си побъбрих с португалския капитан и той неочаквано ме позна.

Тези думи привлякоха вниманието на принца.

— Познал ви е?

Джеймс кимна и небрежно направи още една крачка към Дюпри.

— Капитанът си спомни кой съм. — Той се обърна и втренчи поглед в графа. — За разлика от Ваша Милост.

— Продължавай — подкани го Сесил.

— Аз отговорих на капитана, че не си спомням лицето му, но помня неговия глас. — След миг пауза Грейстоун обясни: — Много плътен и леко носов баритон. Но и двамата решихме, че това е удивително съвпадение. — Джеймс щракна с пръсти. — И тогава капитанът се досети откъде ме познава.

Принцът бе поразен.

— Откъде?

— Първо си спомни, че съм работил няколко месеца на неговия кораб, след като моряците ме открили полумъртъв върху отломките от кораб сред Индийския океан. Успя да си спомни също, че заповядал да ме хвърлят в трюма.

Жирарде попита:

— Какво би могъл да прави един английски аристократ в трюма на португалски кораб?

— Отличен въпрос, не сте ли съгласни?

Всички кимнаха.

— Тогава капитанът не е знаел кой съм. Изглежда, дори аз самият не съм знаел своята самоличност. Получил съм някаква форма на амнезия. Всъщност са ме смятали за най-незначителния член на екипажа. Бил съм без документи, без приятели и роднини. Бил съм никой и затова са решили, че могат да се отърват от мен. Затова съм бил избран за специална мисия.

Джеймс се приближи още малко към Дюпри, обърна се и прикова поглед в лицето му.

— Погледнете ме в очите, графе, и кажете, че не ме познавате.

Граф Едмон Дюпри видя ясно очите, чийто цвят наподобяваше мъгла, но за миг преминаваше в сребрист или напомняше за забулени в омара хълмове. Внезапно издаде вик на ужас:

— Не е възможно да сте вие!

— Но наистина съм аз!

В този миг Джеймс скочи. Грабна револвера от ръката на Дюпри и го повали на земята. Беше по-силен, по-бърз и по-млад. Всичко стана така внезапно, че преди някой да успее да реагира, Грейстоун застана срещу тях, този път с пистолета на Сесил в ръка и сурова усмивка на красивото си лице.

— Придвижете се насам, Дюпри, за да мога да ви виждам.

— С един пистолет едва ли ще постигнете нещо — отбеляза принцът и се усмихна заядливо.

— Мисля, че ще успея — отвърна Джеймс и извади своя револвер, който бе по-голям и по-опасен. — Сесил, бързо ела зад мен.

Сесил веднага се втурна зад гърба му.

Грейстоун завърши разказа си със строго изражение:

— Беше ми нужно дълго време, за да подредя парчетата. Но сега си спомням. На път за дома от Индия претърпях корабокрушение. Връщах се, за да получа титлата и земите, които ми се полагаха след смъртта на по-големия ми брат. Екипажът на „Лагос“ ме взе на борда, но не знаех кой съм... и дори къде отивам. Работех като роб за парче хляб и превоз през океана. Когато корабът хвърли котва в пристанището на Сейнт Саймън, една нощ се озовах в странно положение. Събудих се и видях, че до мен лежи ангел. — Джеймс Грей

леко се засмя и завъртя глава. — Помислих, че съм мъртвец, попаднал в рая.

— За какво, по дяволите, говорите, Грейстоун?

— Вашият план за отмъщение се провали, Жирарде. Принц Александър ще бъде следващият монарх на Сейнт Саймън и ще управлява мъдро и честно. Сесил, принцесата на Сейнт Саймън, съвсем не е съсипана. Всъщност положението ѝ е тъкмо обратното.

— Какво искате да кажете?

Джеймс осъзна, че започва да се забавлява.

— „Който копае гроб другиму, сам пада в него“, Жирарде. Въпреки всичките ви кроежи и интриги, Сесил ще има един-единствен съпруг. Спомняте ли си името, написано на брачното свидетелство, което твърдите, че притежавате?

— Разбира се. Онзи мъж се подписваше „Гатиър“.

Джеймс се обърна към принца с усмивка на задоволство:

— Тогава нека ви кажа цялото си име. Аз съм Джеймс Гатиър Грей, тринадесетият граф Грейстоун.

— Гатиър?

— Да.

— Вие сте били онзи моряк?

— Аз бях морякът, за когото Сесил бе венчана по ваша заповед в онази нощ.

— Но... как?

— Благодарение на Божията милост и непоколебимата решителност на една жена.

Родолф Жирарде наведе глава назад и изръмжа в израз на отчаяние и гняв.

— Ще видим кой ще бъде крайният победител, Грейстоун.

— Това е краят, Жирарде.

— Не мисля, че е така, отмъстителю. — След тези думи Жирарде се втурна към лейди Пейл и я притисна пред себе си. — Графът е добър кавалер, който не би застрелял дори жена като теб, скъпа Мойра, ако тя му пречи да стигне до мен.

След това принцът се плъзна зад плътните завеси, блъсна графинята и сякаш изчезна.

Преди Джеймс да се втурне след него, Родолф Жирарде се загуби зад огромния отворен прозорец.

Именно в този момент дотичаха Гудинаф и лейди Ан Фарадей, следвани от иконома Ранк.

— Принцът ще има преднина, лорд Грейстоун, но зная накъде е тръгнал и ще ви заведа право при него — обеща граф Дюпри след по-малко от десет минути. — Ще ни бъде нужна карета с няколко бързи коня.

— Случайно разполагаме с такава и тя е точно пред къщата — намеси се Гудинаф. — Зная, че ни наредихте да не мърдаме от мястото си, милорд, но при това движение на хора навътре и навън от къщата с лейди Ан решихме, че се налага да нарушим заповедта ви.

— Напразно, Гудинаф.

— Тогава аз ще бъда кочияш, милорд.

Джеймс поклати глава:

— Ти и лейди Ан трябва да останете тук, за да пазите съкровищата на Сейнт Саймън и принцесата. Ние с граф Дюпри ще тръгнем след Жирарде.

Сесил пристъпи напред.

— Не.

— Не отново!

— Идвам с теб, Джеймс. Ще загубим ценно време, ако стоим тук и спорим.

— Тогава трябва да побързаме, Ваше Сияйно Височество — подкани ги графът. — Принцът притежава малка яхта, която е до брега на река Темза. Натам се е отправил. Това е неговият път за бягство, в случай че някога се наложи бързо да напусне Лондон. Често говореше за него.

— Ако никой няма нищо против, аз ще си събера нещата и ще си отида — каза Мойра.

Изглежда, всички бяха съгласни.

Графинята се спря на прага на библиотеката и погледна назад.

— Можете да разчитате на Ранк. Той е чудесен човек, но както мнозина от нас, бе изнудван от принца не по своя вина.

— Благодаря, лейди Пейл — отвърна икономът и се поклони галантно, преди да затвори вратата след нея.

— Гудинаф, ти даваш нареждания, докато се върнем.

— Да, милорд.

Гудинаф удари един в друг токовете на свършено лъснатите си обувки.

Тази нощ е незабравима, осъзна принцеса Сесил, докато стоеше на лондонското пристанище, загърната с пелерината на лейди Ан, виждаше се в река Темза и с ужас наблюдаваше сцената, която се разиграваше там.

Бяха стигнали до реката точно когато чичо й потегляше с яхтата. Докато тя и Джеймс стояха на брега, граф Едмон Дюпри се бе втурнал със сетни сили и с цялата си решителност бе скочил на палубата. След това се бе обърнал и я бе поздравил.

Сесил осъзна, че никога нямаше да узнаят дали двамата мъже бяха видели кораба, който се приближаваше към тях в мрака. Навярно бяха забелязали предупредителните му светлини. Той внезапно се вряза в яхтата и я разцепи.

— Не вярвам да се е научил да плува — каза Сесил с тъга.

— Кой не умее да плува?

— Графът. Както и чичо ми впрочем. Никой от тях не може. — Добави: — Никой от фамилията Жирарде не умее да плува.

След дълга пауза Джеймс каза:

— Реката взе своето. Погълна и граф Дюпри, и принца. Може би все пак съществува справедливост. Жирарде срещна същата смърт като тази, която бе поръчал за собствения си брат.

Сесил въздъхна и почувства как омразата и желанието й за отмъщение изчезнаха с прилива.

— Може би графът е видял в това последна възможност да получи опрощение.

— От мен?

Джеймс поклати глава:

— Не дори и от самия себе си. Може би от Бога.

— „Отмъщението е мое; аз ще се разплатя, каза Бог“, Римляни, 12:19.

— „Тат туам ази“ — цитира Джеймс. След това й преведе думите: — „Нещата са такива, каквито са.“

Джеймс не можеше да бъде друг.

Тя също.

И това, което бе писано... щеше да стане.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Докато отключваше портата на тайнствената градина за последен път, Сесил осъзна, че най-сетне е постигнала това, за което бе дошла в Лондон преди три месеца.

Бе открила короната, княжеския скипър и свещения потир и щеше да успее да се завърне у дома с трите съкровища преди коронацията на Александър. Любимият ѝ брат щеше да заеме мястото си на трона, което му принадлежеше по право. Опасността, свързана с бъдещето на родината ѝ и нейните поданици, бе премахната.

Бе потърсила отговор и на своите лични въпроси. Сега знаеше всичко. Бе намерила душевен покой.

Благодарение на естествения ход на събитията и може би на безкрайната Божия милост и мъдрост, справедливостта напълно бе възтържествувала.

Мислено изрече кратка молитва за изтерзаната душа на Едмон Дюпри. Навярно някога щеше да намери сили да се помоли и за Родолф Жирарде... но не и сега.

Оставаше само Джеймс.

Как да постъпи с него?

Той бе неин съпруг и все пак не бе съвсем сигурна в това. Бяха се венчали, но не по своя воля и решение. Подобен брак не можеше да бъде валиден в очите на закона, на църквата и може би дори на Бога.

Но тя бе влюбена в Джеймс Грей, обичаше го искрено. Той бе най-добрият мъж, когото бе познавала — в душата, сърцето и съзнанието си. Притежаваше всичко, което една жена би могла да търси у един мъж, приятел или съпруг.

Сесил остана до изящния фонтан в средата на тайната градина, наведе се и потопи пръсти в хладната вода в басейна. Рибите, които наподобяваха малки сребърни, златни или бронзови пластини, се втурнаха към повърхността и докоснаха пръстите ѝ.

Неволно се засмя тихо и осъзна, че именно тук, в това светилище, в тази градина, с Джеймс бе изживяла част от най-

щастливите мигове в живота си — мигове на несравнима радост, истинско спокойствие и задоволство, искрена страст — и всички желания на женското сърце.

Това бе мястото, което щеше да остане завинаги в сърцето ѝ. Споменът за него щеше да ѝ дарява радост, когато се нуждаеше от нея. Щеше да ѝ носи утеха в дните на тъга по това, което би могла да има. Да я изпълва с приятно вълнение в самотните ѝ часове в продължение на много години, до сетния удар на сърцето ѝ. В този последен миг тя щеше да мисли за Джеймс.

Джеймс я откри до няколко храста, натежали от бледорозови, яркочервени и бели цветове и нежни пъпки. В този пролетен ден тяхната красота би могла да се сравни единствено с прекрасното лице на Сесил.

„О, да бъдеш в Англия, щом април настъпи.“

Браунинг бе избрал подходящи и мъдри думи.

А той, Джеймс Грей, тази година не бе пропуснал английската пролет. Беше си обещал това някога във влажния корабен трюм и най-сетне бе успял да го осъществи.

Не бе пропуснал нито месец април, нито пролетта, възраждането на живота в тази великолепна градина, раззеленяването на дърветата и разцъфването на розите, азалиите и рододендроните.

Но най-важното чудо, което бе преживял, бе възроденият стремеж към нов живот. Тази жена му бе дарила надежда и вяра в живота.

Тихо премина по пътеката през градината.

Навярно Сесил бе чула стъпките му, но не даде знак. Наведе се над розите и вдъхна от незабравимия им сладък аромат.

Почти несъзнателно Грейстоун изрецитира стиха:

*„О, сладък нежен, розов цвят!
Кажи ѝ, че губи ценно време,
прошепни ми,
че когато я наричам с твойто име,
тя знае как прекрасна е за мен“.*

Сесил вдигна глава и срещна погледа на Джеймс. Изправи гръб и каза:

— О, колко красиво се леят стиховете от вашата уста, сър!

Грейстоун смръщи вежди и възрази:

— Нито съм добър рецитатор, нито притежавам блестяща дарба на танцър.

Тя се намръщи, сякаш се опитваше да си спомни нещо.

Той обясни:

— Не аз направих онзи валс така прекрасен, а ти.

— А красивите думи?

— Не умея да рецитирам поезия, отново всичко е благодарение на теб, Сесил. Само на теб. Защото, повярвай ми, никоя друга жена не ме е смятала за добър рецитатор или танцър.

Принцесата не обърна внимание на обяснението му и каза замислено:

— Всички цветя в градината са разцъфнали.

— Така е.

— Ти обеща да ми покажеш розите, когато цъфнат — каза тя.

— Ето че дойде моментът да изпълня обещанието си — отбеляза той.

Сесил замълча и го погледна.

— Затова ли дойде? Помислих, че е, за да се сбогуваме.

— Да се сбогуваме?

— Скоро заминавам — решително каза тя.

— Заминаваш?

— Връщам се в Сейнт Саймън с короната, скиптър и потира.

— Връщаш се в Сейнт Саймън?

Сесил изпусна въздишка на раздразнение:

— Защо повтаряш всяка моя дума?

— Защото... — Той почувства празнота в съзнанието си.

— Защото?

— Защото не знаех. Не осъзнавах. Не мислех. — Джеймс разбираше, че не се изразява добре. Изправи се пред Сесил в целия си внушителен ръст и каза: — Не можеш да заминеш.

— Защо?

— Защото аз казвам.

— Това не е довод — засмя се тя.

— Не можеш да заминеш — не отстъпи Грейстоун. — Ти си моя съпруга.

— Но не по ваше желание или каприз, сър, както и двамата добре знаем. Жертва сме на коварния замисъл на моя чичо. Сега той е мъртъв и доказателството може да умре заедно с него. Вие сте свободен.

Грейстоун отново почувства празнота. Едва след няколко минути и още няколко крачки по пътеката той настигна дамата и попита:

— Свободен за какво?

Отговорът ѝ бе ясен и категоричен:

— Да бъдете такъв, какъвто желаете. Да отидете там, където желаете. Да правите каквото желаете. Да се ожените или да останете ерген. Просто сте свободен, сър.

Джеймс осъзна, че сърцето му бие така неудържимо, че навярно тя също чуваше силните му удари.

— Това означава, че ми даваш свободата да прекарам целия си живот в самота.

Сесил внезапно се спря.

— Защото аз ще бъда мъж, лишен от компанията на жената, която обича. Никога не ще позная радостта от бащинството и не ще имам свои внуци. Ще бъда обречен на самотно съществуване. Такава свобода ли предлагаш на мъжа, когото обичаш?

— Страхувам се — призна тя.

Трябваше да узнае.

— От какво се страхуваш?

Очите с цвят на безоблачно небе срещнаха погледа му.

— Боя се, че се чувстваш длъжен да се ожениш за мен, защото...

— Защото се любихме — довърши той.

Сесил Жирарде кимна:

— Аз съм жена с достойнство, Джеймс Грей. По-скоро бих прекарала остатъка от дните си сама, вместо да се омъжа, защото дългът го повелява.

— А аз не се страхувам от това. Боя се от самотата.

— Самотата?

Той побърза да се изрази по друг начин:

— Не, не се боя, че ще остана сам, а че ще трябва да живея без теб. Ще бъдем заедно само в моите сънища. Не бих понесъл това

отново... да живея само в съня си, защото единствено там мога да бъда с теб, любов моя.

— О, Джеймс...

— Нима все още не разбираш, Сесил? Когато те намерих, любов моя, аз намерих себе си.

В очите ѝ заблестяха сълзи.

— Омъжи се за мен отново. Ще ти дам свобода, каквато дори не си си представяла, че би могла да имаш. Ще ти подаря луната, звездите и цялата Вселена. Ще имаш свое собствено кралство на крайбрежието... Защото Девън и скъпият ми дом Грейстоун Аби ще бъдат твое владение, твой дом и убежище. Това ще бъде нашият свят, скрит от останалия. Ще бъде свят, създаден от самите нас.

— Значи така е писано да завърши моят сън — сподели Сесил.

— Просто до този миг не го знаех. — Тя се повдигна на пръсти, долепи устни до неговите и прошепна: — Най-сетне срещнах наяве мъжа от сънищата си.

А Джеймс Грей осъзна, че най-сетне се бе пробудил, беше си спомнил и наистина разбираше.

Той прошепна в ухото на жената, която обичаше повече от всички на света, дори от самия себе си:

— Ела с мен, любима моя Сесил, и остарей с мен. Най-хубавото предстои.

ЕПИЛОГ

Джулиън Франклин Гест, граф Станхоул, седеше на верандата на една вила в Тоскана с чаша леко затоплено ароматно вино в ръка. На сгъваемата маса до него бяха поставени наскоро пристигналите от Англия писма.

За миг наведе глава назад и слънчевите лъчи, които проникваха през клоните на едно маслиново дърво, обляха лицето му с топлина. Той вдъхна от неповторимия сладък аромат на пълзящите растения на отсрещната стена. Техните яркочервени, тъмновиолетови и цикламени цветове грееха върху фона на тъмната мозайка.

Вдигна глава от облегалката на люлеещия се стол, върху която бе поставена малка бродирана възглавница, присви очи от ослепителното италианско слънце и погледна към хоризонта.

В далечината се виждаха зелените хълмове на Тоскана, а в подножието им — алеи, обградени с величествени кипариси. В долината до вилата бяха лозята, натежали от гроздове.

Джулиън отпи глътка вино и спокойно, дори разсеяно взе купчината писма. Сред обичайните делови и лични съобщения имаше едно писмо от неговата по-малка сестра Елизабет, лейди Уик.

Взе ножа от купата със сочни зрели праскови и разреза плика.

В скута му падна някаква изрезка от вестник. Той зачете писмото на сестра си.

Цъкна с език един-два пъти, както правеше винаги, докато четеше писмата на Елизабет, и неволно се усмихна на лудориите на своя двегодишен племенник.

Но последната част от писмото се стори на Джулиън особено интересна:

„Зная колко си известен със своята хитрост и ловки машинации и не бих се учудила, ако ти имаш пръст в тази история. Как иначе биха могли твоята гостенка принцесата

и лорд Грейстоун да се срещнат в общия заден двор на двете съседни къщи?

Но както е казал самият Уилям Шекспир преди много време: «Всичко е хубаво, щом свършва добре», завършекът бе наистина чудесен.

Твоя любяща сестра, Елизабет“

Джулиън Франклин Гест взе изрязаната статия, която бе паднала в скута му. Беше от колоната, посветена на кралската фамилия, в броя на „Таймс“ от август 1879 г. Най-интересно бе последното съобщение:

„Джеймс Грей, тринадесетият граф Грейстоун, и принцеса Сесил, сега лейди Грейстоун, наскоро подновиха своите брачни клетви пред архиепископа и поканените в параклиса на Грейстоун Аби, Девън.

На церемонията присъстваха Нейно Величество кралицата, Техни Кралски Височества, принцът и принцесата на Уелс, херцогът и херцогинята на Дийкин, както и маркиз и маркиза Корк (племенница на лорд Грейстоун), и по-малкият брат на херцога, виконт Уик, със своята съпруга.

Лорд и лейди Грейстоун ще отпътуват за родния дом на младоженката, за да присъстват на тържествената коронация на нейния брат, Негово Сияйно Височество принц Александър, бъдещия княз на Сейнт Саймън“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.